

Лиахо̀на

Речи от общата конференция

**Броят на членовете на Църквата
достига 15 милиона**

**Броят на пълновременните
мисионери надхвърля
80 000**

ПРЕДОСТАВНО ОТ МУЗЕЙ ЗА ИСТОРИЯ НА ЦЪРКВАТА

Балсам в Галаад, от Ани Хенри

„Няма ли балсам в Галаад?” (Еремия 8:22). ... Любовета е балсамът, който изцелява душата. ... Сина, именно Господ Исус Христос, даде Своя живот, за да може да имаме вечен живот, толкова дълбока била обичта Му към Неговия Отец и към нас” (Томас С. Монсън, “A Doorway Called Love,” Ensign, ноем. 1987 г., стр. 66).

СЪБОТНА СУТРЕШНА СЕСИЯ

- 4 Добре дошли на конференцията
Президент Томас С. Монсън
- 6 Общата конференция – укрепване на вярата и свидетелството
Старейшина Робърт Д. Хейлз
- 9 Бъдете кротки и смирени по сърце
Старейшина Юлиус Соарес
- 12 Знаем ли какво имаме?
Керъл М. Стивънз
- 15 Гледай напред и вярвай
Старейшина Едуард Дубе
- 17 Небесните отвори
Старейшина Дейвид А. Беднар
- 21 Елате и се присъединете към нас
Президент Дитер Ф. Ухтдорф

СЪБОТНА СЛЕДОБЕДНА СЕСИЯ

- 25 Вотът на подкрепа за църковните служители
Президент Хенри Б. Айринг
- 26 Ключът към духовната безопасност
Президент Бойд К. Паър
- 29 Моралната сила на жените
Старейшина Д. Тод Кристоферсън
- 33 Ускоряване на Господната стратегия!
Старейшина С. Гифърд Нийлсън
- 35 Малки и прости средства
Старейшина Арнулфо Валенсуела
- 37 Искаш ли да оздравееш?
Старейшина Тимъти Дж. Дайс
- 40 Като счупен съд
Старейшина Джефри Р. Холанд
- 43 Уповавайте се на Господ
Старейшина М. Ръсел Балард

СВЕЩЕНИЧЕСКА СЕСИЯ

- 46 Ученията и принципите, съдържащи се в Символа на вярата
Старейшина А. Том Пери
- 49 Не сте вече странници и пришелци
Епископ Жералд Косе
- 52 Призовани от Него да провъзгласяме словото Му
Старейшина Ранди Д. Фънк
- 55 Сега можете да се справите!
Президент Дитер Ф. Ухтдорф
- 58 Превържете техните рани
Президент Хенри Б. Айринг
- 61 Истински пастири
Президент Томас С. Монсън

НЕДЕЛНА СУТРЕШНА СЕСИЯ

- 69 До внуците ми
Президент Хенри Б. Айринг
- 72 Да нямаш други богове
Старейшина Далин Х. Оукс
- 76 Бъдете обърнати във вярата
Бони А. Оскарсън
- 79 Силата да устоиш
Старейшина Ричард Дж. Мейнз.
- 82 Лична сила чрез Единението на Исус Христос
Старейшина Ричард Г. Скот
- 85 „Няма да отстъпя от тебе, нито ще те оставя“
Президент Томас С. Монсън

НЕДЕЛНА СЛЕДОБЕДНА СЕСИЯ

- 88 Плачът на Еремия: пазете се от робство
Старейшина Куентин А. Кук
- 92 Сила в свещеничеството
Старейшина Нийл А. Андерсън
- 96 Да преподаваме със силата и властта Божия
Дейвид М. Макконки
- 99 Непрестанно придържайки се здраво
Старейшина Кевин С. Хамилтън
- 102 Погледнете нагоре
Старейшина Адриан Очоа
- 104 Да се доближаваме към Бог
Старейшина Терънс М. Винсън
- 106 Решения за вечността
Старейшина Ръсел М. Нелсън
- 110 Бог да бъде с вас, довиждане
Президент Томас С. Монсън

ОБЩО СЪБРАНИЕ НА ОБЩЕСТВОТО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

- 111 Силата, радостта и любовта, които произлизат от спазването на заветите
Линда К. Бъртън
- 115 Имаме велик повод да се радваме
Керъл М. Стивънз
- 118 Получете благословиите от вашите завети
Линда Ш. Рийвз
- 121 Никога не вървим сами
Президент Томас С. Монсън
- 64 Висши ръководители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни
- 124 Общи президентства на помощните организации
- 125 Указател на материалите от конференцията
- 126 Новини от Църквата

Резюме на 183-та полугодишна обща конференция

СЪБОТНА СУТРЕШНА ОБЩА СЕСИЯ, 5 ОКТОМВРИ 2013 Г.

Председателства: Президент Томас С. Монсън. Водещ: Президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: Старейшина Кент Ф. Ричардз. Закриваща молитва: Матю О. Ричардсън. Музика от Хора на Табернакъл; диригенти: Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Клей Кристенсън и Андрю Ънсуърт. “Велики са Твоите чудни дела,” *Химни*, no. 171; “Да запеем с радост,” *Химни*, no. 3; “Чуй, Израил, Бог зове те,” *Химни*, no. 6, ар. Уилбърг, непубликуван; “Светлина е днес в душата ми,” *Химни*, no. 143; “Keep the Commandments,” *Children’s Songbook*, 146, ар. Мърфи, непубликуван; “Come, Ye Thankful People,” *Hymns*, no. 94, ар. Уилбърг, пуб. Oxford.

СЪБОТНА СПЕДОБЕДНА ОБЩА СЕСИЯ, 5 ОКТОМВРИ 2013 Г.

Председателства: Президент Томас С. Монсън. Водещ: Президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: Старейшина Пол В. Джонсън. Закриваща молитва: Керъл Ф. Маконки. семеен хор, състоящ се от членове на колове, разположени в Рой, Кейнвил, Хупър и Уест Хевън, Юта; Джейн Фджелстед, диригент, Линда Маргетс, органист. “Господи, хвалим Твоето име,” *Химни*, no. 49, ар. Фджелстед/Маргетс, непубликуван; “I Know That My Savior Loves Me,” 2010 Children’s Sacrament Meeting Presentation, на Bell and Creamer, ар. Фджелстед/Маргетс, непубликуван; “Хайде светии,” *Химни*, no. 22; “Щом любов цари,” *Химни*, no. 180, Фджелстед/Маргетс, непубликуван.

СЪБОТНА ВЕЧЕРНА СВЕЩЕНИЧЕСКА СЕСИЯ, 5 ОКТОМВРИ 2013 Г.

Председателства: Президент Томас С. Монсън. Водещ: Президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: Старейшина Пол Е. Коеликър. Закриваща молитва: Старейшина Уолтър Ф. Гонзалес. Музика от хор на Аароновото свещеничество, състоящо се от колове в Мъри, Юта: Кели Дехаан, диригент; Ричард Елиът, органист: “Sing Praise to Him,” *Hymns*, no. 70, ар. Кемптън, непубликуван; “Like Ten Thousand Legions Marching,” *Hymns*, no. 253, ар. Елиът, непубликуван; “Правда върши,” *Химни*, no. 149; “Боже могъщ на нашите отци” *Химни*, no. 53, ар. Хъф, непубликуван.

НЕДЕЛНА СУТРЕШНА ОБЩА СЕСИЯ, 6 ОКТОМВРИ 2013 Г.

Председателства: Президент Томас С. Монсън. Водещ: Президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: Шерил А. Есплин. Закриваща молитва: Старейшина Франсиско Дж. Виняс. Музика от Хора на Табернакъл; диригент Мак Уилбърг; органисти Клей Кристенсън и Ричард Елиът: “Сладък е трудът,” *Химни*, no. 95; “Ликувайте, Господ е Цар!” *Химни*, no. 51; “Буря бушува, Учителю,” *Химни*, no. 71, ар. Уилбърг, непубликуван; “Колелото с рамо подпри,” *Химни*, no. 159; “O Divine Redeemer,” от Gounod; “За пророка ни славим Те, Боже,” *Химни*, no. 12, ар. Уилбърг, непубликуван.

НЕДЕЛНА СПЕДОБЕДНА ОБЩА СЕСИЯ, 6 ОКТОМВРИ 2013 Г.

Председателства: Президент Томас С. Монсън. Водещ: Президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: Дейвид А. Бек. Закриваща молитва: Старейшина Клаудио Р. М. Коста. Музика от Хора на Табернакъл; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Линда Маргетс и Бони Гуудлиф: “They, the Builders of the Nation,” *Hymns*, no. 36, ар. Уилбърг, пуб. от Jackman; “When He Comes Again,” *Children’s Songbook*, 82–83, ар. Мърфи, непубликуван; “От небесния ни Цар избрани,” *Химни*, no. 156; “Бъди със мене, Господи!”, *Химни*, no. 104, ар. Уилбърг, непубликуван.

СЪБОТНА ВЕЧЕРНА СЕСИЯ, ОБЩО СЪБРАНИЕ НА ОБЩЕСТВОТО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ, 28 СЕПТЕМВРИ 2013 Г.

Председателства: Президент Томас С. Монсън. Водещ: Линда К. Бъртън. Откриваща молитва: Ларейн Суенсън. Закриваща молитва: Ана Де Агостини. Музиката предоставена от хор на сестри мисионерки от Центъра за обучение на мисионери в Прово, Юта; Емили Уодли, диригент; Бони Гуудлиф, органист: “Спасителю на Израил,” *Химни*, no. 5; “Върви с вяра,” *Химни*, no. 168; “Сестри, за Сион да работим,” *Химни*, no. 194, ар. Сали Дефорд, непубликуван; “Във Твоя път ще ходя, Отче мой,” *Химни*, no. 172, ар. Уодли, непубликуван; “Дай ми още святост,” *Химни*, no. 83, ар. Лион, пуб. от Jackman.

РЕЧИТЕ ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА СА НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ

За достъп до речи от общата конференция чрез Интернет на много езици посетете www.lds.org. После изберете език. Обикновено в рамките на 2 месеца след конференцията записите са на разположение и в центровете за разпространение.

ДОМАШНИ ПОСЛАНИЯ И ПОСЛАНИЯ ЗА ОБУЧЕНИЕ ПРИ ПОСЕЩЕНИЕ

За домашни послания и послания за обучение при посещение моля, изберете обръщение, което най-добре съвпада с нуждите на онези, които посещавате.

НА КОРИЦАТА

Лице: Фотография от Коуд Бел.
Гръб: Фотография от Коуд Бел.

СНИМКИ ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА

Сцени от общата конференция в Солт Лейк Сити бяха заснети от Уелдън С. Андерсън, Коди Бел, Ранди Колиър, Уестън Колтън, Скот Дейвис, Крег Даймънд, Лойд Елдридж, Колин Кинг, Джон Люк, Лесли Нилсън, Матю Райдър, Кристина Смит и Байрън Уорнър; в Арайхан, Панама, от Хосеу Пеня; в Бразилия, Бразилия, от Томе Сикера; в Кавите, Филипини, от Данило Солета; в Колейвил, Тексас, САЩ, от Марк Мабри; във Фос до Игашу, Бразилия, от Линколан Пармезан де Мело; в Лондон, Англия, от Престън Джуди; в Лион, Франция, от Каролин Картър; в Панама Сито, Панама, от Хосеу Пеня; в Рим, Италия, от Масимо Крисионе и в Сантяго, Чили, от Кристиан Ф. Кастро Марин.

**НОЕМВРИ 2013 Г., ГОД. 20, БР. 4
ЛИАХОНА 10791 112**

Международно списание на Църквата на Исус
Христос на светите дни от последните дни

Първото Президентство: Томас С. Монсън,
Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф

Кворумът на дванадесетте апостоли: Бойд К. Пакър,
Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел
Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд,
Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън,
Нийл Л. Андерсън

Редактор: Крег А. Кардън

Съветници: Хосе Л. Алонсо, Мървин Б. Арнолд, Шейн М.
Бауен, Станли Г. Елис, Кристофъл Голдън младши

Изпълнителен директор: Дейвид Т. Уорнър

Директор подпомагане на семействата и членовете:
Винсънт А. Вон

Директор църковни списания: Алън Р. Лойбърт

Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Р. Вал Джонсън

Помощник-административен редактор: Райън Кар

Набор и редакция: Сюзън Барет, Бритни Бийти, Дейвид
Диксън, Дейвид А. Едуърдс, Матю Д. Флитън, Минди Рей
Фрийдмън, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларен Портър Гон,
Дженифър Грейс Джоунс, Майк Р. Морис, Сали Джонсън
Оудъркъ, Джошуа Дж. Пърки, Ян Пинбъроу, Ричард М. Ромни,
Пол Вандерберге, Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление:

Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Тад Р. Питърсън

Дизайн: Джанет Анджоус, Фей П. Андрус, С. Кимбъл

Бот, Томас Чайлд, Нейт Джайнс, Колийн Хинкли, Ерик П.
Джонсен, Сюзън Лофгрън, Скот М. Мууи, Марк У. Робинсън,
Брад Тийър, К. Никол Уолкърхорт

Координатор интелектуална собственост:

Колет Небъкър Аун

Директор производство: Джейн Ан Питърс

Производство: Кевин С. Банкс, Кони Бауторп Бридж, Джули
Бърдет, Брайън У. Джиджи, Денис Кърби, Джини Дж. Нилсън,
Гейл Тейт Рафърти

Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крег К. Седжуик

Директор разпространение: Стивън Р. Крисчънсън

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на store.
lds.org или се свържете с вашия местен църковен център за
разпространение или с ръководител на район/клуб.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на
liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@ldschurch.
org; или на адрес *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава
"компас" или "нещо, което напътства") се публикува на
албански, арменски, бислама, български, камбоджански,
себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски,
холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски,
немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски,
италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски,
литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки,
полски, португалски, румънски, руски, самоа, словенски,
испански, суахили, шведски, тагалог, таитянски, тай, тонга,
украински, урду и вьетнамски. (Честотата варира според
езика).

© 2013 на Intellectual Reserve, Inc.

Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в *Лиахона* могат да бъдат
размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или
в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат
размножавани, ако това изрично е забранено в бележката
до произведението. Въпросите относно авторските права
следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-мейл:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2013 Vol. 20 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480)
Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April,
May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada,
\$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake
City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

**УКАЗАТЕЛ НА
ГОВОРИТЕЛИТЕ**

Айринг, Хенри Б., 25, 58, 69
Андерсън, Нийл Л., 92
Балард, М. Ръсел, 43
Беднар, Дейвид А., 17
Бъртън, Линда К., 111
Валенсуела, Арнулфо, 35
Винсън, Терънс М., 104
Дайс, Тимъти Дж., 37
Дюбе, Едуард, 15
Косе, Жералд, 49
Кристоферсън, Д. Тод, 29
Кук, Куентин Л., 88
Макконки, Дейвид М., 96
Мейнз, Ричард Дж., 79
Монсън, Томас С., 4, 61, 85,
110, 121
Нелсън, Ръсел М., 106
Нийлсън, С. Гифърд, 33
Оскарсън, Бони Л., 76
Оукс, Далин Х., 72
Очоа, Адриан, 102
Пакър, Бойд К., 26
Пери, Л. Том, 46
Рийвз, Линда Ш., 118
Скот, Ричард Г., 82
Соарес, Юдисис, 9
Стивънз, Керъл М., 12, 115
Ухтдорф, Дитер Ф., 21, 55
Фънк, Ранди Д., 52
Хамилтън, Кевин С., 99
Хейлз, Робърт Д., 6
Холанд, Джефри Р., 40

УКАЗАТЕЛ НА ТЕМИТЕ

активиране, 12, 21, 35
благодарност, 85
благословии, 17
брак, 69, 72, 106
въдъновение, 6, 58
вяра, 15, 21, 43, 104
господен ден, 99
депресия, 40
десятьък, 17
Джозеф Смит, 96, 102
домашно обучение, 61
Единението на Исус
Христос, 52, 55, 69,
82, 118
единство, 15, 49
жени, 29
жертва, 76
завети, 12, 82, 99, 111,
115, 118
заповеди, 72
Израилевият дом, 88
изучаване на Писанията,
46, 96, 121
изцеление, 37
Исус Христос, 9, 15, 37, 82,
102, 111
Книгата на Мормон, 82
кротост, 9
майчинство, 29, 72
медии, 102
милосърдие, 58
мир, 26
мисионери, 33
мисионерска дейност, 4,
33, 35, 43, 52
молитва, 121
Небесният Отец, 69
несгода, 40, 55, 79, 85, 104,
118, 121
обич, 12, 35, 43, 49, 69, 104,
111, 121

обреди, 92, 115
обръщане във вярата, 76
обща конференция, 6, 110
Писания, 26
план на спасение, 72
подготовка, 102
покаяние, 26, 52, 55, 82, 118
последни дни, 26
праведност, 79
преподаване, 96
принадлежност, 21
приобщаване, 21, 49
причастие, 99, 118
пророци, 6
прошка, 37
растеж на Църквата, 4
религиозна свобода, 88
робство, 88
самоконтрол, 9
Светият Дух, 96
свещеничество, 46, 58,
92, 115
свидетелство, 76, 79, 102
свобода на избор, 106
семейство, 29, 69, 72, 88,
106
сила, 92, 96
Символът на вярата, 46
служба, 12, 58, 61, 82, 96,
111
смъртно тяло, 106
състрадание, 40
устояване, 40, 79, 85, 99
храмове, 17, 115, 118
целомъдрие, 29, 72
църковни призвания,
15, 69
църковни ръководители,
25
църковни събрания, 15, 99
чудеса, 43
щастие, 69, 85

От президент Томас С. Монсън

Добре дошли на конференцията

Молитвата ми е да можем да бъдем изпълнени с Господния Дух, докато слушаме и се учим.

Колко хубаво е, мои обични братя и сестри, да се срещнем отново. Изминаха малко над 183 г. откакто Църквата бе организирана от пророка Джозеф Смит, под ръководството на Господ. На онова събрание на 6 април 1830 г. присъствали 6 члена на Църквата¹.

Щастлив съм да обявя, че преди две седмици броят на членовете на Църквата достигна 15 милиона. Църквата продължава уверено да се разраства и да променя живота на все повече и повече хора всяка година. Тя се разпространява по земята, докато мисионерската ни сила издирва хората, които търсят истината.

Едва година измина, откакто обявих понижаването на възрастта за мисионерска служба. Оттогава насам, броят на пълновременните мисионери, които служат, нарасна от 58 500 през октомври 2012 г. на 80 333 днес. Свидетели сме на такъв огромен и вдъхновяващ отклик!

Светите писания не съдържат изявление по-уместно, отговорност по-обвързваща, напътствие по-ясно

от заповедта, дадена от възкръсналия Господ, явил се в Галилея на единадесетте Си ученика. Той казва: „Идете, прочее, научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух”². Пророкът Джозеф Смит заявява: „След всичко, което е било казано, най-голям и важен дълг е да проповядваме Евангелието”³. Някои от вас тук днес все още си спомнят думите на президент Дейвид О. Маккей, който изрече познатия израз: „Всеки член – мисионер!”⁴

Добавям към техните думи моите. Сега е времето членовете и мисионерите да се обединят, да работят заедно, да се трудят в Господното лозе, за да Му доведат души. Той е подготвил за нас средствата, за да споделяме Евангелието по много начини и ще ни помага в усилията ни, ако действаме с вяра при реализирането на Неговото дело.

За да помогнем на нашата разрастваща се мисионерска сила, аз помолих членовете ни да допринасят, когато могат, към мисионерски фонд на техния район или към

общия мисионерски фонд на Църквата. Откликът на тази молба бе задоволителен и помогна за издръжката на хиляди мисионери, чиито обстоятелства не им позволяват сами да се издържат. Благодаря ви за щедрите дарения. Нуждата от помощ продължава, за да може да продължим да подпомагаме мисионерите, чиито

желание да служат е голямо, но самите те нямат средствата за да го извършват.

Сега, мои братя и сестри, ние дойдохме тук, за да бъдем напътствани и вдъхновени. През следващите два дни ще бъдат отправени много послания, засягащи различни евангелски теми. Мъжете и жените,

които ще ви говорят, са потърсили помощта и напътствието на небесата, докато са подготвяли посланията, които ще ви отправят.

Молитвата ми е да можем да бъдем изпълнени с Господния Дух, докато слушаме и се учим. В името на нашия Спасител Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Макар на събранието за организиране на Църквата да присъстват няколко десетки души, шестима са вписани официално като нейни организатори.
2. Матей 28:19.
3. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит* 2007 г., стр. 352.
4. Дейвид О. Макей, в Conference Report, окт. 1959 г., стр. 122.

От старейшина Робърт Д. Хейлз
От Кворума на Дванадесетте апостоли

Общата конференция – укрепване на вярата и свидетелството

*О, колко се нуждаем от общата конференция!
Чрез конференциите вярата ни се усилва и
свидетелствата ни се укрепват.*

Благодаря, президент Монсън, за вашето учение и пример за служба, подобна на Христовата. Винаги се молим за вас.

В нашата диспансация Спасителят Исус Христос говори за едно събиране на свети като за „*Моята* обща конференция”¹.

Където и по света да се намираме, по какъвто и начин да получаваме тези речи, свидетелствам, че сме се събрали на *Неговата* конференция. Свидетелствам също, че ще чуем Неговото слово, защото Той казва: „дали чрез Моя собствен глас или чрез гласа на служителите Ми, все едно”².

Конференциите винаги са били част от истинната Църква на Исус Христос. Адам събрал потомството си и пророкувал за неща, които ще дойдат. Моисей събрал чедата Израилеви и ги учил на заповедите, които получил. Спасителят учил множества, събрани по светите земи и на американския континент.

Петър събрал вярващите в Ерусалим. Първата обща конференция в тези последни дни се провела само два месеца след организирането на Църквата и общите конференции се провеждат редовно и до днес.

Тези конференции винаги се ръководят от Господ, водени от Неговия Дух³. Не ни се възлагат конкретни теми. В продължение на седмици и месеци, често през безсънни нощи, ние очакваме Господ да ни упъти. Посредством пост, молитва, изучаване и размишление, ние научаваме посланието, което *Той* иска да споделим.

Някои може да попитат: „Защо вдъхновението не идва по-лесно и по-бързо?” Господ учи Оливър Каудъри: „Трябва да го проучиш в ума си; тогава трябва да Ме попиташ дали е правилно”⁴. Посланията от конференцията ни се дават чрез подготовка с молитва, посредством Светия Дух.

Този принцип е валиден за всички членове на Църквата, когато се готвим да участваме в районни, колови и общи конференции. Ние изучаваме в ума си своите нужди и желания към Небесния Отец и се молим да разберем и приложим това, което сме учени. Когато наближи времето за конференцията, ние жертваме други дейности: „остав(яйки) настрана нещата от този свят и търс(ейки) нещата от един по-добър”⁵. Тогава ние събираме семействата си, за да чуят словото Господно, също както направил народът на цар Вениамин⁶.

Деца и младежите обичат да участват. Ще допуснем сериозна грешка, ако предположим, че конференцията е над техния интелект и духовна чувствителност. Млади членове на Църквата, обещавам ви, че ако слушате конференцията, ще чувствате Духа да нараства във вас. Господ ще ви каже това, което Той желае да вършите в живота.

На конференциите можем да получим словото Господно, предназначено точно за нас. Един член свидетелства: „Докато слушах речта Ви, бях удивен. ... Речта Ви бе лично откровение директно от Господ към моето семейство. Никога не съм чувствал толкова силно проявление на Духа в живота си, както през тези минути, когато Светият Дух говореше направо на мен”.

Един друг казва: „Никога не съм чувствал толкова силно, че една реч се казва специално за мен”.

Това е възможно, защото Светият Дух отнася словото Господно в сърцата ни по начин, който можем да разберем⁷. Когато си вода бележки по време на конференция, не винаги записвам какво е казал говорителя, а отбелязвам личното напътствие, което ми дава Духът.

Това, което се *казва* не е толкова важно като това, което *чуваме* и *чувстваме*⁸. Поради тази причина полагаме усилия да преживеем конференцията в обстановка, където тихият тънък глас на Духа може ясно да бъде чул, почувстван и разбран.

О, колко се нуждаем от общата конференция! Чрез конференциите вярата ни се усилва и свидетелствата ни се укрепват. И когато сме обърнати, ние се укрепваме един друг, за да стоим силни сред огнените стрели на тези последни дни⁹.

През изминалите десетилетия Църквата в голяма степен бе пощадена от ужасните неразбирателства и преследвания, преживени от ранните светии. Няма винаги да е така. Светът се отдръпва от Господ все по-бързо и все повече от всякога. Противникът е пуснат на земята. Ние гледаме, слушаме, четем, изучаваме и споделяме словата на пророците, за да бъдем предупреждавани и защитавани. Например: „Семейството: прокламация към света“ бе дадена много преди да преживеем изпитанията, на които е подложено сега семейството. „Живият Христос: свидетелството на апостолите“ бе приготвено преди времето, когато ще се нуждаем най-много от него.

Може да не знаем всички причини, поради които пророците и говорителите на конференциите говорят по определени теми, но Господ знае. Президент Харолд Б. Лий казва: „Единствената безопасност, която имаме като членове на Църквата е да ... се вслушваме в словата и заповедите, които Господ дава чрез Своя пророк. Ще има някои неща, които изискват търпение и вяра. Може да не харесате това, което казва човекът, който държи властта в Църквата. Може да противоречи на (личните) ви възгледи. Може да противоречи на социалните ви възгледи. Може да се намесва в част от социалния ви живот. Но ако слушате тези неща, сякаш излизат от устата на Самия Господ, с търпение и вяра, имате следното обещание: „портите на пъкълта не ще надделееят срещу вас; ... и Господ Бог ще разпръсне силите на мрака пред вас и ще накара небесата да се разтресат за ваше добро и за славата на Неговото име“ (У. и З. 21:6)¹⁰.

Как президент Лий е знаел пред какво ще бъдем изправени днес? Той е знаел, защото е бил

пророк, гледач и откровител. И ако се вслушваме и подчиняваме на пророците сега, включително на онези, които ще говорят на тази конференция, ще бъдем укрепвани и защитавани.

Най-големите благословии от общата конференция идват ни се дават след приключването на конференцията. Запомнете модела, записван често в Писанията: ние се събираме, за да чуем словата Господни, и се връщаме по домовете си, за да живеем според тях.

След като цар Вениамин учи народа си: „той разпусна множеството и те се завърнаха всеки при семейството си и в собствената си къща“¹¹. Цар Лимхий прави същото¹². След като проповядва и служи на хората в храма в Изобилие, Спасителят кани хората: „върнете се по домовете си и обмислете нещата, които ви казах, и помолете се на Отца в Моето име, за да можете да разберете, и подгответе умовете си за утре, и аз ще дойда при вас отново“¹³.

Ние приемаме поканата на Спасителя, когато размишляваме и се молим да разберем това, което ни е било преподадено, след което започваме да вършим волята Му. Запомнете следните думи на

президент Спенсър У, Кимбъл: „Взех решение, че когато се прибера вкъщи от тази (обща) конференция ... има много, много области, в които мога да усъвършенствам живота си. Направих си мисловен списък от тях и започвам да работя по него веднага след като приключим“¹⁴. Президент Монсън каза наскоро: „Насърчавам ви да четете речите ... и да размишлявате над посланията, които съдържат те. В собствения си живот съм открил, че получавам още повече от тези вдъхновени проповеди, когато ги изучавам по-задълбочено“¹⁵.

Освен че ни кани да изучаваме Писанията самостоятелно и като семейство, Небесният Отец желае редовно да изучаваме и прилагаме наученото от конференцията. Свидетелствам, че хората, които се доверят на Господ и се вслушат с вяра в този съвет, ще придобият силата да благославят себе си и семействата си за поколения напред.

Небесният Отец е осигурил начина. На тази конференция 97 процента от членовете на Църквата могат да чуят тези послания на родния си език. Милиони членове в 197 страни ще гледат тази конференция на 95 езика. Само след два-три

дни посланията ще започнат да се появяват на LDS.org на английски език, а до една седмица те започнат да бъдат налични на 52 езика. Сега получаваме отпечатаните списания на Църквата до три седмици след общата конференция. Вече не трябва да чакаме с месеци, за да може речите да пристигнат по пощата. На компютъра, телефона или други електронни устройства, ние можем да четем, слушаме, гледаме и споделяме ученията на пророците. По всяко време, навсякъде, можем да увеличим знанието си, да укрепим вярата и свидетелството си, да защитим семействата си и да ги водим в безопасност към дома.

Посланията на тази конференция ще бъдат също така вплетени в учебната програма за младежите, изложена в Интернет. Родители, и вие може да имате достъп до уроците за младежите на LDS.org. Открийте какво учат децата ви и го направете тема на собственото си изучаване, семейни дискусии, семейни домашни вечери, семейни съвети и лични разговори с всяко от децата ви по отношение на учението, което те трябва да усвоят индивидуално.

Насърчавам всички членове да използват ресурсите на сайтовете и мобилните приложения на

Църквата. Те непрекъснато биват усъвършенствани, за да са по-лесни за използване и по-приложими в живота ни. На LDS.org ще намерите източниците, които да ви помогнат да изучавате Евангелието, да укрепвате дома и семейството си и да служите в призованието си. Също така можете да откриете свои предци, които се нуждаят от храмови обреди, и ресурси, които да ви помагат в делото на спасението, включително споделянето на Евангелието. Родителите могат да поемат инициативата в подготовката на децата си за кръщение, свещеничеството, пълновременни мисии и храма. Те могат да ни помогнат да ходим по правата и тясна пътека на храмовите обреди и завети и да се подготвим за благословиите на вечния живот.

Джейсън в „Божиео всеоръжие“.

На априлската конференция, в общото събрание на свещеничеството, разказах за това как моят баща нарисова една картинка на рицар с броня, за да ме научи за всеоръжието Божие и духовната защита, която ни дава то.

След приключването на тази сесия, един баща споделил със семейството си какво научил. Вдъхновен, техният малък син Джейсън, потърсил на LDS.org, за да може той самият да чуе тази реч. Няколко дни по-късно той се появил на семейна домашна вечер, за да преподаде урок на братята и сестрите си. Ето го.

Едно просто послание от конференцията, вдъхновено от Господ, получено от едно дете, бе преподадено на едно семейство по личен и въздействащ начин. Неговият награден от праведност е прекрасен. Също и неговият щит на вяра, който отблъсква огнените стрели на противника. Това са благословиите на конференцията.

Мои братя и сестри, давам специалното си свидетелство, че Господ Исус Христос е жив и че стои начело на тази Църква. Това е *Неговата* обща конференция. Обещавам ви, в Неговото име, че ако се молите с искрено желание да чуете гласа на вашия Небесен Отец в речите на тази конференция, ще откриете, че Той ви е говорил, за да ви помогне, да ви укрепи и да ви поведе към дома, в Неговото присъствие. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 124:88; курсив добавен.
2. Учение и Завети 1:38.
3. Вж. Учение и Завети 46:2.
4. Учение и Завети 9:8.
5. Учение и Завети 25:10.
6. Вж. Мосия 2:5.
7. Вж. 2 Нефи 33:1.
8. Вж. Спенсър У. Кимбъл, в Conference Report, Областна конференция на Тонга, 1976 г., стр. 27.
9. Вж. Лука 22:31–32.
10. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee*, 2000 г., стр. 84–85.
11. Мосия 6:3.
12. Вж. Мосия 8:4.
13. 3 Нефи 17:3.
14. Спенсър У. Кимбъл, “Spoken from Their Hearts,” *Ensign*, ноем. 1975 г., стр. 111.
15. Томас С. Монсън, “Бог да бъде с вас, довиждане,” *Лиакхона*, ноем. 2012 г., стр. 110.

От старейшина Юлисис Соарес
От Президентството на седемдесетте

Бъдете кротки и смирени по сърце

Да бъдем кротки не означава слабост, а добрина и благод.

Мормон учи, че човек „не може да има вяра и надежда, освен ако не бъде кротък и смирен по сърце“¹. Той добавя, че без такива качества, „вяра(та) и надежда(та) са напразни, защото никой не е приемлив пред Бога, освен кротките и смирените по сърце“².

Кротостта е качество на хората, които са „богобоязливи, праведни, смирени, приемащи ученията и търпеливи при страдания“³. Онези, които притежават това качество, желаят да следват Исус Христос и техният темперамент е спокоен, покорен, толерантен и послушен.

Апостол Павел учи, че кротостта е плод на Духа⁴. Затова тя най-лесно може да бъде придобита ако „по Духа живеем“⁵. А за да живеем по Духа, нашият начин на живот трябва да отразява праведност пред Господ.

Като приемем името Христово, от нас се очаква да се стремим да подражаваме на Неговите качества и да променяме характера си, за да ставаме всеки ден по-подобни на Него. Спасителят, говорейки на учениците Си, казва: „Бъдете свършени и вие, както е свършен вашият

небесен Отец“⁶. Ако ние дойдем „в Христа, ... отрече(м) (себе си) от всякакво безбожие; ... и заобича(ме) Бога“, то чрез милостта Христова ще дойде денят, когато ние можем да бъдем свършени в Него⁷.

„Христовите качества са дар от Бог. Те идват, ако ние използваме праведно свободата си на избор. ... С желанието да се удовлетвори Бог, ние трябва да откриваме нашите слабости и бъдем готови и силно да желаем да се усъвършенстваме“⁸.

Кротостта е важна, за да можем да станем подобни на Христос. Без нея ние не можем да развием други важни качества. Да бъдем кротки не означава слабост, а означава добрина и благод, означава да показваме сила, спокойствие, умерено самочувствие и самоконтрол.

Кротостта е един от най-често проявяваните качества през живота на Спасителя. Той Самият учи учениците Си: „научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце“⁹.

Имаме благословията да бъдем родени със семето на кротостта в сърцата си. Ние трябва да разбираме, че не е възможно това семе да

порасне и се развие за един миг, това става с времето. Христос ни моли да „носи(м) кръста си всеки ден“¹⁰, което означава, че това трябва да бъде едно непрекъснато постоянство и желание.

Президент Лоренцо Сноу, петият пророк на нашата диспенсация, учи: „Наше задължение е да се опитваме да бъдем свършени, ... да ставаме по-добри всеки ден и да поглеждаме към изминалата седмица и да се справяме по-добре тази седмица; да вършим нещата по-добре днес, отколкото вчера“¹¹. Затова, първата стъпка към придобиването на кротост е да се усъвършенстваме всеки ден. Всеки ден ние трябва да се опитваме да бъдем по-добри от предишния, докато вървим напред в този процес.

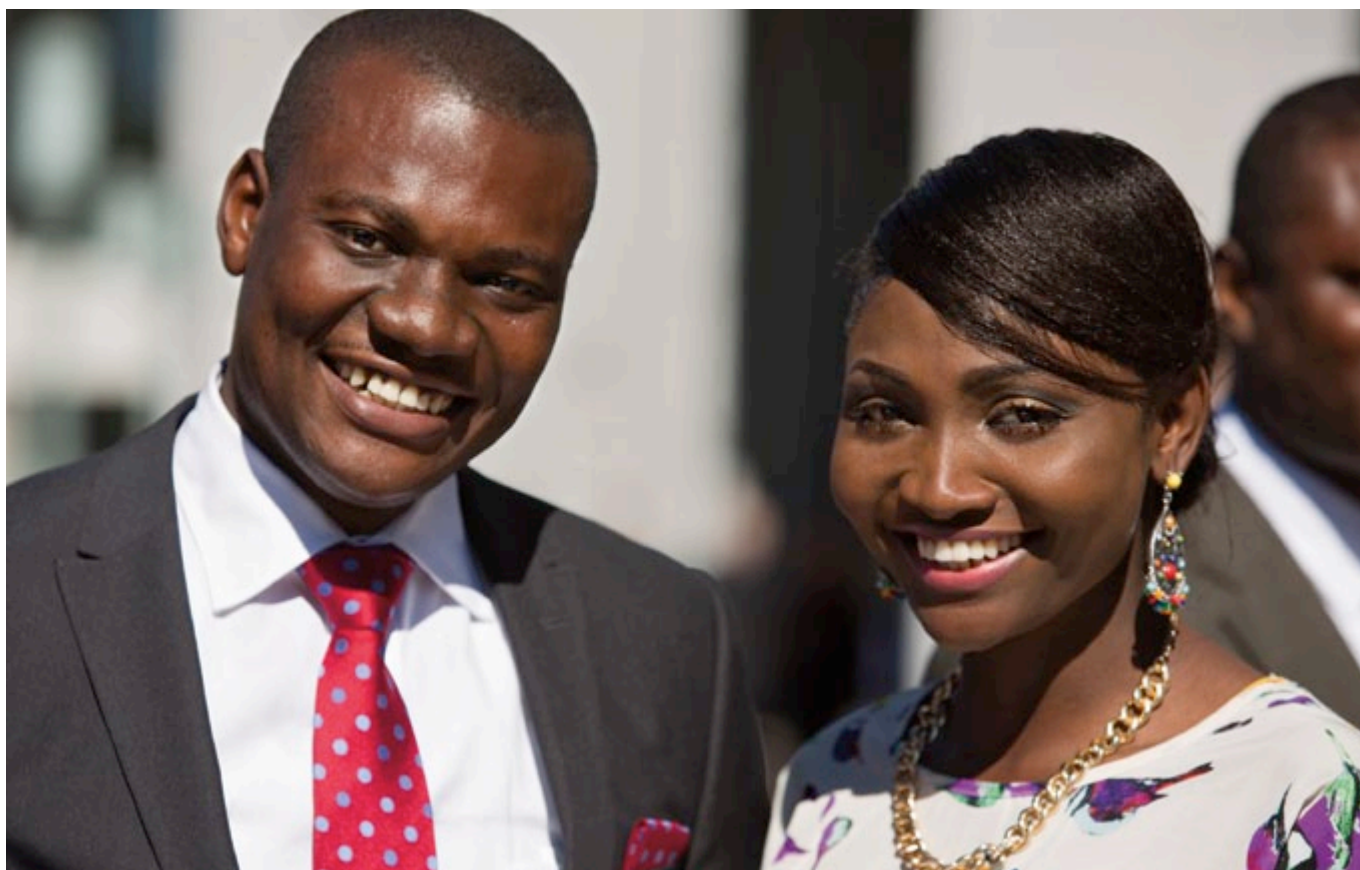
Президент Сноу добавя:

„Ние се поддаваме на своите малки безразсъдства и слабости; следва да се опитваме да ги преодоляваме възможно най-бързо и ... да насаждаме това чувство в сърцата на нашите деца, така че ... да могат да се научат да се държат правилно пред Него при всякакви обстоятелства.

Ако един съпруг може да живее със съпругата си без караници, без да се отнася грубо с никого, като по никакъв начин не натъжава Духа Божий ... ; в това той е свършен. Така нека той се опита да бъде същия през следващия ден. Но да предположим, че той не успее при опита си на следващия ден – това не е причина той да не успее на третия ден“¹².

Като види нашата отдаденост и постоянство, Господ ще даде на всеки от нас това, което не можем да постигнем поради нашето несъвършенство и човешките слабости.

Една друга важна стъпка в придобиването на кротост е да се научим как да контролираме гнева си. Тъй като естественият човек обитава във всеки един от нас и тъй като живеем в един свят, изгълнен с напрежение, контролирането на гнева ни може да се превърне в едно от изпитанията на живота ни. Помислете си за няколко секунди как бихте реагирали, ако някой не се подчинява

на желанията ви в момента, в който изисквате това от него. А когато хората не са съгласни с идеите ви, въпреки, че сте абсолютно сигурни, че те представляват правилното решение на даден проблем? Каква е реакцията ви, когато някой ви обиди, критикува усилията ви или просто е груб, защото е в лошо настроение? В тези моменти и в други трудни ситуации, ние трябва да се научим да контролираме гнева си и да изразим чувствата си с търпение и нежно убеждение. Това е особено важно в домовете ни и във взаимоотношенията ни с нашите вечни спътници. През всички 31 години, откакто съм женен за любимата си, тя често ми е отправяла нежни напомнания за това, когато сме се изправяли пред изпитанията на живота.

В указанията, дадени във Второ послание към Тимотея, апостол Павел казва:

„А Господният слуга не бива да е крамольник, но трябва да бъде кротък към всичките, способен да поучава, търпелив;

с кротост да увещава противниците, та дано би им дал Бог покаяние, за да познаят истината и да изтрезнеят”¹³.

Като контролираме реакциите си, запазим спокойствие и умереност и избягваме конфликтите, ние започваме да се подготвяме да получим дара на кротостта. Президент Хенри Б. Айринг веднъж казва: „Когато с вяра контролираме своя нрав и покоряваме гордостта си, Светият Дух дава Своето одобрение и светите обещания и завети стават сигурни”¹⁴.

Друга стъпка към придобиването на кротост е да станем смирени. Господ съветва Томас Б. Марш чрез пророка Джозеф Смит, като казва: „Бъди смирен и Господ, твоят Бог, ще те води за ръка и ще дава отговор на молитвите ти”¹⁵.

Вярвам, братя и сестри, че само смирените хора са способни да признават и разбират Господните отговори на молитвите си. Смирени се учат, разпознавайки колко зависими са от Бог и желаят да се

подчинят на волята Му. Смирени са кротки и имат способността да влияят и на другите да стават такива. Божието обещание към смирените е, че Той ще ги води за ръка. Наистина вярвам, че ще избягваме отклонения и тъга в живота си, стига да вървим ръка за ръка с Господ.

Един от най-красивите съвременни примери за кротост, за който знам, е този за обръщането във вярата на брат Моузес Махлангу. Обръщането му във вярата започнало през 1964 г., когато получил екземпляр на Книгата на Мормон. Той бил удивен, като чел тази книга, но чак в началото на 70-те видял на една сграда в Йоханесбург, Южна Африка, табелата на Църквата, докато вървял по улицата. Брат Махлангу се заинтересувал и влязъл в сградата, за да научи повече за Църквата. Учтиво му било казано, че не може да посети службата или да бъде кръстен, защото законите на страната по това време не го позволявали.

Брат Махлангу приел това с кротост, смирение и без негодувание,

но продължил да има силно желание да научи повече за Църквата. Помолил Църковните ръководители да оставят отворени прозорците на сградата за събрания по време на неделните събрания, за да може да седи отвън и да слуша службата. В продължение на няколко години семейството на брат Махлангу и приятелите му посещавали църквата редовно „през прозореца“. Един ден, през 80-те години им било казано, че могат да посещават събранията и също така да бъдат кръстени. Какъв славен ден било това за брат Махлангу.

По-късно, Църквата организираща клон в неговия квартал в Соуето. Това било възможно само заради решителността, смелостта и верността на хора като брат Махлангу, които останали верни при трудни обстоятелства в продължение на толкова много години.

Един от приятелите на брат Махлангу, който се присъединил към Църквата по същото време, ми разказа тази история, когато посетил кол Соуето. В края на разговора ни той ме прегърна. В този момент, братя и сестри, аз се почувствах, все едно бях в любящата прегръдка на Спасителя. От очите на този добър брат се излъчваше кротост. Със сърце, изпълнено с доброта и дълбока благодарност, той ме помоли да предам на президент Томас С. Монсън колко благодарен и благословен е той, а също и много други, заради това, че имат истинното Евангелие в живота си. Примерът на брат Махлангу и неговият приятел за кротост действително е повлиял положително на живота на много хора, особено на моя.

Братя и сестри, аз вярвам, че Спасителят Исус Христос е върховният пример за кротост. Дори и в последните мигове от земния Му живот, бидейки несправедливо обвинен и осъден, болезнено носейки кръста Си до Голгота, бидейки подиграван и руган от враговете Си, бидейки изоставен от мнозина, които Го познавали и били свидетели на чудесата Му, Той е закован на кръста.

Дори и в най-изключителното физическо страдание, Господ се обръща към Отца Си и казва от дъното на кроткото Си и смирено сърце: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят“¹⁶. Христос изтърпява изключително физическо и духовно страдание, давайки ни възможността да променим духовния си характер и да станем кротки като Него.

Свидетелствам, че Исус Христос е нашият Спасител. Свидетелствам ви, че благодарение на Неговата любов, е възможно да се променим. Възможно е да оставим зад гърба си своите слабости. Възможно е да отхвърлим злите влияния в живота ни, да контролираме гневата си, да станем кротки и да развием качествата на нашия Спасител. Той ни е показал начина. Той ни даде съвършен пример и заповяда на всеки един от нас да стане

като Него. Неговата покана е да Го последваме, да следваме примера Му и да станем като Него. Свидетелствам за тези истини в Неговото свято име, името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Мороний 7:43.
2. Мороний 7:44.
3. Ръководство към Писанията, „Кротък, кротост“; scriptures.lds.org.
4. Вж. Галатяните 5:22–23.
5. Галатяните 5:25.
6. Матей 5:48.
7. Мороний 10:32.
8. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба*, 2004 г., стр. 131.
9. Матей 11:29.
10. Лука 9:23.
11. Лоренцо Сноу, в Conference Report, апр. 1898 г., стр. 13.
12. *Учения на президентите на Църквата: Лоренцо Сноу* 2012 г., стр. 105, 106.
13. 2 Тимотея 2:24–26.
14. Хенри Б. Айринг, „Семейства, встъпили в завет,“ *Лиакхона*, май 2012 г., стр. 65.
15. Учение и Завети 112:10.
16. Лука 23:34.

От Керъл М. Стивънс

Първа съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ

Знаем ли какво имаме?

Свещеническите обреди и завети ни осигуряват достъп до пълнотата на благословиите, обещани от Бог, които са възможни чрез Единението на Спасителя.

В „Семейството: прокламация към света”, Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли заявяват: „Всички човешки същества – мъже и жени – са създадени по образа на Бог. Всичките са възлюбени духовни синове и дъщери на небесни родители и като такива, имат божествена природа и съдба”¹. За да постигнат тази божествена съдба, всички синове и дъщери на Бог се нуждаят от свещенически обреди и завети.

Нуждаем се от кръщение. Когато бъдем потопени във водите на кръщението, ние сключваме завет да поемем върху си името Христово, винаги да Го помним, да спазваме Неговите заповеди и да Му служим до края, за да може винаги да имаме Неговия Дух да бъде с нас².

Имаме нужда от дара на Светия Дух. Чрез този обряд ние можем да се радваме на постоянното спътничество на Светия Дух. Президент Уилфърд Уудрф учи: „Всички приети в Божията църква мъже и жени, които са били кръстени за опрощение на греховете, имат право на откровение, право да получат

Духа Божий, Който да им помага в техните трудове, в тяхната служба към децата им, в съветването на техните деца и на хората, над които са призвани да председателстват. Светият Дух не ограничава влияние то си само до мъжете, нито само до апостолите и пророците; Той принадлежи на всеки предан мъж и на всяка предана жена и на всяко дете, достатъчно възрастно да приеме Христовото Евангелие³.

Имаме нужда да получим храмовото надаряване. Старейшина М. Ръсел Балард казва: „Когато мъжете и жените отидат в храма, те биват надарени с една и съща сила, която по определение е силата на свещеничеството. ... Надаряването буквално е дар на сила”⁴.

Нуждаем се от запечатващия обряд, който води до вечен живот, „най-великият от всички Божии дарове”⁵. Този свещенически обряд се получава само от мъж и жена заедно. Старейшина Ръсел М. Нелсън учи: „Свещеническата власт е възстановена, за да може семействата да бъдат запечатани за вечността”⁶.

Нуждаем се от възможността да подновяваме своите завети всяка седмица, като вземаме от причастията. Пророците и апостолите от последните дни са ни учили също, че когато достойно вземем от причастията, ние не само подновяваме кръщелния си завет, но и „всички завети, които сме сключили с Господ”⁷.

Тези свещенически обреди и завети ни осигуряват достъп до пълнотата на благословиите, обещани от Бог, които са възможни поради Единението на Спасителя. Те въоръжават синовете и дъщерите Божии с Неговата сила⁸ и ни дават възможността да получим вечен живот – да се завърнем в Божието присъствие и да живеем с Него в Неговото вечно семейство.

Наскоро отидох със свещенически ръководители да посетя домовете на четири жени в Хондурас. Тези сестри и семействата им се нуждаеха от свещенически ключове и власт, свещенически обреди и завети и свещеническа сила и благословии.

Ние посетихме една скъпа сестра, която е омъжена и има две прекрасни деца. Тя е предана и активна в Църквата и учи децата си да избират правилното. Съпругът ѝ подкрепя нейната активност в Църквата, но не е член. Тяхното семейство е силно, но за да получават по-голяма сила, те имат нужда от допълнителните благословии на свещеничеството. Имат нужда бащата да приеме обряда на кръщението и дара на Светия Дух и да бъде ръкоположен в свещеничеството. Те се нуждаят от свещеническата сила, която може да бъде дадена чрез надаряването и запечатването.

Следващото ни посещение бе в дома на две неомъжени сестри, жени със силна вяра. Едната сестра има син, който се подготвя да отслужи мисия. Другата сестра се лекува от рак. Когато са обезсърчени или отчаяни, те си припомнят за Единението на Спасителя и биват изпълнени с вяра и надежда. И двете се нуждаят от допълнителните благословии и сила, които се

получават чрез храмовите обреди. Насърчихме ги да се присъединят към бъдещия мисионер в техния дом и да се подготвят да приемат тези обреди.

Последното ни посещение бе в дома на една сестра, чиито съпруг наскоро бе починал в трагична катастрофа. Бидейки нов член на Църквата, тя не бе разбрала, че би могла да получи собственото си надаряване и да бъде запечатана за съпруга си. Когато я учихме за това, че тези благословии могат да бъдат предоставени на нея и починалия ѝ съпруг, тя бе изпълнена с надежда. Знаейки, че чрез храмовите обреди и завети семейството ѝ може да бъде запечатано за вечността, тя има вярата и решимостта да се изправи пред изпитанията, които ѝ предстоят.

Синът на тази вдовица се подготвя да получи Аароновото свещеничество. Неговото ръкополагане ще бъде голяма благословия за нея и семейството ѝ. Те ще имат носител на свещеничеството в дома си.

Когато се срещнах с тези верни жени в Хондурас, успях да видя, че те се опитваха да запазят семействата си активни в Евангелието. Те изразиха благодарност за спазващите заветите си членове на района, които се грижат с любов за тях и им помагат за физическите и духовните им нужди. Обаче всяка една от тези сестри имаше нужди, които не бяха напълно задоволени.

Във всеки един от тези три дома, които посетихме, един мъдър свещенически ръководител питаше всяка от сестрите дали е получила

свещеническа благословия. Всеки път отговорът бе не. Този ден всяка от сестрите поиска свещеническа благословия и получи такава. Всяка плачеше, докато изразяваше благодарността си за утехата, напътствието, насърчението и вдъхновението, дадени от Небесния ѝ Отец посредством един достоен носител на свещеничеството.

Тези сестри ме вдъхновиха. Те показаха благоговение пред Бог и Неговата сила и власт. Също така бях благодарна свещеническите ръководители, които посетиха тези домове с мен. Когато излизахме от всеки един от домовете, ние се съветвахме заедно за това как да помогнем на тези семейства да получат обредите, от които се нуждаят, за да може да напредват по заветната пътека и да укрепят домовете си.

Днес съществува огромна нужда от това мъжете и жените да култивират уважение един към друг като синове и дъщери Божии и благоговение към нашия Небесен Отец и Неговото свещеничество – Неговата сила и власт.

Той има план за нас и когато упражняваме вярата си и се доверяваме на плана Му, нашето благоговение към Него и Неговата свещеническа власт и сила ще бъдат укрепени.

В световното обучение за ръководители *Укрепване на семейството и Църквата чрез свещеничеството*, ние учим, че сестрите, които нямат носители на свещеничеството в дома си, никога не трябва да се чувстват сами. Те биват благославяни и укрепвани чрез обредите, които са получили, и заветите, които спазват. Те не трябва да се колебаят да помагат, когато е нужна помощ. Старейшина М. Ръсел Балард учи, че всяка жена в Църквата трябва да знае, че има епископ, кворум на старейшините, домашен учител или други достойни носители на свещеничеството, на които може да разчита да дойдат в нейния дом, да ѝ помогнат и да ѝ дадат благословия, както добави сестра Розмари М. Уикъм⁹.

Старейшина Балард учи също: „Нашият Небесен Отец е щедър относно силата Си. Всички мъже и всички жени имат достъп до тази сила, за да получат помощ в живота си. Всички, които са сключили свещени завети с Господ и които почитат тези завети, имат правото да получат лично откровение, да бъдат благословени от служението на ангели и да общуват с Бог”¹⁰.

Ние всички се нуждаем един от друг. Синовете Божии се нуждаят от дъщерите Божии и дъщерите Божии се нуждаят от синовете Божии.

Ние имаме различни дарове и различни сили. Първо Коринтяните, глава 12, подчертава нуждата и от синовете и от дъщерите Божии, от всеки един от нас, да изпълняваме индивидуалните си роли и отговорности съгласно Господния план, за да може всички да имат полза¹¹.

Синове Божии, знаете ли кои сте? Знаете ли какво имате? Достойни ли сте да упражнявате свещеничеството и да получавате силата и благословиите на свещеничеството? Приемате ли ролите и отговорностите си да укрепвате домовете

като бащи, дядовци, синове, братя и чичовци? Показвате ли уважение към жените, тяхната същност и майчинството?

Дъщери Божии, знаем ли кои сме? Знаем ли какво имаме? Достойни ли сме да получаваме силата и благословиите на свещеничеството? Получаваме ли даровете, които ни се дават, с благодарност, благоприличие и достойнство? Приемаме ли ролите и отговорностите си да укрепваме домовете като майки, баби, дъщери, сестри и лели? Показваме ли уважение към мъжете, тяхната същност и бащинството?

Бидейки заветни синове и дъщери, имаме ли вяра в нашия Небесен Отец и Неговия вечен план за нас? Имам ли вяра в Исус Христос и Неговото Единение? Вярваме ли, че имаме божествено естество и съдба? А в усилията ни да постигнем тази съдба и да получим всичко, което Отец има¹², разбираме ли колко са важни свещеническите обреди, заедно със сключването, спазването и подновяването на заветите с Господ?

Ние сме възлюбени духовни синове и дъщери на небесни родители с божествена природа и съдба.

Нашият Спасител Исус Христос ни е обичал достатъчно, за да даде живота Си за нас. Неговото Единение осигурява начин за нас да напредваме по пътеката към нашия небесен дом чрез светите свещенически обреди и завети.

Тези свещенически обреди и завети са възстановени на земята чрез пророка Джозеф Смит и днес президент Томас С. Монсън държи всички ключове на свещеничеството.

Старейшина Д. Тод Кристоферсън казва: “В Църквата на Исус Христос на Светиите от последните дни се намира свещеническата власт за отслужване на свещеническите обреди, чрез които можем да сключим обвързващи завети с нашия Небесен Отец в името на Неговия свят Син. ... Бог ще спази поетите към вас обещания, когато почитате заветите, сключени с Него”¹³.

За тези неща свидетелствам в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. “Семейството: прокламация към света”, *Лиахона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
2. Вж. Мороний 4:3; 6:3.
3. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, 2004 г., стр. 49.
4. М. Ръсел Балард, “Let Us Think Straight” (Brigham Young University Education Week devotional, 20 авг. 2013 г.); speeches.byu.edu.
5. Учение и Завети 14:7; вж. и Учение и Завети 131:1–4.
6. Ръсел М. Нелсън, “Да подхранваме причастието,” *Лиахона*, май 2006 г., стр. 37; или в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011 г., стр. 134.
7. Delbert L. Stapley, в Conference Report, окт. 1965 г., стр. 14; цитирано в Л. Том Пери, “Сега като вземаме от причастието,” *Лиахона*, май 2006 г., стр. 41; вж. също *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997 г., стр. 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ред. Edward L. Kimball, 1982 г., стр. 220.
8. Вж. Учение и Завети 109:22.
9. Вж. М. Ръсел Балард и Розмари М. Уикзъм, “Благословиите на свещеничеството във всеки дом,” в *Укрепване на семейството и Църквата чрез свещеничеството* (обучение на ръководители по света, 2013 г.); lds.org/broadcasts.
10. М. Ръсел Балард, “Let Us Think Straight”; speeches.byu.edu.
11. Вж. и Учение и Завети 46:9, 12.
12. Вж. Учение и Завети 84:38.
13. Д. Тод Кристоферсън, “Силата на заветите,” *Лиахона*, май 2009 г., стр. 22.

От старейшина Едуард Дубе
От Седемдесетте

Гледай напред и вярвай

*В Божиите очи не е толкова важно какво сме
направили или къде сме били, а къде искаме да отидем.*

Когато бях момче, работейки на полето с майка ми, тя ми преподаде един от най-важните уроци в живота. Беше късна сутрин, слънцето беше високо и ние копаехме, както на мен ми се струваше, от много време. Спрях, за да погледна какво сме свършили и казах на майка ми: „Погледни всичко, което сме свършили!“ Майка ми не отговори. Помислих си, че не ме е чула и повторих казаното още по-високо. Тя пак не отговори. С още по-висок глас аз отново повторих казаното. Накрая тя се обърна към мен и каза: „Едуард, никога не гледай назад. Гледай напред в това, което все още трябва да свършим“.

Мои скъпи братя и сестри, заветът, който сме склучили с Бог, когато сме били кръстени – „да бъдете свидетели Божии по всяко време, за всяко нещо и на всяко място, където може да се намирате“ (Мосия 18:9) – е обвързване за цял живот. Президент Дитер Ф. Ухтдорф съветва: „Онези, които са преминали през водите на кръщението и са получили дара на Светия Дух, са стъпили на пътеката на ученичеството и са се обвързали да следват постоянно и

с вяра стъпките на нашия Спасител“ („Светии за всички сезони,” послание на Първото Президентство, септ. 2013 г.). Чрез служителите Си Бог ни призовава да служим в различни призвания, които ние приемаме с пълна отдаденост. Когато освобождаването стане реалност и призвание в друга област е отправено, ние с радост приемаме, знаейки, както и предците ни са знаели, че „когато служиш на Бог, няма значение къде служиш, а как“ (Дж. Рубен Кларк-младши, в Conference Report, апр. 1951 г., стр. 154).

Затова, когато президент на кол или епископ е освободен, той с радост приема освобождаването си, и когато се появи призвание за служба по какъвто и да било начин, по който Бог чрез служителите Си „сметне за нужно“ (Мосия 3:19), той не се влияе от предишния си опит, нито поглежда назад с мисълта, че е служил достатъчно. Той не се уморява да върши добро, защото знае, че „полага основата на велико дело“ с ясната идея, че такива усилия благославят живота за вечността. Така „от дребните неща произлиза онова, което е велико“ (У. и З. 64:33).

Всички ние трябва да сме „ревностно заети в добро начинание и да върш(им) много неща според собствената си свободна воля, и да осъществява(ме) много праведност“ (У. и З. 58:27).

Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли съветва: „Миналото е, за да се учим от него, а не да живеем в него. Гледаме назад, за да вземем жарта от тлеещите преживявания, а не пепелта. И когато научим каквото ни е необходимо и вземем най-доброто от преживяното, тогава поглеждаме напред и не забравяме, че *вярата винаги гледа към бъдещето*“ („The Best Is Yet to Be”, *Liahona*, ян. 2010 г., стр. 18).

Докато урокът на майка ми да гледам напред се отнасяше за видимите плевели в полето, това предизвикателство бе малко нещо в сравнение с това, през което първите светии са преминали. Старейшина Джозеф Б. Уъртлин описва преживяното много добре: „През 1846 г. повече от 10 000 души напуснаха процъфтяващия град Наву, който бе построен на бреговете на река Мисисипи. С вяра в пророците ръководители, онези първи членове на Църквата напускат своя красив град и се отправят към пустошта на американската граница. Те не знаели къде точно отиват, колко точно километра има пред тях, колко дълго ще е пътуването или какво им готви бъдещето. Но те *знаели*, че ги водят Господ и Неговите служители“ („Faith of Our Fathers”, *Ensign*, май 1996 г., стр. 33).

Те знаели как да гледат напред и да вярват. Десетилетие по-рано, някои от тези членове присъстваха, когато било получено следното откровение:

„Защото истина ви казвам, благословен е този, който спазва заповедите Ми, било в живота или смъртта; и този, който е верен в изпитанието, наградата на същия е по-голяма в небесното царство.

Вие не можете да съзрете засега с вашите природни очи замисъла на вашия Бог относно тези неща, които

ще дойдат по-нататък, и славата, която ще последва след много изпитания” (У. и З. 58:2–3).

Ние също можем да гледаме напред и да вярваме. Можем да приемем поканата на нашия Бог, който с разтворени обятия ни кани:

„Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя.

Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си.

Защото Моето иго е благо, и Моето бремe е леко” (Матей 11:28–30).

Нашият скъп пророк президент Томас С. Монсън, неговите съветници и Кворума на дванадесетте апостоли канят всички нас да участваме в делото на спасението. Новопокръстените, младежите, пълнолетните младежи, тези, които са се пенсионирали, и пълновременните

мисионери трябва да бъдат еднакво ангажирани в ускоряване на делото на спасението.

Президент Бойд К. Паър от Кворума на дванадесетте апостоли веднъж присъствал на състезание по теглене на вол, с което прави следната аналогия. Той разказва за преживяното: „Дървена шейна бе натоварена с циментови блокове с тегло 4 тона и половина. ... Целта беше воловете да издърпат шейната на един метър. ... Забелязах хубава двойка от много големи, с тъмни ивици, синьо-сиви животни ... големите сини волове на миналите времена”.

Говорейки за резултата от състезанието, той казва: „Впряговете отпаднаха един по един. ... Големите сини волове дори не се класираха! Малка, незабележима двойка животни, различни по размер, премести шейната и трите пъти”.

След това той получил обяснение за изненадващия резултат: „Големите сини бяха по-едри, по-силни и по-добре комбинирани по размер от другия отбор. Но малките волове имали по-добра координация и работа в екип. Те теглели товара заедно. И двете животни дърпали напред в един и същи момент и силата местела товара” (“Equally Yoked Together,” откъс от обръщение, дадено на семинар за областни представители, 3 апр. 1975 г.; в *Teaching Seminary: Preservice Readings*, 2004 г., стр. 30).

За да гледаме напред и да вярваме, ние имаме нужда от същата работа в екип в ускоряване на делото на спасението, като каним другите да дойдат при Христос. Според личните си възможности ние трябва да следваме съвета на президент Дитер Ф. Ухторф да „застане(м) близо един до друг и повдигаме там,

където сме застанали” (“Повдигнете там, където сте застанали”, *Лиакхона*, ноем. 2008 г., стр. 56). Можем да достигнем пълния си потенциал, както отбелязва Старейшина Л. Том Пери от Кворума на Дванадесетте: „Докато пътувам из Църквата, аз се възхищавам на нещата, които се случват. И все пак никога нямам усещането, че ние като хора живеем според пълния си потенциал. Моето усещане е, че ние не винаги работим заедно, че все още сме по-заинтересовани от желанието ни за лични награди и успех, и че показваме много малко интерес към общата цел да изградим царството Божие” (“United in Building the Kingdom of God” *Ensign*, май 1987 г., стр. 35).

Нека всички се обединим за общата цел „да се осъществят безсмъртието и вечния живот на човека” (Моисей 1:39).

Нашият Спасител Исус Христос, Който вижда от началото до края, познавал добре пътя, който щял да измине до Гетсиманската градина и до Голгота, когато казва: „Никої, който е сложил ръката си на ралото и гледа назад, не е годен за Божието царство” (Лука 9:62). В Божиите очи не е толкова важно какво сме направили или къде сме били, а къде искаме да отидем.

Нашите ръководни принципи са ни предадени от пророка Джозеф Смит: „Основните принципи на нашата вяра са свидетелствата на апостолите и пророците относно Исус Христос за това, че Той умря, бе погребан и се вдигна отново на третия ден, и се въздигна на небесата; и всички други неща, които принадлежат към нашата религия, са само допълнения към него” (*Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 53).

Свидетелствам, че докато следваме примера на нашия Спасител Исус Христос и вдигаме ръце в подкрепа на нашия обичан пророк президент Томас С. Монсън, ние ще открием спокойствие, утеха, радост и ще „яд(ем) благото на земята ... в тези последни дни” (У. и З. 64:34). В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Дейвид А. Беднар

От Кворума на Дванадесетте апостоли

Небесните отвори

Материални и духовни благословии идват в нашия живот, ако съблюдаваме закона за десятъка.

Бих желал да споделя два важни урока, които научих относно закона за десятъка. В първия урок става въпрос за благословиите, които отделните хора и семейства получават, когато с вяра се подчиняват на тази заповед. Вторият урок набляга на важността на десятъка за растежа на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни по целия свят. Моля се Светият Дух да потвърди на всички вас истинността на принципите, които ще обсъдя.

Урок 1 – Значими, но едва забележими благословии

Майката на сестра Беднар е вярна жена и вдъхновена домакиня. От първите дни на нейния брак тя внимателно води финансов архив на семейството. В продължение на десетилетия тя съвестно дава отчет за семейните приходи и разходи, използвайки много простички счетоводни книги. Информацията, която е събрала през годините, е обстойна и осведомителна.

Когато сестра Беднар била млада жена, нейната майка използвала записаното в счетоводните книги, за да наблегне на основни принципи на пестеливото живеене и благоразумното управление на финансите

на дома. Един ден, докато заедно преглеждали различни категории разходи, нейната майка забелязала интересен модел. Разходите за лекарски прегледи и лекарства за семейството били далеч под очакваното. След това тя свързала това откритие с Евангелието на Исус Христос и обяснила на дъщеря си една голяма истина: когато спазваме закона за десятъка, често получаваме значими, но едва забележими благословии, които не винаги очакваме, и лесно могат да бъдат подминати. Семейството не било получило никакви неочаквани или очевидни допълнения към семейния бюджет. Вместо това, любящият Небесен Отец дал простички благословии по привидно обикновен начин. Сестра Беднар винаги си спомня този важен урок от нейната майка относно помощта, която получаваме от небесните отвори, както е обещано в Малахия в Стария завет (вж. Малахия 3:10).

Често, когато преподаваме относно закона за десятъка, ние наблягаме на огромните и лесно обозрими материални благословии и на тези, които получаваме веднага. Със сигурност получаваме такива благословии. Все пак обаче, някои от множеството благословии, които получаваме, когато спазваме тази

заповед, са значими, но едва забележими. Можем да забележим такива благословии, само ако сме духовно внимателни и наблюдателни (вж. 1 Коринтяните 2:14).

Картината за небесните „отвори“, която Малахия рисува, е много поучителна. Отворите или прозорците позволяват на естествената светлина да влиза в сградите. По същия начин духовното осветление и перспектива се изливат от небесните отвори в нашия живот, когато спазваме закона за десятъка.

Например, едва забележима, но значима благословия, която получаваме, е духовният дар на благодарността, който ни помага да бъдем благодарни за това, което имаме, и да овладяваме желанията си за това, което искаме. Благодарният човек е богат в удовлетвореността си. Неблагодарният човек страда в бедността на вечната неудовлетвореност (вж. Лука 12:15).

Може да се наложи да се молим за помощ, за да намерим подходяща работа. Нужни са очи и уши на вяра (вж. Етер 12:19), но все пак, за да осъзнаем духовния дар на подобреното проникновение, който може да ни помогне да открием възможности за работа, които мнозина други биха подминали – или благословията

на по-силна духовна решителност да търсим по-усърдно и по-дълго работна позиция, отколкото други хора биха имали сили или желание за това. Можем да желаем и очакваме предложение за работа, но благословиите, които получаваме чрез небесните отвори, могат да ни дадат по-голяма способност да действаме и да променяме нашите собствени обстоятелства, а не да очакваме, че нашите собствени обстоятелства ще бъдат променени от някое друго или от нещо друго.

Можем уместно да желаем и работим за повишение на заплатата, за да си набавяме по-лесно необходимите неща. Обаче са необходими очи и уши на вяра, за да забележим в самите себе си нараснали духовни и светски възможности (вж. Лука 2:52), за да посрещаме нашите нужди с по-малко средства, по-голяма способност да си поставяме приоритети и да опростяваме нещата, както и подобрена способност да се грижим правилно за материалните вещи, които вече сме придобили. Можем да желаем и очакваме повишение на заплатата, но благословиите, които получаваме от небесните отвори, могат да представляват по-голяма способност да променяме нашите собствени обстоятелства,

а не да очакваме, че нашите собствени обстоятелства ще бъдат променени от някое друго или от нещо друго.

Младите воители в Книгата на Мормон (вж. Алма 53; 56–58) се молят искрено Бог да ги подсили и избави от ръцете на техните врагове. Интересно е как отговорите на тези молитви не водят до допълнителни оръжия или увеличен брой воители. Вместо това, Бог дава увереност на тези верни воители, че ще ги избави, дава им мир на душите и огромна вяра и надежда за тяхното избавление в Него (вж. Алма 58:11). И така, синовете на Еламан наистина придобиват смелост и решителност да победят и отиват на бой срещу ламанитите (вж. Алма 58:12–13). Увереност, мир, вяра и надежда отначало могат да не са благословиите, които воините биха желали по време на битка, но точно това са благословиите, от които са се нуждаели тези храбри млади мъже, за да тръгнат напред и да победят физически и духовно.

Понякога можем да молим Бог за успех и Той да ни дава физически и психически сили. Ние можем да Го умоляваме за благополучие и да получаваме по-добро виждане за нещата и по-голямо търпение или да Му се молим за растеж и да бъдем благославяни с дара на благодатта. Той може да ни дари с твърда вяра и убеждение, когато се стараем да постигаме праведни цели. Когато се молим за облекчение от физически, психически или духовни трудности, Той може да подсили нашата решителност и твърдост.

Обещавам ви, че ако съблюдаваме и спазваме закона за десятъка, небесните отвори ще се разтворят и върху нас ще бъдат излети духовни и материални благословии дотолкова, че няма да има място да ги побере (вж. Малахия 3:10). Също така ще си спомняме следните Господни слова:

„Защото Моите помисли не са като вашите помисли. Нито вашите пътища като Моите пътища, казва Господ.

Понеже, както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища. И моите помисли – от вашите помисли” (Исаия 55:8–9).

Свидетелствам, че ако сме духовно внимателни и наблюдателни, ще бъдем благословени с очи, които по-ясно виждат, и с уши, които чуват по-обстойно, и сърца, които по-пълно разбират колко значителни и едва забележими са Неговите пътища, Неговите мисли и Неговите благословии в нашия живот.

Урок 2 – Простотата на Господните пътища

Преди да бъда призван да служа като член на Кворума на дванадесетте, много пъти бях чел в Учение и Завети относно съвета, определен да ръководи и разпределя свещените средства от десятъка. Съвета за управление на десятъка е учреден чрез откровение и се състои от Първото Президентство, Кворума на дванадесетте апостоли и Председателстващото Епископство (вж. У. и З. 120). Докато през декември 2004 г. се подготвах да присъствам на моята първа среща на този съвет, с нетърпение очаквах забележителната възможност да се уча.

Все още си спомням това, което преживях и почувствах по време на този съвет. Добих по-дълбока признателност и благоговение към Господните закони за финансите спрямо отделните хора, семейства-та и Неговата Църква. Основната финансова програма на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни – както за приходи, така и за разходи – е описана в раздели 119 и 120 на Учение и Завети. Две от изявленията в тези откровения полагат основата на финансовите дейности на Църквата.

В раздел 119 простишко се казва, че всички членове „ще плащат годишно една десета от цялото си увеличение; и това ще бъде постоянен закон за тях завинаги, ... казва Господ” (стих 4).

След това, относно упълномощеното разпределяне на десятъците,

Господ казва: „те да бъдат разпределени от съвет, съставен от Първото Президентство на Моята Църква и от епископа и неговия съвет, и от висшия Ми Съвет, и чрез Моя собствен глас към тях, казва Господ” (У. и З. 120:1). „Епископът и неговият съвет” и „Моят висш Съвет”, споменати в това откровение, днес са познати съответно като Председателстващото Епископство и Кворума на дванадесетте апостоли. Тези свещени средства се използват в една бързо разрастваща се църква, за да бъдат духовно благословени отделни хора и семейства, посредством строежа и поддръжката на храмове и сгради

за богослужение, подпомагане на мисионерската работа, превеждане и отпечатване на Писания, насърчаване на работата по семейна история, финансиране на учебни заведения и предоставяне на религиозно образование, също и постигане на други църковни цели според указанията на поставените от Господ служители.

Възхищавам се на яснотата и сбитостта на тези две откровения в сравнение със сложните финансови указания и административни процедури, прилагани в толкова много организации и правителства по света. Как е възможно материалните дейности на една такава голяма

организация като възстановената Църква на Исус Христос да се развиват по целия свят посредством такива сбити указания? За мен отговорът е пределно ясен: това е делото на Господ, Той може да върши Своето собствено дело (вж. 2 Нефи 27:20) и Спасителят вдъхновява и ръководи Своите служители, докато те прилагат Неговите наставления и работят за Неговото дело.

По време на тази първа среща на съвета аз бях впечатлен от простотата на принципите, които ръководеха нашите обсъждания и решения. По отношение на финансовите операции на Църквата се съблюдават два основни и неотменни принципа. Първо, Църквата живее в границите на своите възможности и не изразходва повече, отколкото получава. Второ, част от годишният доход се заделя за непредвидени разходи и неочаквани нужди. От десетилетия Църквата учи своите членове на принципа да складират допълнителна храна, гориво и пари, за да се погрижат за евентуални спешни нужди. Църквата като институция просто следва същите принципи, на които постоянно учи своите членове.

В хода на срещата осъзнах, че желая всички членове на Църквата да съблюдават тази простота, яснота, подреденост, милосърдие и сила на Господния начин (вж. У. и З. 104:16) за водене на материалните

дейности на Неговата Църква. От много години съм член на Съвета за управление на десятъка. Моите благодарност и благоговение относно Господния модел нарастват всяка година и научените уроци придобиват все по-голяма сила.

Сърцето ми е изпълнено с любов и възхищение към верните и послушни членове на тази Църква от всеки народ, език и племе. Пътувайки по света, се запознавам с вашите надежди и мечти, вашите най-различни битови условия и обстоятелства и вашите затруднения. Присъствал съм на църковни събрания с вас и съм посещавал домовете на някои от вас. Вашата вяра укрепва моята вяра. Вашата отдаденост ме прави по-отдаден. Вашата добрина и доброволно подчинение на закона за десятъка ме вдъхновява да бъда по-добър човек, съпруг, баща и църковен ръководител. Спомням си и си мисля за вас всеки път, когато присъствам на събрания на Съвета за управление на десятъка. Благодаря ви за вашата доброта и вяност в почитането на вашите завети.

Ръководителите на Господната възстановена Църква изпитват огромна отговорност да се грижат надлежно за дарените средства на членовете на Църквата. Ние си даваме съвсем ясна сметка за двете лепти на вдовицата.

„И като седна Исус срещу

съкровищницата, гледаше как народът пуска пари в съкровищницата: и мнозина богаташи пускаха много.

А една бедна вдовица дойде и пушна две лепти, сиреч, един кодрант.

И повика учениците си, и каза им: Истина ви казвам, тая бедна вдовица пушна повече от всичките, които пускат в съкровищницата;

защото те всички пускат от излишъка си, а тя от немотията си пушна всичко, което имаше, целия си имот” (Марка 12:41–44).

От личен опит знам, че Съветът за управление на десятъка внимателно се грижи за двете лепти на вдовицата. Изразявам благодарност към президент Томас С. Монсън и неговите съветници за тяхното ефективно ръководене в тази свята служба. Също така виждам как гласа (вж. У. и З. 120:1) и пръста Господни подкрепят поставените от Него служители в изпълнение на задължението да Го представяват.

Покана и свидетелство

Честното плащане на десятък е много повече от задължение; то е важна стъпка в процеса на лично осветяване. Поздравявам тези от вас, които плащат десятъка си.

Каня тези от вас, които понастоящем не спазват закона за десятъка, да се замислите над вашите действия и да се покаете. Свидетелствам, че ако спазвате този Господен закон, небесните отвори ще се разтворят за вас. Моля ви, не отлагайте деня на вашето покаяние.

Свидетелствам, че материални и духовни благословии идват в нашия живот, ако съблюдаваме закона за десятъка. Свидетелствам, че тези благословии често пъти са значими, но едва забележими. Също така заявявам, че простотата на Господния начин, която е толкова очевидна в материалните дейности на Неговата Църква, предоставя модели, които да ни ръководят като отделни хора и семейства. Моля се всички ние да се поучим и възползваме от тези важни уроци, в името на Исус Христос, амин. ■

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Елате и се присъединете към нас

Независимо от вашите обстоятелства, вашите лични преживявания или силата на вашето свидетелство, за вас има място в тази Църква.

Има малко един човек, който сънувал, че е в огромна зала, където са се събрали всички световни религии. Той осъзнал, че във всяка религия има нещо желателно и ценно.

Срещнал се с мила двойка, която представлявала Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, и попитал: „Какво *изисквате* от вашите членове?“

„*Ние* не изискваме нищо“ – отвърнали те. „Но *Господ* иска да посветим всичко“.

Двойката продължила с обяснения относно църковни призования, домашно обучение и обучение при посещение, пълновременни мисии, ежеседмични семейни домашни вечери, храмова работа, програми за подобряване на благосъстоянието, хуманитарна служба и задачи за преподаване.

„Заплащате ли на вашите членове за всичко, което вършат?“ – попитал човекът.

„О, не – отговорила двойката – те щедро жертват от времето си“.

„Също така – продължила двойката – всеки шест месеца членовете

на нашата църква прекарват една събота и неделя, като присъстват или гледат Общата конференция в продължение на 10 часа“.

„Десет часа, през които хора изнасят речи?“ – зачудил се човекът.

„А вашите неделни служби всяка седмица? Те колко време продължават?“

„Три часа всяка неделя!“

„Олеле – казал човекът. Членовете на вашата Църква наистина ли вършат това, което изброихте?“

„Да, но има и още. Дори не сме споменали за семейната история, младежки лагери, духовни послания, изучаване на Писанията, срещи за обучение на ръководители, дейности за младежи, Семинар рано сутрин, поддръжката на църковни сгради и, разбира се, разполагаме с Господния закон за здравето, поста, за да помагаме на бедните, както и плащаме десетък“.

„Сега вече съм объркан – казал човекът. Защо някой би искал да се присъедини към такава Църква?“

Двойката се усмихнала и rekла: „Очаквахме да ни попитате това“.

Защо някой би искал да се присъедини към такава Църква?

Във време, когато много други църкви отбелязват спад в броя на своите членове, Църквата на Исус Христос – макар че е малка в сравнение с голям брой други – е една от най-бързо растящите в света. Към септември 2013 г. Църквата има над 15 милиона члена по света.

Има множество причини за това, но може ли да изброя някои от тях?

Църквата на Спасителя

Първо, Сам Исус Христос е възстановил тази Църква в наши дни. В нея ще откриете властта да се действа от Негово име – да се кръщава за опрощаване на греховете, да се дава дара на Светия Дух и да се запечатва на земята и в небесата¹.

Тези, които се присъединяват към Църквата, правят това, защото обичат Спасителя Исус Христос и желаят да Го следват. Те намират радост в знанието, че Бог отново общува с хората. Когато получат свети свещенически обреди и сключат завети с Бог, те могат да почувстват Неговата сила в техния живот². Когато влязат в светия храм, те усещат, че са в Неговото присъствие. Когато четат от светите Писания³ и живеят според ученията на Неговите пророци, те се приближават до Спасителя, Когото обичат.

Вяра в действие

Една друга причина е, че Църквата предоставя възможности за вършене на добро.

Да вярваме в Бог е чудесно, но много хора желаят да направят нещо повече от това да слушат вдъхновени проповеди или да си мечтаят за техния дом в небесата⁴. Те желаят да приведат своята вяра в действие. Те желаят да запретнат ръкави и да участват в това велико дело.

Точно това се случва, когато те се присъединят към нас – те имат множество възможности да вложат своите таланти, съчувствие и време в добри дела. Понеже не разполагаме с платени местни свещеници в нашите конгрегации по света, членовете сами извършват службата.

Те биват призовавани чрез вдъхновение. Понякога действаме по своя инициатива, понякога ни *възлагат* задачи. За нас задачите не са бремене, а възможности да изпълняваме заветите, които с радост сключваме, за да служим на Бог и Неговите чедра.

Съкровени благословии

Третата причина, поради която хората се присъединяват към Църквата, е следната: пътеката на ученичеството води към безценни благословии.

Ние гледаме на кръщението като на началната точка на нашето пътуване в ученичеството. Ежедневното ни вървене с Исус Христос води до мир и целенасоченост в този живот, дълбока радост и вечно спасение, след като напуснем този свят.

Тези, които ревностно следват тази пътека, избягват много от опасностите, тъгата и поводите за съжаление в този живот.

Нишите по дух и искрените по сърце ще намерят големи съкровища от познание тук.

Тези, които страдат или скърбят, намират лек тук.

Обременените от грехове намират опрощение, свобода и покой.

Към тези, които напускат

Търсенето на истината е довело милиони хора в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Независимо от това, някои напускат Църквата, която някога са обичали.

Някой би попитал: „Ако Евангелието е толкова чудесно, защо хората напускат Църквата?“

Понякога допускаме, че това се случва, понеже те са били обидени, мързеливи или несправедливи. В действителност, нещата не са така прости. Всъщност, има една единствена причина, която обяснява множество такива случаи.

Някои от нашите членове с години биват измъчвани от мисълта дали да напуснат Църквата.

В тази Църква, която така силно почита свободата на избор, Църква, възстановена от младо момче, което задавало въпроси и търсило отговори, ние уважаваме хората, които искрено търсят истината. Може дълбоко да се натъжим, ако тяхното пътуване ги отведе далеч от Църквата, която обичаме, и истината, която сме открили, но ние уважаваме тяхното право да се покланят на Всевишния Бог според техните лични убеждения, също

както ние самите претендираме за тази привилегия⁵.

Въпроси, които не са получили отговори

Някои хора не успяват да намерят отговори на въпроси относно неща, които са били направени или казани в миналото. Ние открито признаваме, че в близо 200-годишната история на Църквата – заедно с непрекъснатата поредица от вдъхновени и заслужаващи почит божествени събития – е имало някои казани и извършени неща, които биха накарали хората да се съмняват.

Понякога възникват въпроси, защото просто нямаме пълната информация и ще ни е нужно още малко търпение. Когато накрая се разбере цялата истина, нещата, които не сме разбирали преди, ще получат своето задоволително обяснение.

Понякога има различни мнения относно „фактите“. Въпрос, който поражда съмнение в някои хора, след внимателно проучване, може да породви вяра в други.

Грешки на несъвършени хора

Откровено казано, имало е моменти, когато членове или ръководители на Църквата просто са

допускали грешки. Може да е имало нещо казано или извършено, което да не съответства на нашите ценности, принципи или учения.

Предполагам, че Църквата би била свършена, само ако се ръководеше от свършени хора. Бог е свършен и Неговите учения са чисти. Но Той действа чрез нас – Неговите несвършени чеда – а несвършените хора допускат грешки.

В заглавната страница на Книгата на Мормон четем: „И сега, ако има недостатъци, то те са грешки на човеци; ето защо, не осъждайте Божиите неща, за да можете да бъдете намерени неопетнени пред съдийския престол на Христа”⁶.

Това винаги е било така и ще бъде така до свършения ден, когато самият Христос ще управлява на земята.

За съжаление, някои са се препънали поради грешки, допуснати от хора. Независимо от това, вечната истина на възстановеното Евангелие, намиращо се в Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни не е опетнена, принижена или унищожена.

Като апостол на Господ Исус Христос и като човек, който лично е наблюдавал съветите и делата на тази Църква, аз давам тържествено свидетелство, че нито едно важно решение, засягащо Църквата или нейните членове, не се взима без усилено да се потърсят вдъхновението, напътствието и одобрението на нашия Вечен Отец. Това е Църквата на Исус Христос. Бог няма да позволи Неговата Църква да се отклони от поставения ѝ курс, нито да се провали в реализирането на своята божествена съдба.

Има място за вас

На тези, които са се отдръпнали от Църквата, казвам, скъпи приятели, все още има място за вас.

Елате и прибавете вашите таланти, дарби и сили към нашите. Като резултат, всички ние ще станем по-добри.

Някои хора биха попитали: „Ами моите съмнения?”

Гватемала Сити, Гватемала

Нормално е да имаме въпроси – семето на искреното търсене често е покъвявало в огромно дърво на разбиране. Малцина са членовете на Църквата, които не са били терзани от сериозни или деликатни въпроси. Една от целите на Църквата е да подхранва и отглежда семето на вярата – дори и понякога в пясъчливата почва на съмнение и несигурност. Вярата е да се надяваме на неща, които не се виждат, но са истинни⁷.

Затова, мои скъпи братя и сестри, мои скъпи приятели, моля, първо поставете съмненията си под съмнение, преди да поставите вярата си под съмнение⁸. Не трябва никога да позволяваме на съмненията да ни държат като затворници и да ни лишават от божествената любов, мир и дарове, които идват чрез вяра в Господ Исус Христос.

Някои хора казали: „Аз просто не се вписвам сред вашите членове на Църквата”.

Ако можехте да погледнете в сърцата ни, вероятно бихте открили, че се вписвате по-добре, отколкото предполагате. Може би с изненада ще откриете, че ние имаме желания, трудности и надежди като вашите.

Вашите обстоятелства или детство могат да изглеждат различни от тези на много светии от последните дни, но това би могло да бъде благословия. Братя и сестри, скъпи приятели, ние се нуждаем от вашите неповторими таланти и перспективи. Разнообразието от хора и народи по целия свят е една от силните страни на тази Църква.

Някои хора биха казали: „Не мисля, че бих могъл (могла) да живея според вашите стандарти”.

Още една причина да дойдете! Църквата е така устроена, че да подхранва несвършените, хората с проблеми и изтощените. Тя е пълна с хора, които от все сърце *желаят* да спазват заповедите, дори и все още да не се справят *свършено*.

Някои хора биха казали: „Познавам член на вашата Църква, който е лицемер. Никога не бих се присъединил(а) към Църква, в която има такива членове”.

Ако определите *лицемер* като човек, който не винаги живее свършено според това, в което вярва, то тогава всички сме лицемери. Нито един от нас не е толкова подобен на Христос, колкото би следвало

да бъде. Но ние искрено желяем да надвием нашите слабости и желанието да грешим. С цялото си сърце и душа копнеем да станем по-добри с помощта на Единението на Исус Христос.

Ако това са вашите желаниа, независимо от вашите обстоятелства, вашите лични преживявания или силата на вашето свидетелство, за вас има място в тази Църква. Елате и се присъединете към нас!

Елате и се присъединете към нас!

Независимо от нашите човешки несъвършенства, аз съм убеден, че сред членовете на Църквата вие ще откриете много от най-прекрасните души на този свят. Изглежда, че

Църквата на Исус Христос привлича добронамерените и грижовните, честните и трудолюбивите.

Ако очаквате да откриете съвършени хора тук, ще бъдете разочаровани. Но ако търсите чистото учение на Христос, словото Божие, „което изцелява ранената душа“⁹ и осветяващото влияние на Светия Дух, то тук ще ги откриете. В това време на отслабваща вяра – в това време, когато толкова много хора чувстват, че са далеч от прегръдката на небесата – тук ще откриете хора, които желаят да опознаят Своя Спасител и да се доближават към Него, като служат на Бог и своите ближни, също като вас. Елате и се присъединете към нас!

Да не искате и вие да си отидете?

Спомням си за момента от живота на Спасителя, когато мнозина Го изоставят¹⁰. Исус пита Неговите дванадесет апостоли:

„Да не искате и вие да си отидете?“

Симон Петър Му отговори: „Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот“¹¹.

Понякога ние трябва да отговорим на същия въпрос. Да не искаме и ние да си отидем? Или, като Петър, ще се държим здраво за думите на вечен живот?

Ако търсите истината, смисъла и начина да превърнете вярата в действие; ако искате да намерите своето място: Елате и се присъединете към нас!

Ако сте изоставили вярата, която някога сте приели: Върнете се. Елате и се присъединете към нас!

Ако се изкушавате да се откажете: Останете още малко. Тук има място за вас.

Аз умолявам всички, които чуват или четат тези думи: Елате и се присъединете към нас. Елате и чуйте нежния призив на Христос. Вдигнете кръста си и Го следвайте¹².

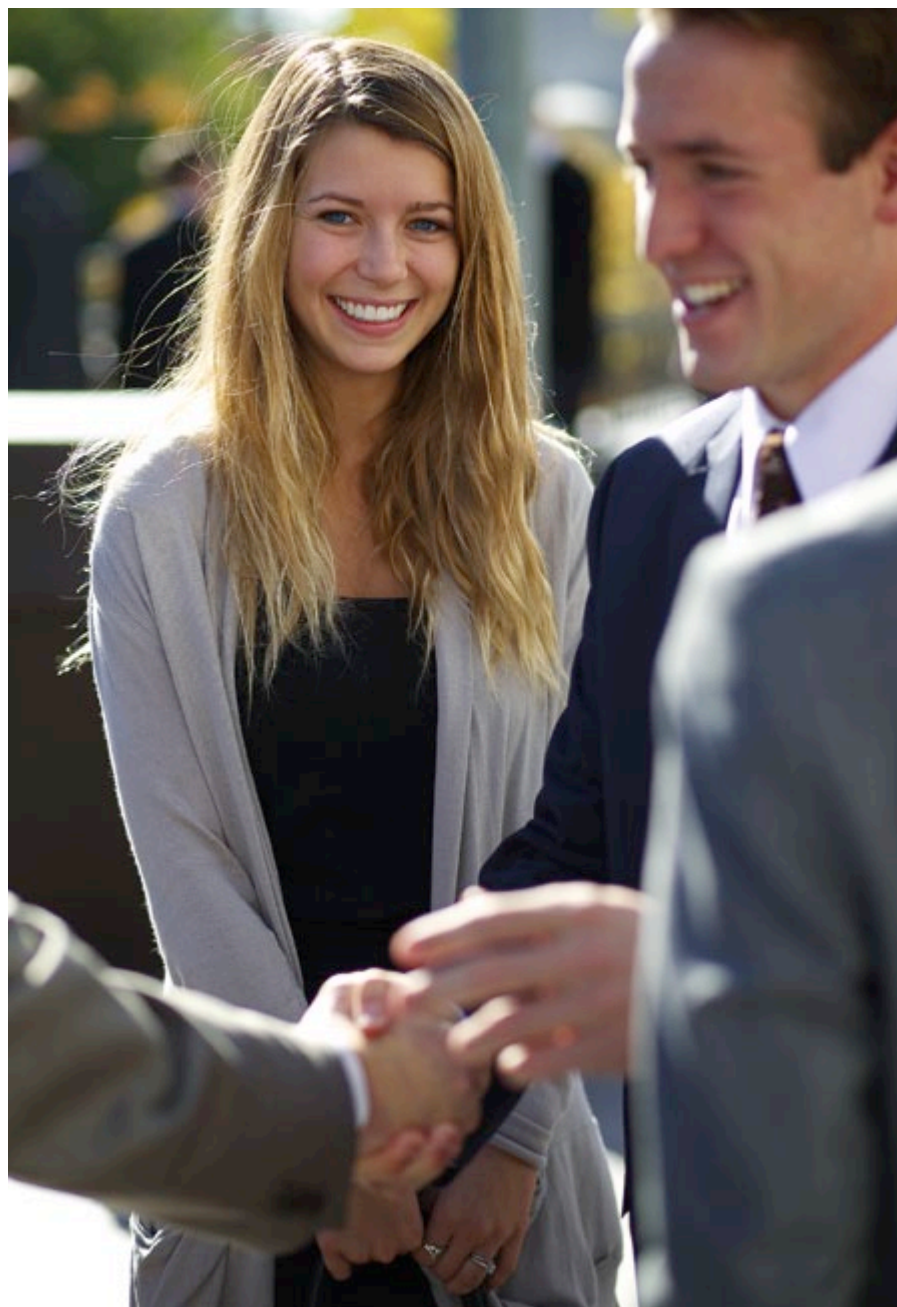
Елате и се присъединете към нас! Понеже тук ще откриете това, което е безценно.

Свидетелствам, че тук ще откриете думите на вечен живот, обещанието на благословеното изкупление и пътеката към мира, както и щастие.

Искрено се моля вашето лично търсене на истината да подсили във вашето сърце желанието да дойдете и да се присъедините към нас. В свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Матей 16:18–19; Еламан 10:7.
2. Вж. Учение и Завети 84:20.
3. Вж. 2 Нефи 33:10.
4. Вж. „Направих ли нещо добро?“ *Химни*, по. 141.
5. Вж. Символът на вярата 1:11.
6. Заглавна страница на Книгата на Мормон; вж. Мормон 8:17.
7. Вж. Евреите 11:1; Алма 32:21.
8. Вж. Ф. Ф. Bosworth, *Christ the Healer*, 1924 г., стр. 23.
9. Яков 2:8.
10. Вж. Иоана 6:66.
11. Иоана 6:67–68.
12. Вж. Матей 16:24.

Представен от президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Вотът на подкрепа за църковните служители

Предложено е да подкрепим Томас Спенсър Монсън като пророк, гледач и откровител и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; Хенри Бениън Айринг като първи съветник в Първото Президентство; и Дитер Фридрих Ухтдорф като втори съветник в Първото Президентство.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Който са против, ако има такива, могат да го покажат.

Предложено е да подкрепим Бойд Кенет Пакър като президент на Кворума на дванадесетте апостоли и следните като членове на този кворум: Бойд К. Пакър, А. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин А. Кук, Д. Тод Кристоферсън и Нийл Л. Андерсън.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Който е против, може да направи същото.

Предложено е да подкрепим съветниците в Първото Президентство и дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители.

Всички “за”, моля покажете го.

Ако има някой “против”, да даде същия знак.

Предложено е да освободим старейшини Джон Б. Диксън, Пол Е. Коеликър и Ф. Майкъл Уотсън като членове на Първия кворум на Седемдесетте и да ги обявим за почетни висши ръководители.

Предложено е също да освободим старейшина Кент Д. Уотсън като член на Втория кворум на Седемдесетте.

Също така изразяваме благодарността си към старейшини Сезар Х. Хукър и Крег Т. Уайт, които бяха освободени от службата си като областни седемдесетници.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израза на благодарност към тези братя за тяхната отлична служба, моля изявете го.

Предложено е да подкрепим следните братя като нови областни седемдесетници: Хулио А. Ангуло, Питър Ф. Евънс и Генадий Н. Подводов.

Всички “за”, моля покажете го.

Против, ако има?

Предложено е да подкрепим Рандъл Л. Рид като втори съветник в Общото президентство на Младите мъже.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Който е против, може да направи същото.

Предложено е да подкрепим останалите висши ръководители, областните седемдесетници и общите президентства на помощните организации в сегашния им състав.

Онези, които сте “за”, моля покажете го.

Ако има “против”, могат да го покажат.

Благодаря ви, братя и сестри, за вашия вот на подкрепа и за продължаващата ви вяра и молитви за нас. ■

От президент Бойд К. Пакър
Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

Ключът към духовната безопасност

Мирът може да се установи в сърцето на всеки, който се обърне към Писанията и отключи обещанията на защита и изкупление.

Неотдавна запечатах една млада двойка в храма. Тези двама души се бяха опазили достойни да стигнат до прекрасния ден, когато един син и една дъщеря напускат дома си и се превръщат в съпруг и съпруга. В този свещен миг те бяха чисти. След известно време те самите ще започнат да отглеждат своите деца, съгласно модела, установен от нашия Небесен Отец. Тяхното щастие и щастieto на бъдещите поколения зависи от това да се живее съгласно стандартите, постановени от Спасителя и изложени в Неговите Писания.

Родителите днес се питат дали съществува безопасно място за отглеждане на деца. Има такова *безопасно* място. Това е домът, основан на Евангелието. В Църквата наблягаме на семейството и съветваме родителите, където и да са, да отглеждат децата си в праведност.

Апостол Павел пророкува и предупреждава, че „в последните дни ще настанат усилни времена.

Защото човещите ще бъдат себелюбиви, сребролюбители, надменни, горделиви, хулители, непокорни

на родителите, неблагодарни, нечестиви,

без семейна обич, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприятели на доброто,

предатели, буйни, надути, повече сластолюбиви, а не боголюбиви,

имащи вид на благочестие, но отречени от силата му; тоже от такива страни”¹.

Павел пророкува също: „Нечестиви човеци и измамници ще се влошават повече и повече, като мамят и бъдат мамени”².

Тези стихове служат като предупреждение, показвайки кои модели да избягваме. Ние винаги трябва да бъдем бдителни и усърдни. Можем да разгледаме всяко от тези пророчества и да поставим отметка до тях, тъй като съществуват в света днес и дават повод за тревога:

Усилни времена – налични. Ние живеем в много усилни времена.

Сребролюбиви, хулители, горделиви – има такива хора са сред нас.

Хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви – всички тях ги има.

Непримирими, клеветници и т.н. – всички могат да бъдат отменени, защото е доказано, че съществуват.

Мороний също говори за нечестieto в днешно време, когато предупреждава:

„Като видите тези неща да стават между вас, (ще) се пробудите към чувството за ужасното ви положение. ...

Ето защо, аз, Мороний, получих заповед да напиша тези неща, за да може злото да бъде премахнато; за да може да дойде времето, когато Сатана няма да има повече сила над сърцата на чедата човешки, но те да може да бъдат убедени да вършат добро непрестанно, за да може да се доближат до източника на всяка праведност и да бъдат спасени”³.

Описанията, които Павел и Мороний дават на нашето време, са толкова точни, че не може да не им обърнем внимание. За мнозина това може да е доста обезпокоително, дори обезсърчително. И все пак, когато мисля за бъдещето, съм изпълнен с чувства на положителен оптимизъм.

В откровението на Павел, в допълнение към списъка на предизвикателства и проблеми, той ни казва и какво можем да правим, за да се защитим:

„А ти постоянно вуйвай в това, което си научил и за което си бил убеден, като знаеш от какви лица си се научил;

от детинство знаеш свещените писания, които могат да те направят мъдър за спасение чрез вяра в Христа Исуса”⁴.

Писанията съдържат ключа към духовната защита. Те съдържат учението, законите и обредите, които ще доведат всяко дете на Бог до свидетелство за Исус Христос като Спасител и Изкупител.

В резултат на много години подготовка, бе положен огромен труд, за да може Писанията да бъдат достъпни на всеки език, с бележки под линия и препратки. Стремим се да ги предоставим на всички, които

желаят да се учат. Те ни учат къде да отидем и какво да правим. Те ни предлагат надежда и знание.

Преди години, старейшина С. Дилуърт Йънг от Седемдесетте ми преподаде един урок относно четенето на Писанията. Един кол имаше проблем с напрежение между членовете и бе необходимо да бъде даден съвет.

Попитах президент Йънг: „Какво да кажа?“

Той просто отвърна: „Кажи им да четат Писанията“.

Аз попитах: „Кои Писания?“

Той каза: „Няма никакво значение. Кажи им например да отворят Книгата на Мормон и да започнат да четат. Скоро ще дойде чувството на мир и вдъхновение, а също и решение на проблема“.

Направете четенето на Писанията част от нормалното ви ежедневие и благословиите ще дойдат. В Писанията има един глас на предупреждение, но има и значително подхранване.

Ако езикът на Писанията в началото ви изглежда странен, продължете да четете. Скоро ще осъзнаете красотата и силата, които се намират на тези страници.

Павел казва: „Всичкото писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата“⁵.

Може да изпитате това обещание за себе си.

Ние живеем в опасни времена, но можем да намерим надежда и мир за себе си и за семействата си. Хората, които живеят в скръб, отчаяни от опитите да спасят някое дете от мястото, където го е завлякъл света, никога не трябва да се отказват. „Не бой се, само вярвай“⁶. Праведността е по-силна от нечестията.

Деца, които са научени от малки да разбират Писанията, ще опознаят пътеката, по която трябва да вървят, и ще бъдат по-склонни да останат на тази пътека. Онези, които се отклонят, ще имат способността да се върнат и, ако им се помогне, могат да се върнат.

Синовете на Мосия се борили срещу Църквата известно време, но по-късно се покаяли и претърпели драматична промяна. В Алма четем: „Синовете на Мосия ... бяха станали силни в знанието за истината; защото те бяха мъже с правилно разбиране и изследваха усърдно светите

писания, за да имат познание за словото Божие“⁷.

Президент Джозеф Ф. Смит бил на шест години, когато баща му Хайръм бил убит в затвора в Картидж. По-късно, Джозеф прекосява равнините с овдовялата си майка.

На 15 г. е призован на мисия в Хаваите. Той се почувствал изгубен и самотен и казал: „Бях много подтиснат. ... Чувствах се тъй унижен в състоянието си на бедност, липса на ум и разум, просто едно момче, че едва смеех да погледна (който и да е) човек в лицето“.

Една вечер, докато размишлявал относно положението си, младият Джозеф сънувал, че е на пътуване, бързайки колкото може повече. Той носел със себе си малък вързоп. Най-накрая стигнал до една прекрасна сграда, накъдето бил тръгнал. Когато я достигнал, той видял една табела, на която пишело: „Баня“. Той бързо влязъл и се измил. Разгърнал малкия си вързоп и в него намерил чисто, бяло облекло – „Нещо“, казва той, „което не бях виждал от много време“. Облякъл го и се втурнал към вратата на сградата.

„Почуках“, казва той, „и вратата се отвори и мъжът, който стоеше

Панама Сити, Панама

там, бе Пророкът Джозеф Смит. Той ме погледна с лек упрек и първите думи, които каза, бяха: „Джозеф, закъсняваш”. Аз обаче се окопитих и казах:

„Да, но съм чист – чист съм!”⁸

Така може да бъде с всеки един от нас.

Ако сте тръгнали по пътя на вяра и активност в Църквата, останете на този път и спазвайте заветите си. Продължете напред до времето, когато Господните благословии ще дойдат при вас и Светият Дух ще ви бъде разкрит като движеща сила в живота ви.

Ако в момента сте на път, който ви отклонява от този, описан в Писанията, нека ви уверя, че можете да се върнете.

Исус Христос е описал един много ясен метод, за да можем да се покаем и да намерим изцеление в живота си. Може да се намери лек за повечето грешки, като потърсим прошка чрез лична молитва. Обаче има някои духовни болести, особено онези, свързани с нарушаване на моралния закон, които определено изискват помощта и лечението на квалифициран духовен лекар.

Преди години в офиса ми влезе една млада жена и нейният възрастен баща. Тя го бе довела на

няколко стотин километра, за да намери лек за вината, която той чувствал. Когато бил млад мъж, той направил сериозна грешка и във старостта му отново се върнал споменът за нея. Не можел да се отърси от чувството на вина. Не можеше да се върне и сам да поправи проблема от младежките си години, но можеше да започне от сегашното положение и с помощ да изтрие вината, която го бе преследвала през всичките тези години.

Бях благодарен, че когато обсъдихме принципи от Книгата на Мормон, все едно че огромен товар се свали от плещите му. Когато той и дъщеря му си тръгнаха към вкъщи през всичките тези километри, възрастният мъж вече бе оставил зад гърба си вината за прегрешението от миналото.

Ако се „пробудите към чувство за ужасното ви прегрешение”⁹ и пожелаете да се завърнете към пълно духовно здраве, вижте се с епископа си. Той държи ключовете и може да ви помогне по пътя на покаянието.

Покаянието е лично, както е прошката. Господ изисква само да се отвърнем от греха си и „(Той) ще прост(и) беззаконието ... и греха им няма да помн(и) вече”¹⁰.

Когато процесът на покаяние приключи, ще разберете значението на обещанието на Исаия относно Единението: „Дойдете сега та да разискваме, казва Господ; ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг; ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна”¹¹.

Също както тебеширът може да бъде изтрит от черната дъска, при искрено покаяние, резултатът от прегрешението ни може да бъде изтрит чрез Единението на Исус Христос. Това обещание се прилага във всички случаи.

Евангелието ни учи да сме щастливи, да имаме вяра, вместо страх, да имаме надежда и да преодолеем отчаянието, да напуснем тъмнината и да се обърнем към светлината на вечното Евангелие.

Павел и други ни предупреждават за изпитанията на нашето време и на идните дни. Мирът, обаче, може да се установи в сърцето на всеки, който се обърне към Писанията и отключи обещанията на защита и изкупление, които се дават в тях. Ние приканваме всички да се обърнат към Спасителя Исус Христос, към ученията Му, както са изложени в Стария завет, Новия завет, Книгата на Мормон, Учение и Завети и Скъпоценен Бисер.

Аз ви свидетелствам, че Писанията са ключът към духовната ни безопасност. Свидетелствам също за изцеляващата сила на Единението на Исус Христос, „та чрез Него да бъдат спасени всички”¹², които ще бъдат спасени. Господната Църква е установена още веднъж на земята. Свидетелствам за истинността на Евангелието. За Него съм свидетел. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 2 Тимотея 3:1–5.
2. 2 Тимотея 3:13.
3. Етер 8:24, 26.
4. 2 Тимотея 3:14–15.
5. 2 Тимотея 3:16.
6. Марка 5:36.
7. Алма 17:2.
8. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5 изд., 1939 г., стр. 542.
9. Етер 8:24.
10. Еремия 31:34.
11. Исаия 1:18.
12. Учение и Завети 76:42.

От старейшина Д. Тод Кристоферсън
От Кворума на Дванадесетте апостоли

Моралната сила на жените

Вашата интуиция ви подтиква да вършите добро и да бъдете добри и като следвате Светия Дух, вашата морална власт и влияние ще се засилват.

От незапомнени времена обществата са разчитали на моралната сила на жените. Макар със сигурност това да не е единственото положително действащо влияние в обществото, моралните устои, полагани от жените, са дали своя характерен принос за общото благо. Вероятно, понеже е така явен, този принос на жените често се подценява. Бих желал да изкажа благодарност за влиянието на добрите жени, да посоча някои от философиите и тенденциите, които заплашват моралната сила и позиция на жените, и да ги помоля да развият вродената в тях сила.

Жените се раждат с определена добродетел, един божествен дар, който им помага умело да подбуждат към качества като вяра, смелост, съчувствие и подобряване на взаимоотношенията и културите. Когато възхвалява „нелицемерната вяра“, която вижда у Тимотей, Павел отбелязва, че тази вяра „първо я имаше в баба ти Лоида и у майка ти Евникия“¹.

Когато преди години живеех в Мексико, аз самият забелязах какво

има предвид Павел. Спомням си как една млада майка, една от многото жени от Църквата в Мексико, чиято вяра в Бог краси техния живот по такъв естествен начин, че те дори не го осъзнават. Тази прекрасна жена излъчваше морална власт, проистигаща от нейната доброта, и влияеше на всички около нея за добро. Редом със съпруга си, тя бе жертвала множество удоволствия и вещи в името на техните по-висши приоритети, без дори да се замисля. Способността ѝ да вдига своите деца, да се навежда и да се справя с тях бе почти свръхестествена. Отговорностите ѝ бяха много и нейните задачи – често повтарящи се и монотонни, но въпреки това дълбоко в нея имаше един красив покой, усещане, че вършеше делото Божие. Точно както Спасителя, благославянето на другите чрез служба и саможертва ѝ бяха придали благородни черти. Тя бе олицетворение на любовта.

Бил съм безкрайно благославян от моралното влияние на жените, особено от това на моята майка и на съпругата ми. Измежду другите жени, за които съм благодарен, е

Ана Дейнс. Ана, нейният съпруг Хенри и техните четири деца били част от пионерите на Църквата в Ню Джързи, САЩ. Започвайки през 30-те години на 20-ти век, когато Хенри бил докторант в университета „Рутджърс“, той и Ана работили неуморно с учебни и граждански организации в Метучен, където живеели, за да преодолеят дълбоко вкоренените предрасъждания спрямо мормоните и да превърнат общността в по-добро място, където всички родители да отглеждат децата си.

Например, Анна беше доброволец в Християнската асоциация на младите мъже и стана високо ценена в нея. За една година тя бе назначена за президент на организацията на майките, след което „бе помолена да се кандидатира за една от трите позиции за жени на борда на директорите на християнската организация. Тя победи без конкуренция и така се присъедини към самия съвет, който няколко години по-рано бе отказал на светиите да се срещат в тяхната сграда!“²

Семейството ми се премести в район Ню Брънсуик, когато бях юноша. Сестра Дейнс ми обръщаше внимание и често изразяваше своята увереност в моите способности и потенциал, което ме вдъхновяваше да полагам пълните си усилия – по пълни от тези, които щях да полагам без нейното насърчение. Веднъж, благодарение на навременно и внимателно предупреждение от нейна страна, аз избегнах ситуация, която със сигурност щеше да доведе до съжаление. Макар вече да не е сред нас, влиянието на Ана Дейнс продължава да се усеща и наблюдава в живота на нейните потомци и мнозина други хора, включително моя собствен.

Моята баба Адена Уорник Суенсън ме научи да бъда съвестен по отношение на свещеническата служба. Тя ме насърчи да запомня наизуст благословиите за хляба и водата, като ми обясни, че по този начин мога да ги казвам с по-голямо разбиране и чувство. Наблюдавайки я как подкрепя моя дядо, патриарх

на кол, тя събуди в мен почит към светите неща. Баба Суенсън така и не се научи да кара кола, но тя можеше да научи момчетата да бъдат мъже в свещеничеството.

Моралното влияние на една жена се чувства най-силно и се прилага най-пълноценно в дома. Няма по-добро място за отглеждане на подрастващото поколение от традиционното семейство, където бащата и майката работят в хармония, за да се грижат за своите деца и да ги учат и възпитават. Там, където този идеал не съществува, хората се стремят да осигурят неговите преимущества по най-добрия начин според конкретната ситуация.

Във всички случаи, майките могат да окажат влияние, несравнимо с влиянието на другите хора и взаимоотношенията с тях. По силата на техния пример и възпитание синовете им се научават на уважение към жените, дисциплина и високи морални стандарти в своя собствен живот. Техните дъщери се научават да култивират своята добродетел и да отстояват правилното, отново и отново, колкото и непопулярно да е това. Обичта и високите очаквания

на майките помагат на децата да живеят отговорно, да подхождат сериозно към образованието и личностното развитие и непрекъснато да допринасят за благото на всички около тях. Старейшина Нийл А. Максвел веднъж попита: „Когато историята на човечеството се разкрие напълно, тя дали ще покаже на първо място тътена на стрелбите или оформящия звук на приспивните песнички? Сключването на мир от военните или въдворяването на мир в домовете и градовете от страна на жените? Дали ще се окаже, че случилото се в люлките и кухните е оказало по-голям влияние от случилото се в парламентите?“³

Ролята на жените в създаването на живот е изключително свята. Ние знаем, че нашите физически тела имат божествен произход⁴ и че трябва да преживеем както физическото раждане, така и духовното новородение, за да стигнем до най-висшата степен в селестиялно царство на Бог⁵. Следователно, жените имат неизменна роля, понякога с риск за собствения си живот, в делото и славата на Бог „да се осъществят безсмъртието и вечният

живот на човека“⁶. Като баби, майки и модели за подражание жените са пазителите на източника на живота, възпитавайки всяко поколение относно важността на сексуалната чистота – целомъдрие преди брака и вяност по време на брака. По този начин те спомагат за цивилизоването на обществото; те помагат на мъжете да показват най-доброто от себе си; те създават пълноценна обстановка за отглеждането на уверени и здрави деца.

Сестри, не желая да ви възхвалявам прекалено много, както понякога става на Деня на майката и това да ви кара да се чувствате неловко. Не сте длъжни да бъдете съвършени⁷; не твърдя, че сте такива (с едно възможно изключение, което седи наблизо в този момент). Просто искам да кажа следното: независимо дали сте семейни или не, дали сте раждали или не, дали сте възрастни или млади или на средна възраст, вашата морална власт е жизненоважна и може би сме започнали да вземаме вас и нея за даденост. Действително съществуват тенденции и сили, които биха ограничили или дори премахнали вашето

влияние за голяма вреда на отделните хора, семейства и общества като цяло. Нека спомена три от тях като предупреждение.

Една пагубна философия, която омаловажава моралното влияние на жените, е обезстойността на брака, на майчинството и грижите за дома вместо професионална кариера. Някои феминистки гледат на грижите за дома с явно презрение, заявявайки, че то унижава жените и че неспирните задължения по отглеждането на децата са вид експлоатация⁸. Те се подиграват на жените, които предпочитат да прекарват повече време у дома вместо да се издигат професионално. Това не е нито честно, нито правилно. Ние не омаловажаваме значимостта на това, което жените или мъжете постигат във всяко едно професионално начинание – всички ние се облагодетелстваме от тези постижения – но все пак осъзнаваме, че няма нищо по-добро от майчинството и бащинството в брака. Няма по-важна кариера, нито сума пари, нито обществено признание, които да превъзхождат наградите от семейния живот. Каквото и друго постижение да отбележат жените, тяхното морално влияние най-силно си проличава в семейството.

Възгледите спрямо човешката сексуалност заплашват моралното влияние на жените по няколко начина. Решението за аборт за лично или обществено удобство атакува сърцевината на най-светите сили на жените и разрушава тяхната морална власт. Същото се отнася и за сексуалната непристойност и разголеното облекло, което не само принижавя жените, а и затвърждава лъжата, че сексуалността на една жена определя нейната вътрешна ценност.

Отдавна се е наложил един вид културен двоен стандарт, според който жените трябва да бъдат сексуално чисти, а за неморалността на мъжете се намира извинение. Несправедливостта на такъв двоен стандарт е очевидна и той с право е бил порицаван и отхвърлян.

В контекста на това отхвърляне би се очаквало, че мъжете ще се издигнат до по-висшия, единствен стандарт, но се случва точно обратното – сега жените и момичетата биват насърчавани към разврат, а двойният стандарт отреждаше тази роля на мъжете. В миналото висшите стандарти на жените изискваха отдаденост и отговорност от мъжете, сега наблюдаваме безразборни сексуални връзки, семейства без бащи и растяща бедност. Равната възможност за разврат просто отнема моралното влияние на жените и принижавя цялото общество⁹. В тази безнравствена ситуация мъжете са „освободени“, а жените и децата страдат най-много.

Третият аспект, който поражда тревога, произхожда от тези, които, в името на равенството, искат да заличат всички различия между мъжкото и женското. Често това се изразява в заставянето на жените да възприемат по-мъжествени черти – да бъдат по-агресивни, инатливи и конфликтни. Вече е нормално във филмите да виждаме жени в ужасно агресивни роли, оставящи след себе си мъртви тела и разрушения. Поразително е за душата да видим мъже в такива роли и определено същото важи и за жени, които предизвикват и страдат от насилие.

Маргарет Д. Надолд, бивша обща президентка на Младите жени, учи: „Светът има достатъчно жени, които са мъжествени; ние се нуждаем от жени, които са нежни. Има достатъчно жени, които са груби; ние се нуждаем от жени, които са мили. Има достатъчно жени, които са неучтиви; ние се нуждаем от такива, които са учтиви. Има достатъчно известни и богати жени; ние се нуждаем от повече жени с вяра. Имаме достатъчно алчност; нуждаем се от повече доброта. Имаме достатъчно суета; нуждаем се от повече добродетел. Имаме достатъчно известност; нуждаем се от повече чистота”¹⁰. Заличавайки разликите между мъжете и жените, ние изгубваме открояващите се, допълващи се дарове на мъжете

и жените, които заедно образуват по-значимо цяло.

Моята молба към жените и момичетата днес е да защитавате и подхранвате моралната сила вътре във вас. Съхранете тази вродена добродетел и уникални дарове, които давате на света със себе си. Вашата интуиция ви подтиква да вършите добро и да бъдете добри и като следвате Светия Дух, вашата морална власт и влияние ще се засилват. На младите жени казвам: Не губете тази морална сила, още преди да сте я получили изцяло. Положете специални усилия езикът ви да е чист, а не груб; дрехите ви да отразяват скромност, а не суета; поведението ви да показва чистота, а не безнравственост. Не можете да издигнете никого до добродетелност с едната ръка, а с другата да се отдавате на пороци.

Сестри, измежду всички ваши взаимоотношения, на първо място във вашия живот трябва да бъде взаимоотношението ви с Бог. Помнете, че моралната сила на Исус произтича от Неговата непреклонна отдаденост на волята на Отца. Той никога не се отклонява от това, което е угодно на Отца¹¹. Стремете се да бъдете такива последователи на Отца и на Сина и влиянието ви

никога няма да се изгуби.

И не се страхувайте да прилагате това влияние без опасения или извинения. „(Бъдете) винаги готови да отговаряте на всеки (мъж, жена, дете), който ви пита за вашата надежда”¹². „Проповядвай(те) словото и настоявай(те) навреме и без време, избличавай(те), порицавай(те), увещавай(те) с пълно търпение и непрестанно поучаване”¹³.

„Възпитавай(те) децата си в светлина и истина”¹⁴. „(Научете ги) ... да се молят и да ходят праведно пред Господа”¹⁵.

Нека никои умишлено не разбират погрешно тези молби към жените. Възхвалявайки и насърчавайки моралната сила у жените, не казвам, че мъжете и момчетата някак си са освободени от своя дълг да защитават истината и праведността или че тяхната отговорност да служат, да правят саможертви и да се грижат е по-малка от тази на жените или

може да бъде изцяло прехвърлена на жените. Братя, нека застанем до жените, нека помогнем с бремето и развием нашата собствена морална власт като техни спътници.

Скъпи сестри, ние разчитаме на моралната сила, която носите в света, в брака, в семейството и в Църквата. Ние разчитаме на благословиите, които измолвате от небесата чрез вашите молитви и вяра. Ние се молим за вашата безопасност, благосъстояние, щастие и вашето влияние да бъде запазено. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 2 Тимотея 1:5.
2. Orson Scott Card, "Neighborliness: Daines Style," *Ensign*, апр. 1977 г., стр. 19.
3. Neal A. Maxwell, "The Women of God," *Ensign*, май 1978 г., стр. 10–11.
4. Вж. Моисей 2:27.
5. Вж. Моисей 6:57–60.
6. Моисей 1:39.
7. "Преди век психологът Джон Болби открява, че чрез безбройните изпълнени с грижа взаимодействия майка

и дете се образува така важната основа за социално-емоционалното развитие на детето. ... Сара Рудик определя "грижовната обич" на майката като същността на ефективното родителско възпитание. Чрез "търпеливото око на обичта", майките развиват специален вид знание за своите деца – знание, което им дава уникален поглед върху потенциала на всяко дете" (Jenet Jacob Erickson, "Love, Not Perfection, Root of Good Mothering," *Deseret News*, 12 май, 2013 г., стр. G3).

8. Вярно е, че голям брой жени от много поколения са били експлоатирани и товарени с несправедливо бреме в семейството и на работа, но безкористността и саможертвата не бива и не трябва да стават оскърбителни и експлоататорски. Старейшина Брус С. Хейфън отбелязва: „Ако думата „безкористен“ означава, че една жена трябва да се откаже от своята вътрешна същност и личностно развитие, това разбиране за безкористност е погрешно. ... Но днешният освободенчески модел отива твърде далеч, правейки от жените стереотип на прекомерно *независими* от семейството хора. По-разумна гледна точка е, че съпрузите и съпругите са *взаимнозависими* едни от други. ... Критиците, които промениха състоянието на майките от зависимост в независимост, пропуснаха ползотворното междинно състояние на взаимна зависимост. Тези, които промениха състоянието на майките от безкористност към себелюбие, пропуснаха ползотворното междинно състояние на доброволно избрана служба, която допринася за личностното развитие на жените. Поради тези крайности неразбирателствата относно стойността на майчинството по ироничен начин са накарали по-голямата част от обществото да омаловажи не само майките, но и жените като цяло" ("Motherhood and the Moral Influence of Women" (бележки на Втори световен конгрес за семейството, Женева, Пленарна сесия IV, 16 ноем. 1999 г., http://worldcongress.org/wcf2_spkrs/wcf2_hafen.htm).
9. В статия на *Wall Street Journal* една майка отбелязва: „С изключение на някои мормони, евангелисти и правоверни евреи, бошинството от нас не знаят как да учим собствените си синове и дъщери да не отдават телата си така охотно. ... Все пак, в моя кръг от приятелки желанието да загърбим нецеломъдрието е много силно. Всички те все още се чувстват неудобно от тяхното сексуално минало. И няма дори една жена, която да съм попитала относно тази тема и да ми е казала, че желае да бе „пробвала повече" (Jennifer Moses, "Why Do We Let Them Dress Like That?" *Wall Street Journal*, 19 март 2011 г., стр. C3).
10. Margaret D. Nadauld, "The Joy of Womanhood," *Liahona*, ян. 2001 г., стр. 18.
11. Вж. Иоана 8:29.
12. 1 Петрово 3:15.
13. 2 Тимотея 4:2.
14. Учение и Завети 93:40.
15. Учение и Завети 68:28.

От старейшина С. Гифърд Нийлсън
От Седемдесетте

Ускоряване на Господната стратегия!

Всеки трябва да развие и приложи своята собствена игрова стратегия с ентузиазъм, за да служи заедно с пълновременните мисионери.

Преди няколко години трябваше да говоря със съпругата на един от епископите в нашия кол, така че се обадох в техния дом. Техният малък син вдигна телефона. Казах: „Здравей. Там ли е майка ти?“

Той отвърна: „Да, тук е. Ще я извикам. Кой е на телефона?“

Аз отговорих: „Кажй й, че е президент Нийлсън!“

След кратка пауза чух един много развълнуван глас да казва: „Мамо, президент Хинкли е на телефона!“

Не мога да си представя какво си е помислила майката. Трябва да й е отнело цяла вечност да отиде до телефона. Замислих се: „Да се престоря ли на президент Хинкли?“ Не го направих, но здравата се посмяхме. Сега, като се замисля, тя може би е била разочарована, че говори с мен.

Какво бихте направили, ако пророкът на Господ наистина ви се обади? Всъщност, той вече го е направил! Президент Томас С. Монсън тази сутрин отново призова всеки един от нас да се включи в една много важна работа. Той казва: „Сега е времето членовете и мисионерите да се обединят, да работят заедно,

да се трудят в лозето на Господ, за да доведат души при Него“ (“Faith in the Work of Salvation” (излъчване за обучение на ръководители по света, юни 2013 г.); lds.org/broadcasts).

Слушали ли сме?

По целия свят колове, окръзи и мисии изпитват ново ниво на енергия, с което се реализират следните слова, дадени на Джозеф Смит през 1832 г.: „Ето, Аз ще ускоря Моето дело във времето му“ (У. и З. 88:73).

Братя и сестри, това време е *настъпило!* Чувствам това и съм сигурен, че и вие сте го почувствали.

Желаех да приведа вълнението си и моята вяра в Исус Христос в действие. Когато играех американски футбол, мислех за игрови стратегии. Безспорно, когато започвахме дадена среща, ако нашият отбор разполагаше с правилната стратегия, щяхме да имаме успех. Неотдавна разговарях с легендарния треньор на Университета Бригъм Йънг, Лавел Едуърдз, относно нашите игрови стратегии и той отбеляза: „Доколкото отбелязвахме точки, за мен нямаше значение, какво щяхте да предприемете!“ Бидейки един

от предните му защитници, аз си мислех, че нещата са по-сложни, но вероятно неговата простичка философия е причината, поради която един стадион носи неговото име.

Тъй като всички сме в отбора на Господ има ли всеки своя собствена стратегия за победа в играта? Готови ли сме да играем? Ако ние наистина обичаме нашите роднини, приятели и колеги, не бихме ли искали да споделим нашето свидетелство за възстановеното Евангелие с тях?

По време на семинара за ново-призовани президенти на мисии през юни рекорден брой от 173 нови президенти и техните съпруги получиха последни напътствия преди началото на своята служба. Всичките 15 члена на Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли се обърнаха към тази специална група.

Старейшина А. Том Пери сподели следните заключителни думи: „Това е най-забележителният период в историята на Църквата. Той се нарежда редом с великите събития, които са се случили в историята, като Първото видение, дара на Книгата на Мормон, Възстановяването на Евангелието, както и всички неща, които слагат основата да отидем и да проповядваме в царството на Нашия Небесен Отец“ (“Concluding Remarks” (обръщение на семинар за новопризовани президенти на мисия, 26 юни 2013 г.), стр. 1, Библиотека за църковна история, Солт Лейк Сити).

Ние трябва да сме заети в делото както никога досега, за да изпитаме същото вълнение като това на нашите ръководители и отдадеността на нашите пълновременни мисионери. Това дело няма да напредва по планирания от Господ начин без вас! Президент Хенри Б. Айринг казва: „Независимо от нашата възраст, църковно призование или местоположение, ние заедно сме призвани за делото, за да Му помогнем в Неговата жътва на души“ (“Ние сме едно”, *Лиахона*, май 2013 г., стр. 62).

Нека споделя с вас една игрова стратегия, която бях вдъхновен да въведа след размисъл върху минали

преживявания, молене, четене на глава 13 от *Проповядвайте Моето Евангелие*. Каня ви да обмислите тези три точки, докато мислите върху вашата собствена тактика.

Първо, всеки ден се молете конкретно за това да доведете някого по-близо до Спасителя и Неговото Евангелие. Можете да правите това, като гледате на всички като на синове и дъщери Божии, помагачи си взаимно да се завърнем у дома. Помислете си за новите приятели, с които ще се запознаете.

Второ, всеки ден се молете за мисионерите във вашия район и техните проучватели по име. Това става единствено, ако ги поздравяваме, поглеждаме табелките им, обръщаме се към тях по име и ги питаме ги на кого преподават. Неотдавна старейшина Ръсел М. Нелсън каза, „Докато не разберете какво е името и не опознаете лицето на даден човек, Господ не може да ви помогне да вникнете в сърцето му“.

Присъствах на кръщението на една чудесна сестра, която сподели своето свидетелство. Винаги ще помня думите ѝ: „Никога толкова много хора не са се молили за мен и не съм чувствала толкова много обич! Знам, че това дело е истинно!“

Трето, поканете ваш приятел на дейност във вашия дом или извън него. Където и да идете или каквото и да правите, замислете се, кой би прекарал добре на мероприятиято, и следвайте напътствията на Духа.

Спасителят ме научи на един простичък урок по време на личното ми изучаване на Евангелието и смятам, че той прекрасно се отнася към „ускоряването“. Когато съм страшно развълнуван за нещо, то си проличава, като пиша, и често води до удивителни знаци, които, по определение, изразяват „силно чувство (или) знак за нещо от особена важност“ (*Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11 изд., 2003 г., „exclamation point“).

Бях заинтригуван, когато започнах да намирам стихове относно „събирането“, завършващи с удивителен знак, например, сърдечната молба на Алма: „О, да бях ангел и да можех да задоволя желанието на сърцето си, щото да мога да изляза и да заговоря с тръбата Божия с глас, който да разтресе земята, и да възвестя покаяние на всички народи!“ (Алма 29:1).

Моето търсене показва, че 65 цитата съдържат тази силна мисионерска емоция, сред които следните:

„И колко голяма е радостта Му за душата, която се покаява! ...

„И ако бъде тъй, че вие се трудите през всичките си дни, възвестявайки покаяние на тези люде, и доведете дори само една душа при Мен, колко огромна ще бъде радостта ви с нея в царството на Моя Отец!

И сега, ако радостта ви е огромна за една душа, която сте довели при Мен в царството на Отца Ми, колко по-огромна ще бъде радостта ви, ако доведете много души при Мен!“ (У. и З. 18:13, 15–16).

Знанието ми за тези уникални стихове изиграха важна роля по време на първата ми задача като областен седемдесетник. Бях малко притеснен да бъда колега на апостол, старейшина Куентин Л. Кук, по време на конференция на кол. Влизайки в офиса на президента на кола за предварителната среща през онази неделя, забелязах чифт износени бронзирани обувки на рафта зад бюрото с придружаващ цитат от Писанията, завършващ с удивителен знак. Когато го прочетох, усетих, че Господ знаеше какво изучавам и отговаря на молитвите ми и че Той знае съвсем точно какво ми беше нужно, за да успокоя моето угрижено сърце.

Помолих президента на кол да ми разкаже историята на тези обувки.

Той каза:

„Това са обувките на млад член на Църквата, обърнат във вярата, чието семейство беше бедно, но независимо от това той бе решен да отслужи успешна мисия и така и стана – в Гватемала. Когато се завърна, аз се срещнах с него, за да го освободя от достойно отслужена мисия и забелязах, че обувките му са износени. Този млад мъж бе дал всичко на Господ без много подкрепа от своето семейство, ако въобще бе получил такава.

Той забеляза, че съм се втренил в обувките му и ме попита: „Президенте, нещо не е наред ли?”

Аз отвърнах: „Не, старейшина, всичко е наред! Ще ми подариш ли тези обувки?”

Президентът на кол продължи: „Моето уважение и любов към този завърнал се мисионер бяха огромни! Исках да увековеча това преживяване и бронзирах тези обувки. Когато вляза в моя офис, те ми напомнят за усилието, което всеки от нас трябва да положи, независимо от житейските си обстоятелства. Стихът е от Исаия: „Колко са прекрасни върху планините нозете на онзи, който благовестува, който проповядва мир! Който благовестува добро, който проповядва спасение! Който казва на Сиона: Твоят Бог царува! (Исаия 52:7)”.

Скъпи мои братя и сестри, съпругата на добрия епископ може да се е чудела защо пророкът ѝ се обажда. Свидетелствам, че вече не е нужно да се чудим – УДИВИТЕЛЕН ЗНАК!

Знам, че всеки трябва да развие и приложи своята собствена игрова стратегия с ентузиазъм, за да служи заедно с пълновременните мисионери – УДИВИТЕЛЕН ЗНАК!

Добавям своето свидетелство към това на Пророка Джозеф Смит: “И сега, след многото свидетелства, които са били дадени за Него, това е свидетелството, последно от всички, което ние даваме за Него: Той е жив!” (У. и З. 76:22). В свящото име на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Арнулфо Валенсуела

От Седемдесетте

Малки и прости средства

Нека протегнем ръка към околните с вяра и обич.

Мои обични братя и сестри, само преди няколко седмици бях в центъра за обучение на мисионери в Мексико сити, за да споделя послание с мисионерите. Съпругата ми и аз умишлено пристигнахме няколко часа по-рано. Докато разглеждахме красивите градини и поддържаните улици на Центъра за обучение, нямаше как да не забележим щастието, което излъчваха лицата на стотиците млади старейшини и сестри, съсредоточени върху научаването на чужд език и по-доброто разбиране на целта им като мисионери.

Спирайки се да видя добре тази невероятна гледка, аз се замислих над думите на Алма, с които той заповядва на сина си Еламан да пази историята на своя народ като част от летописите, които са му поверени, и да пази като свещени всички тези неща, за да може те един ден да достигнат до всеки народ, племе, език и люде.

Алма му казва:

„Сега, ти можеш да предположиш, че това е безумие от моя страна; но ето, аз ти казвам, че великите дела се осъществяват чрез малки и прости средства; и в много случаи

малки неща объркват мъдрите.

И Господ Бог действа чрез средства, за да осъществи великите Си и вечни цели; и чрез дребни средства Господ обърква мъдрите и осъществява спасението на много души” (Алма 37:6–7).

Невинността и младостта на нашите мисионери е пример за Божия начин, чрез който смирените могат да “кан(ят) другите да дойдат при Христа, като им помаг(ат) да приемат възстановеното Евангелие чрез вяра в Исус Христос и Неговото Единение, покаяние, кръщение, получаване на дара на Светия Дух и устояване до края” (*Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба*, 2004 г., стр. 1).

Като членове на Църквата ние можем чрез нашите малки и прости средства да „убед(им) мнозина в заблудата на техните пътища, и (да) ги довед(ем) до знанието за техния Бог, за спасението на душите им” (Алма 37:8).

Веднъж придружих един президент на кол и един епископ на посещение при слабо активен член. Разказах му простичко за благословиите на Господния ден.

Показавме му нашата искрена обич. Той отговори: „Всичко, от което имах нужда, бе някой да дойде и да ми даде *abrazo*”, което означава прегръдка. Веднага се изправих и го прегърнах. Следващият ден беше неделя. Същият този брат дойде на събрание за причастие с цялото си семейство.

По време на едно посещение за обучение, Марта, член от нашия район, казва на съпругата ми и на нейната колежка посещаваща учителка да не идват никога повече. Тя решила да спре да посещава църквата. Една от посещаващите учителки пита Марта дали може да изпеят за последен път един химн заедно и тя се съгласява. Докато пеят, нещо специално се случва. Малко по малко Духът започва да изпълва стаята. Всяка от тях го усеща. Сърцето на Марта започва да се смекчава. С очи пълни със

сълзи, тя споделя с посещаващите учителки чувствата в своето сърце. В този момент тя разбира, че е знаела, че Евангелието е истина. След това тя благодари на посещаващите учителки и изразява желание те да дойдат пак. От този ден нататък тя ги посреща с радост.

Марта започна да посещава църквата с малката си дъщеря. Години наред те идват редовно, като Марта никога не изгуби надежда, че и съпругът ѝ може да реши да се присъедини към тях. Накрая дойде деня, в който Бог докосна сърцето му и той започна да идва с тях, както направи и другата им дъщеря скоро след това. Това семейство започна да усеща истинската радост от това благословиите на Евангелието да присъстват в дома им. Оттогава Марта е служила вярно като президент на Обществото за взаимопомощ в нашия район, а съпругът ѝ е служил

добре в няколко призовавания в кола. Всичко това започна с пеенето на един химн, малко и просто нещо, което докосна сърцето на Марта.

Нееман бил военачалник на царя на Сирия – почтен мъж, силен и смел, но болен от проказа (вж. 4 Царете 5:1). След като не успял да намери лек за проказата при царя на Израил, Нееман отишъл в дома на пророк Елисей. Елисей му пратила пратеник със следното съобщение:

„Иди, окъпи се седем пъти в Иордан, и ще се обновят местата ти и ще се очистиш.

А Нееман се разгневи, та си отиде, като казваше: Ето, аз мислех, че той непременно ще излезе при мене, ще застане и ще призове името на Господа своя Бог, и ще помахаръката си върху мястото и така ще изцери прокажения. ...

А слугите му се приближиха та му говориха, казвайки: „Татко мой,

ако ти беше заръчал пророкът нещо голямо, не би ли го извършил? Колко повече, прочее, като ти казва: Окъпи се и очисти се!

Тогава той слезе, та се потопи седем пъти в Иордан, според думите на Божия човек; и месата му се обновиха, като месата на малко дете, и очисти се” (2 Царете 5:10–11, 13–14).

Нашият пророк, президент Томас С. Монсън, покани всички нас да възлезем и да спасим нашите братя и сестри. Той каза: „Светът се нуждае от вашата помощ. Има нозе за укрепяване, ръце за улавяне, умове за насърчаване, сърца за вдъхновяване и души за спасяване. Благословиите на вечността ви очакват” (“Избавлението”, *Лиакхона*, юли 2001 г., стр. 57).

Свидетелствам, че много от хората, които се нуждаят от нашата помощ, ни чакат. Те са готови техните вярващи братя и сестри да стигнат до тях и да ги спасят чрез малки и прости средства. Лично аз съм прекарал много часове в посещения на слабо активни членове на Църквата, чиито сърца вече са били смекчени от Бог, и които сега са готови да приемат нашите свидетелства и нашата искрена проява на обич. Когато им подадем ръка и ги поканим, те ще се върнат в Църквата без колебание.

Нека протегнем ръка към околните с вяра и обич. Нека не забравяме следното Господно обещание:

„И ако бъде тъй, че вие се трудите през всичките си дни, възвестявайки покаяние на тези люде, и доведете дори само една душа при Мен, колко огромна ще бъде радостта ви с нея в царството на Моя Отец!

И сега, ако радостта ви е огромна за една душа, която сте довели при Мен в царството на Отца Ми, колко по-огромна ще бъде радостта ви, ако доведете много души при Мен!” (У. и З. 18:15–16).

Давам свидетелство за обичта на Господ към всичките Му чеда. Знаем, че Той е жив, и че е нашият Изкупител. В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Тимъти Дж. Дайс
От Седемдесетте

Искаш ли да оздравееш?

Когато се покаяваме и обръщаме към Господ, ние сме изцелявани и нашата вина се заличава.

По време на радостен пир в Ерусалим, Спасителят напуска множеството, за да търси хора в най-голяма нужда. Той ги намира при Витесда, къпалня с пет преддверия, намираща се до пазар за овце и прочута с търсещите изцеление страдащи хора.

Евангелието на Иоана ни казва, че близо до басейна с вода „лежаха множество болни, слепи, куци и изсъхнали, които чакаха да се раздвижи водата.

Защото от време на време ангел слизаше в къпалнята и размътваше водата; а който пръв влизаше след раздвижването на водата, оздравяваше от каквато болест и да беше болен” (Иоана 5:3–4).

Посещението на Спасителя е обрисувано в една красива картина на Карл Блох, наречена *Спасителят лекува болни във Витесда*. Художникът пресъздава Исус, когато Той внимателно повдига покривалото на платнения навес и вижда болния (Иоана 5:7), който лежи близо до басейна, чакайки. Спасителят скромно служи на хората, които не могат сами да си помогнат.

На рисунката измъченият човек лежи на пода и е в сянка, изтощен и отпаднал, страдайки в продължение на 38 години.

Когато Спасителят повдига края на платното с една ръка, с другата махва и задава въпроса: „Искаш ли да оздравееш?”

Мъжът отговаря: „Господине, нямам човек да ме спусне в къпалнята, когато се раздвижи водата, но докато дойда аз, друг слиза преди мене” (Иоана 5:6–7).

На изглеждащото на пръв поглед непоправимо положение, в което се намира болният, Исус дава въздействащо и неочаквано решение:

„Стани, дигни постелката си и ходи.

И на часа човекът оздравя, дигна постелката си и ходи” (Иоана 5:8–9).

В друга прочувствена сцена, Лука ни разказва как Спасителят, пътувайки към Ерусалим, среща десетима прокажени. Поради тяхната болест, те „се спряха отдалеч” (Лука 17:12). Те били отхвърлени от обществото – нечисти и нежелани.

„Исусе, наставниче, смили се за нас! – извикали те (Лука 17:13) – или казано с други думи умолявали:

„Няма ли *нещо*, което да можеш да направиш за нас?”

Беликят Лечител, изпълен със състрадание, обаче знае, че вярата трябва да предшества чудото и затова им казва: „Идете, покажете се на свещениците” (Лука 17:14).

И когато те, в израз на вяра, тръгват, се случва чудото. Можете ли да си представите изумителната радост, която те чувстват с всяка стъпка, виждайки, в реално време, как техните тела се изчистват, изцеляват и възстановяват пред очите им?

„И един от тях, като видя, че изцеля, върна се и със силен глас славеше Бога,

И падна на лице при нозете на Исуса и Му благодареше. ...

А (Исус) му рече: Стани и си иди; твоята вяра те изцели” (Лука 17:15–16, 19).

В моята практика като лекар и хирург, аз се съсредоточавах върху физическото лечение. Исус Христос изцелява тялото, ума и духа и Неговото изцеление започва с вяра.

Спомняте ли си кога вашата вяра и радост са били пълни? Помнете

ли момента, когато сте получили свидетелството си или когато Бог ви е потвърдил, че сте Негов син или Негова дъщеря и ви обича много – и сте се чувствали изцелени и духовно цели? Ако това ви изглежда изгубено, то може да бъде намерено отново.

Спасителят ни съветва как да бъдем изцелени, възстановени, да станем духовно цели:

„Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя.

Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си.

Защото Моето иго е благо, и Моето бремe е леко” (Матей 11:28–30).

„Дойд(ете) и Ме следвай(те)” (Лука 18:22) ни кани да изоставим стария си живот и светските желания, да станем нови създания, при които “старото премина; ето, всичко стана ново” (2 Коринтянните 5:17), с нови, предани сърца. Така отново сме изцелени.

„Приближете се до Мене и Аз ще се приближа до вас; търсете

Ме усърдно и ще Ме намерите, искайте и ще получите, хлопайте и ще ви се отвори” (У. и З. 88:63).

Като се приближаваме към Него, ние разбираме, че земният живот следва да е труден и че „противопоставяне(то) във всички неща” (2 Нефи 2:11) не е грешка в плана за спасение. По-скоро, противопоставянето е необходима част от смъртния живот, то укрепва нашата воля и подобрява изборите, които правим. Превратностите на живота ни помагат да изградим вечна връзка с Бог – и да отпечатаме Неговия образ върху нашето лице, отдавайки Му сърцата си (вж. Алма 5:19).

„Това правете за Мое възпомяние” (Лука 22:19) – това ни кани да направим Спасителя, когато въвежда причастието. Този обряд с хляб и вода подновява светите завети, които сме склучили с Бог и кани силата на Единението в живота ни. Ние сме изцелявани чрез изоставяне на навичките и начина на живот, които втвърдяват сърцата и вкоравяват вратовете. Когато положим „оръжията на бунта си” (Алма 23:7), ние

започваме да действаме „за самите себе си“ (У. и З. 58:28), незаслепявани от лукавствата на Сатана или оглушавани от нехармоничния шум на светското.

Когато се покаяваме и обръщаме към Господ, ние сме изцелявани и нашата вина се заличава. Можем да се чудим, както Енос „Как става това?“ Господ отговаря: „Поради вярата ти в Христа. ... Затова иди си, твоята вяра те изцели“ (Енос 1:7, 8).

Кори тен Буум, предана християнка от Холандия, успява да намери такова изцеление, въпреки че е затворена в концентрационен лагер през Втората световна война. Тя преживява много страдания, но остава жива, за разлика от любимата ѝ сестра Бетси, която загива в един от лагерите.

След войната тя има много публични изяви относно нейните преживявания, изцелението и прощката. Веднъж един бивш нацистки войник, който охранявал лагера Равенсбрюк, Германия, се обърна към нея, изразявайки радост от нейното послание за Христовата прошка и любов.

„Колко много съм благодарен за посланието ви, *Fraulein*“, казва той. „Да си представя, както казвате вие, че Той е измил моите грехове!“

„Той подаде ръка да се ръкува с мен“ – спомня си Кори. „А аз, която толкова често бях проповядвала ... за необходимостта да се прощава, не му подавах ръка.“

Докато мисли на гняв и отмъщение бушуваха в мен, аз виждах греха в тях. ... Господи Исусе, тогава казах в молитва, прости ми и ми помогни да му простя.

Опитах се да се усмихна, (и) се опитвах да вдигна ръка. Не можех. Не чувствах нищо, дори и най-малка искрица топлина или милост. И отново въздъхнах в мълчалива молитва. Исусе, не мога да му простя. Дай ми Твоята прошка.

Докато стисках ръката му, се случи най-невероятното нещо. От рамото ми, по цялата ми ръка и през дланта ми сякаш премина ток от мен към него, като в сърцето ми

блква любов към този непознат, която почти ме сломи.

И така аз открих, че не от нашата прошка нито от нашата доброта зависи изцелението на света, а от Неговата прошка и доброта. Когато ни казва да обичаме враговете си, заедно със заповедта, Той ни дава и самата любов¹.

Кори тен Буум била изцелена.

Президент Томас С. Монсън казва: „Има един източник на живот, който подкрепя тези, които са угрижени или обзети от съжаление и тъга – именно Господ Исус Христос“².

Ако се чувствате нечисти, необичани, нещастни, недостойни или неизцелени, помнете, че „всяка несправедливост в живота може да бъде поправена чрез Христовото Единение“³. Имайте вяра и търпение в целите и избрания от Спасителя момент. „Не бой(те) се, само вярвай(те)“ (Марка 5:36).

Бъдете сигурни, Спасителят все още се стреми да изцели душите и сърцата ни. Той чака и хлопа на вратата. Нека Му отворим, като отново започнем да се молим, покаяваме, прощаваме и забравяме. Нека обичаме Господ, служим на

близните си и стоим на свети места с пречистен живот. Болният човек в къпанята Витесда, прокаженият по пътя за Ерусалим и Кори тен Буум били изцелени. „Искате ли да бъдете изцелени?“ Станете и ходете. Неговата благодат е достатъчна, за да стане това (вж.2 Коринтяните 12:9) и вие няма да ходите сами.

Аз съм стигнал до знанието, че Бог е жив. Знам, че всички сме Негови чеда и че Той ни обича такива каквито сме и такива, каквито можем да станем. Знам, че Той изпрати Своя Син в света, за да бъде единствена жертва за цялото човечество и знам, че хората, които приемат Евангелието Му и Го следват, ще бъдат изцелени – “в Неговото Собствено време, и по Неговия Собствен начин” (У. и З. 88:68), чрез Неговите нежни милости. Това е моето свидетелство, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Corrie ten Boom, *The Hiding Place* 1971 г., стр. 215.
2. Томас С. Монсън, “Meeting Life's Challenges,” *Ensign*, ноем. 1993 г., стр. 71.
3. *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба*, 2004 г., стр. 56.

От старейшина Джефри Р. Холанд
От Кворума на Дванадесетте апостоли

Като счупен съд

Коя е най-добрата ответна реакция, когато умствени или емоционални предизвикателства връхлетят вас или хората, които обичате?

Апостол Петър пише, че учениците на Исус Христос трябва да проявяват състрадание един към друг¹. В този ред на мисли бих искал да се обърна към хората, които страдат от някаква форма на психическа болест или душевно разстройство, независимо дали тези тежоби са леки или тежки, кратки или продължават за цял живот. Ние усещаме сложността на такива въпроси, когато чуем специалистите да говорят за неврози и психози, за генетични предразположения и дефекти в хромозомите, за биполярност, параноя и шизофрения. Колкото и озадачаващи, тези страдания са сред реалностите на смъртния живот и срамът би трябвало придружава мисълта за тях точно толкова, колкото мисълта за високото кръвно налягане или внезапното появяване на злокачествен тумор.

Търсейки мир и разбиране относно тези трудни въпроси, е изключително важно да запомним, че ние живеем – и сме избрали да живеем – в един паднал свят, където, поради Божиите цели, нашето следване на божествеността ще бъде изпитвано отново и отново. В Божия план най-утешаващото е обещаният Спасител, Изкупител,

Който, чрез нашата вяра в Него, ще ни вдигне славно над тези изпитания, дори ако цената за това, както за Отца, така и за Сина, да е необхватна за нас. Единствено оценяването на тази божествена любов ще направи нашето страдание първо – поносимо, след това – разбираемо, и накрая – изкупващо.

Нека оставя споменатите от мен необичайни заболявания и се съсредоточа върху “депресивното разстройство”, по-известно като депресия. Когато говоря за това, аз не говоря за дни, в които не ни върви, срокове за плащане на данъци или други моменти, през които всички минаваме. Всеки се изнервя и обезсърчава от време на време. В Книгата на Мормон пише, че Амон и неговите братя са подтиснати в един много труден период² и това може да стане с всеки от нас. Днес говоря за нещо по-сериозно, за страдание, което е толкова тежко, че силно ограничава способността на човек да функционира пълноценно, за умствен разрыв така дълбок, че никой не би поел отговорността да заяви, че със сигурност би изчезнал, ако жертвите просто изпият чаша студена вода и мислят положително – макар да съм силен

привърженик на идеята за студената вода и положителното мислене!

Не, тази тъмна нощ за разума и духа е повече от едно просто обезсърчение. Видях как това се случи на един мъж, същински ангел, когато неговата съпруга почина след 50-годишен брак. Виждал съм го у наскоро родили майки, наречено следродилна депресия. Виждал съм как това състояние покосява угрижени студенти, ветерани, баби, притеснени за благополучието на своите пораснали деца.

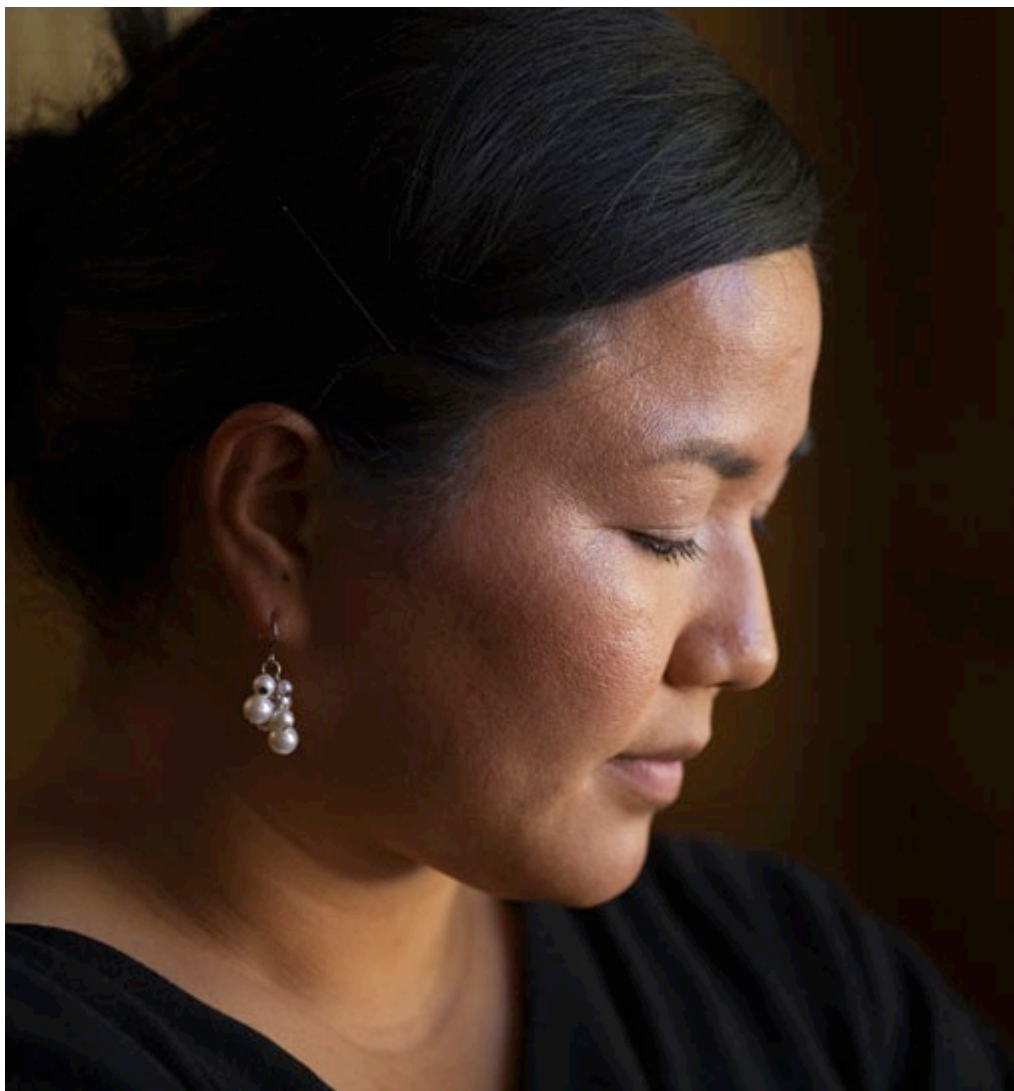
Също така съм го виждал в млади бащи, които се опитват да осигуряват семействата си. Всъщност за известно време наблюдавах това в мен самия. В един момент от нашия семеен живот, когато финансовите страхове съвпаднаха с ужасна умора, аз се сринах психически по начин толкова неочакван, колкото и действителен. С Божията благодат и обичта на моето семейство, аз продължих да върша нещата и да работя, но след всичките тези години продължавам да изпитвам дълбоко съчувствие към хора, които са по-хронично и по-дълбоко обременени с такъв товар от мен. Определено всички ние сме добивали смелост благодарение на хора, които, по думите на Пророка Джозеф Смит са „изследва(ли) и съзерцава(ли) най-тъмната бездна”³ и са й устояли, като някои от най-видните от тях са Ейбрахам Линкълн, Уинстън Чърчил, старейшина Джордж Албърт Смит, като последният е един от най-благородните и подобни на Христа мъже на нашата диспенсация, който се бореше с нестихваща депресия няколко години преди да стане обичаният от всички осми пророк и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

И така, коя е най-добрата ответна реакция, когато умствени или емоционални предизвикателства връхлетят вас или тези, които обичате? Най-вече, никога не губете вяра във вашия Небесен Отец, Който ви обича повече, отколкото можете да си представите. Както президент

Монсѝн каза така въздействащо на сестрите от Обществото миналата събота: „Тази любов никога не се променя. ... Има я, когато сте тъжни или щастливи, обезсърчени или изпълнени с надежда. Божията любов я има за вас независимо от това дали заслужавате (тази) любов. Нея просто винаги я има”⁴. Никога, никога не се съмнявайте в това и никога не вкоравявайте сърцето си. Предано вършете изпитаните от времето действия, които довеждат Духа Господен в живота ви. Потърсете съвета на хората, които държат ключовете за вашето духовно благополучие. Искайте свещеническите благословии и ги ценете. Непременно взимайте от причастието всяка седмица и се дръжте здраво за обещанията на Единението на Исус Христос, които ни правят свършени. Вярвайте в чудеса. Виждал съм да се случват толкова много чудеса, когато само те са захранвали моята надежда. А надеждата *никога* не се губи. Ако тези чудеса не се случат скоро или напълно, или привидно изобщо не се случат, спомнете си за личния измъчен пример на Спасителя: ако горчивата чаша не ви подмине, изпийте я и бъдете силни, надявайки се за по-добри дни⁵.

За да се предпазвате от такива болести, когато е възможно, следете признаците на стрес във вас самите и в хората, на които бихте могли да помогнете. Бъдете нащрек за надигащ се гняв, склонност към поемане на твърде много задачи и загуба на сили. Когато се озовете в „депресия от изтощаване”, направете необходимите корекции. Умората е враг на всички ни – затова забавете, починете си, успокойте се и се заредете с нова енергия. Лекарите ни уверяват, че ако не отделим време да бъдем здрави, със сигурност по-късно ще отделим време да бъдем болни.

Ако тези неща продължават да ви омаломощяват, потърсете помощ от уважавани хора с доказан опит, професионални умения и здрави ценности. Бъдете открити с тях относно вашите проблеми и терзания. Подходете отговорно и с молитва

към съвета и решенията, които ви предлагат. Ако страдате от апандисит, Бог би очаквал да получите свещеническа благословия *редом със* най-добрата възможна лекарска помощ. Същото важи и за душевните разстройства. Нашият Небесен Отец очаква от нас да използваме *всички* прекрасни дарове, които е осигурил в тази славна диспенсация.

Ако вие сте страдащият или помагате на такъв човек, опитайте се да не се чувствате претоварени от обема на вашата задача. Не мислете, че можете да оправите всичко, а се погрижете се само за това, за което можете да се погрижите. Ако това са само малки победи, бъдете благодарни за тях и бъдете търпеливи. Много пъти в Писанията Господ заповядва на някого да „млъкне” или „замлъчи”

– и да чака⁶. Част от нашето обучение в смъртния живот е търпеливо да устояваме на някои неща.

Вие, болногледачи, опитвайки се отдадено да подобрите здравето на болни хора, не разрушавайте вашето собствено. Бъдете мъдри във всички тези неща. Не бягайте по-бързо, отколкото имате сила⁷. Независимо какво още можете да дадете или да не дадете, можете да се молите и да дарявате „любов нелицемерна”⁸. „Милосърдието дълго търпи и е любезно, ... не се дразни лесно, ... а ... понася всичко, надява се на всичко и устоява на всичко. Милосърдието *никога* не отпада”⁹.

Също така, нека помним, че независимо от заболяванията или трудните предизвикателства все още има много в живота, за което

Знайте, че един ден зората ще изгрее ярко и сенките на смъртния живот ще отлетят. Дори да се чувстваме „като счупен съд“, както казва авторът на Псалми,¹⁰ ние трябва да помним, че този съд е в Божиите ръце. Разстроените умове могат да бъдат излекувани точно както се лекуват счупени кости и разбити сърца. Докато Бог лекува по този начин, ние, останалите, трябва да бъдем милостивни и добри, без да съдим.

Свидетелствам за святото Възкресение, този неизразим основополагащ дар на Единението на Господ Исус Христос! Заедно с апостол Павел аз свидетелствам, че това, което се сее в тление, един ден възкръсва в нетление, и това, което се сее в немощ, накрая ще възкръсне в сила¹¹. Свидетелствам за деня, в който обичани от нас хора, които са имали недъзи в смъртността, ще застанат пред нас прославени и величествени, изумително съвършени в тяло и дух. Какъв радостен момент ще бъде това само! Не знам дали ще бъдем по-щастливи за себе си, че ще видим такова чудо или по-щастливи за тях, че са напълно съвършени и „най-накрая свободни“¹². Докато дойде часът, когато пълния Христов дар ще е видим за всички нас, нека живеем с вяра, нека се държим здраво за надеждата и нека бъдем състрадателни един към друг¹³. За това се моля в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 1 Петрово 3:8.
2. Вж. Алма 26:27; вж. и Алма 56:16.
3. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит* 2007 г., стр. 284.
4. Томас С. Монсън, „Никога не вървим сами“, *Liahona*, Ноември 2013 г., стр. 123, 124.
5. Вж. Матей 26:39.
6. Напр. вж. Псалми 4:4; Учение и Завети 101:16.
7. Вж. Мосия 4:27.
8. Учение и Завети 121:41.
9. 1 Коринтяните 13:4, 7–8; курсив добавен, вж. също Мороний 7:45–46.
10. Псалми 31:12.
11. Вж. 1 Коринтяните 15:42–43.
12. „Free at Last,” в John W. Work, comp., *American Negro Songs: 230 Folk Songs and Spirituals, Religious and Secular*, 1998 г., стр. 197.
13. 1 Петрово 3:8.

да се надяваме и да благодарим. Ние сме много повече от нашите ограничения и страдания! Стефани Кларк Нийлсън и нейното семейство са били наши приятели повече от 30 години. На 16 август 2008 г., Стефани и нейния съпруг, Крисчън, претърпяха самолетна катастрофа и последващият пожар така ужасно я обезобразил, че само ноктите на краката останали непокътнати. Нямахме почти никакъв шанс Стефани да оживее. След три месеца наложен с лекарства сън, тя се събуди и се видя в огледалото. Последва една съсипваща и ужасяваща депресия. С четири деца под седем години, Стефани не искаше те някога да я видят отново. Чувстваше, че щеше да бъде по-добре да беше умряла. „Щеше да е по-лесно – каза ми веднъж Стефани – ако ме бяха подминали и

забравили и аз тихо се бях изплъзнала от живота им”.

Но за нейна вечна заслуга и благодарение на молитвите на нейния съпруг, роднини, четири прекрасни деца и раждането на още едно само преди 18 месеца, Стефани си проправи път през бездната на унищожението и стана една от най-популярните „блогъри-майки“ в страната, като категорично заяви на четирите милиона свои читатели, че нейната „божествена цел“ в този живот е да бъде майка и да се радва на *всеки ден*, който ѝ е бил даден на тази прекрасна земя.

Каквито и да са вашите трудности – умствени, емоционални, физически или някакви други – не гласувайте срещу красотата на живота, като приключите с него! Вярвайте в Бог. Дръжте се за Неговата любов.

От старейшина М. Ръсел Балард
От Кворума на Дванадесетте апостоли

Уповавайте се на Господ

*Ангажирайте се да вършите каквото можете
в споделянето на великото послание за
Възстановяването на Евангелието на Исус Христос.*

Сестра Балард и аз наскоро се завърнахме от службата ни към пет страни в Европа. Там имахме привилегията да се срещнем с много от нашите мисионери, може би някои от вашите синове и дъщери. Откакто президент Томас С. Монсън обяви намаляването на възрастта за служба на нашите млади мъже и млади жени, аз имах възможността да се срещна с повече от 3 000 от тях. Светлината на Христос се излъчва от лицата им, те имат силното желание да придвижат делото напред – да намират и учат, да кръщават и връщат към активност, да укрепват и изграждат Божието царство. Срещайки се с тях, обаче, човек бързо разбира, че те не могат да свършат тази работа сами. Днес искам да се обърна към членовете на Църквата, защото наблюдаваме спешна нужда всеки един от нас да се заеме със споделяне на Евангелието.

Както е било цитирано множество пъти, Пророкът Джозеф Смит заявява: „след всичко, което е било казано, най-голям и важен дълг е да проповядваме Евангелието” (*Учения*

на президентите на Църквата: Джозеф Смит, 2007 г., стр. 352).

През 1974 г. президент Спенсър У. Кимбъл казва следното: „Вероятно най-важната причина за мисионерската работа е да се даде възможност на света да чуе и приеме Евангелието. Писанията са пълни със заповеди, обещания, призиви и възнаграждения отнасящи се до проповядването на Евангелието. Умишлено използвам думата *заповед*, защото изглежда, че това е едно настоятелно напътствие, което ние, като отделни личности и като цяло, не можем да избегнем” (“When the World Will Be Converted,” *Ensign*, окт. 1974 г., стр. 4).

През юли същата тази година, сестра Балард и аз заминахме заедно с нашите деца да председателстваме над мисия Канада Торонто. Думите на президент Кимбъл звучаха в ушите ми, особено когато каза: „Братя мои, чудя се дали правим всичко по силите си. Дали не сме закърнели в нашия подход на проповядване на целия свят? Ние сме обръщали хора във вярата вече 144 години. Готови ли сме да удължим

крачката си? Да разширим своята визия?” (*Ensign*, окт. 1974 г., стр. 5).

Той също така ни помоли да ускорим своята крачка, работейки заедно за изграждането на Църквата и Божието царство.

През месец юни президент Томас С. Монсън отправи съвсем същия призив към членовете на Църквата. Той каза: „Сега е времето членовете и мисионерите да се сплотят ... (и) да се трудят в Господното лозе, за да доведат души при Него. Той е приготвил средства да споделяме Евангелието по много начини и ще ни помага в нашите усилия, ако действаме с вяра в изпълнение на Неговото дело” („Faith in the Work of Salvation”, (обръщение, дадено на специално излъчване, 23 юни 2013 г.); lds.org/broadcasts)

Добре е, братя и сестри, да помислим върху ученията на пророците от времето на Джозеф Смит до наши дни. Те насърчават и призовават ръководството и членовете на Църквата усърдно да се заемат с отправянето на посланието на възстановеното Евангелие до всички чеда на Небесния Отец по цялата земя.

Моето послание този следобед е следното: Господ *наистина* ускорява Своето дело. В наши дни това може да се случи само като всеки член на Църквата се стреми с любов да споделя истините за възстановеното Евангелие на Исус Христос. Ние трябва да работим заедно в партньорство с почти 80-те хиляди мисионера, които в момента служат. Информация за това велико дело, и по-специално задълженията на ръководителите на колове и райони, са ясно очертани на интернет страницата LDS.org, със заглавие „Ускоряване на делото на спасението”.

От нашите проучвания знаем, че повечето активни членове на Църквата искат благословиите на Евангелието да бъдат част от живота на хората, които те обичат, както и на хората, които никога не са срещали. Знаем също, че много членове се колебаят да извършват мисионерска работа и да споделят Евангелието основно по две причини.

- Първата е страх. Много членове даже не се молят за възможности да споделят Евангелието, страхувайки се, че може да получат божествени подтици да вършат нещо, на което не са способни.
- Втората причина е погрешно разбиране на същността на мисионерската работа.

Ние знаем, че когато някой се изправи да даде реч по време на събирането за причастие и каже: „днес ще говоря за мисионерска работа” или може би, когато старейшина Балард по време на обща конференция стане и каже същото, някои от вас, които слушате, може да си помислите: „о, стига, това сме го чували вече”.

Сега, знаем, че на никого не му харесва да се чувства виновен. Може би чувствате, че от вас се изисква да правите нереалистични неща във взаимоотношенията ви с приятели или съседи. С Господната помощ, нека премахна всеки страх, който вие или нашите пълновременни мисионери може да изпитват при споделяне на Евангелието с околните.

Вземете решение да правите това, което Исус иска да правим. Спасителят казва:

„Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори:

защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на тогава, който хлопа, ще се отвори.

Има ли между вас човек, който, ако му поиска син му хляб, ще му даде камък?

или, ако му поиска риба, ще му даде змия?

Ако вие ... знаете да давате блага на чедата си, колко повече Отец ви, Който е в Небесата, ще даде добри неща на тия, които искат от Него?” (Матей 7:7–11).

Братя и сестри, страхът ще бъде заместен с вяра и увереност, когато членовете и пълновременните мисионери коленичат в молитва и молят Господ да ги благослови с възможности за мисионерска работа. След което трябва да покажем вярата си и да внимаваме за възможности да представяме Евангелието на Исус Христос на чедата на нашия Небесен Отец и със сигурност ще се появят и самите възможности. Тези възможности никога няма да изискват насилени или изкуствени отзиви. Те ще дойдат плавно като естествен резултат от любовта ни към нашите братя и сестри. Просто бъдете позитивни, и тези, с които говорите, ще почувстват вашата любов. Те никога няма да забравят това чувство, дори и ако не е дошло времето за тях да приемат Евангелието. То може да дойде в бъдеще,

когато обстоятелствата се променят.

Не е възможно до се провалим, когато полагаме най-добри усилия в изпълнение на Господното поръчение. Макар изходът да е резултат от проявата на нечия свобода на избор, споделянето е чисто наша отговорност.

Доверете се на Господ. Той е добрият пастир. Той познава овцете Си и овцете Му познават Неговия глас; и днес гласът на Добрия Пастир е ваш глас и мой глас. И ако ние не се ангажираме, много хора, които биха чули посланието за Възстановяването, ще бъдат подминати. Накратко казано, това е въпрос на вяра и действие от наша страна. Принципиите са сравнително прости – молете се за мисионерски въз-

можности, лично и като семейство. Господ казва в Учение и Завети, че много хора са възпирани да стигнат до истината „само защото не знаят къде да я намерят” (У. и З. 123:12).

Не е необходимо да бъдете свръхкомуникативни и красноречиви, нито убедителни учители. Ако храните трайна любов и надежда вътре в себе си, Господ обещава, че ако „издигнете гласовете си към този народ; изказва(те) мислите, които (Той) ще постави в сърцата ви, ... няма да бъдете посрамени пред човеците.

(И) защото ще ви бъде давано ... на момента, каквото трябва да кажете” (У. и З. 100:5–6).

Проповядвайте Моето Евангелие напомня на всички ни, че „нищо не се случва в мисионерската дейност, докато не намери(м) някого, на когото да преподава(ме). Говорете с колкото може повече хора всеки ден. Естествено е да сте някак неспокойни да говорите с хората, но можете да се молите за вяра и сила да бъдете по-смели в отварянето на устата си, за да оповестявате възстановеното Евангелие” (2004 г., стр. 179). Вие, пълновременните мисионери, трябва да говорите на всеки, на когото можете, всеки ден. Това винаги е било причината, поради която Господ изпраща мисионери.

Господ ни познава. Той знае, че всеки има трудности. Разбирам, че някои от вас може да се чувстват много натоварени, но се моля никой от вас да не чувства, че споделянето по един нормален, приятен начин, някога ще бъде тежест. По-скоро това е привилегия! Няма по-голяма радост в живота от тази да бъдем усърдно заети в служба на Господ.

Ключът е да бъдете вдъхновени от Бог, до Го молите за напътствие, след което да тръгнете и постъпвате както Духът ви напътства. Когато членовете погледнат делото на спасението като самостоятелна отговорност, може да бъде плашещо. Обаче ако гледат на делото на спасението като покана да следват Господ при довеждането на души при Него, да бъдат учени от пълноценни старейшини и сестри, тогава тази работа е вдъхновяваща, укрепваща и възвисяваща.

Ние не искаме всеки да прави всичко. Просто молим всички членове да се молят, знаейки, че

ако всеки член, млад и стар, говори само с един човек за периода от сега до Коледа, милиони хора ще почувстват любовта на Господ Исус Христос. И какъв чудесен подарък за Спасителя е това.

Преди шест седмици получих писмо от едно жънещо успехи семейство членове мисионери, семейство Мънс от Флорида. Те пишат:

„Скъпи старейшина Балард, 30 минути след като гледахме световното предаване относно ускоряване на делото на спасението, ние проведохме нашия семеен мисионерски съвет. Бяхме развълнувани да разберем, че нашите внуци младежи имаха желание да се включат. Щастливи сме да кажем, че след нашето събрание ние увеличихме с 200 процента хората, на които нашето семейство преподава.

Нашите внуци доведоха приятели на Църква, радвахме се в събранията за причастие на присъствието на слабо активни приятели, и някои от новите хора, с които осъществихме контакт, взеха решение да започнат

мисионерските беседи. Една от нашите слабо активни сестри не само че се върна в Църквата, но и доведе нови проучватели със себе си.

Никой не отхвърли поканата да започне мисионерските беседи. Какво вълнуващо време е да бъдеш член на тази Църква” (лично писмо, 15 авг. 2013 г.).

Вслушвайте се в подтиците на Духа. Обръщайте се към Господ в усърдна молитва. Ангажирайте се да вършите каквото можете в споделянето на великото послание за Възстановяването на Евангелието на Исус Христос.

Цитирам един друг имащ успех член мисионер, Клейтън Кристенсен: „Всеки път, когато образно казано хванете някого за ръката и го запознаете с Исус Христос, вие ще почувствате колко много нашият Спасител обича вас и човека, чиято ръка държите в своята” (*The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel*, 2013 г., стр. 1).

Бог да ви благослови, братя и сестри, да намерите голямата радост, която произлиза от изпитването на чудеса чрез вашата вяра. Както сме учени в Мороний глава 7: „Христос е казал: Ако вие имате вяра в Мене, ще имате сила да вършите всичко, което Ми е необходимо. ...

... Защото само чрез вярата се правят чудеса; и чрез вярата ангели се явяват и служат на човеците; и ако тези неща са престанали, то е поради неверие; в такъв случай горко на чедата човешки, защото всичко е напразно” (Мороний 7:33, 37).

От собствен опит мога да свидетелствам, че Господ ще чуе вашите молитви и ще имате множество възможности сега и през идните години да представяте Евангелието на Исус Христос на чедата на нашия Небесен Отец. Президент Монсън, ние чухме какво се иска от нас. Ще възлезем да търсим подготвените. Моля се всички ние да изпитаме голямата радост, произлизаща от мисионерската служба, в името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Л. Том Пери
От Кворума на Дванадесетте апостоли

Ученията и принципите, съдържащи се в Символа на вярата

Всяка точка от Символа на вярата добавя уникално значение към нашето разбиране на Евангелието на Исус Христос.

Когато ми възложиха да говоря на свещеническата сесия на общата конференция, веднага се сетих за една чудесна учителка от Неделното училище за деца. Нейното най-голямо желание бе да ни подготви да бъдем достойни за получаване на свещеничеството. Тя ни мъчеше с изискванията за дипломиране от Неделното училище за деца – да запомним имената на членовете от Кворума на дванадесетте апостоли и да научим наизуст точките на Символа на вярата. Тя ни обеща, че ако всеки от нас успее да изрецитира тринайсетте точки на Символа на вярата, щяхме да си изберем къде да отидем на излет целия клас.

Ние избрахме едно любимо място за катерене сред каменните възвишения точно над първата язовирна

стена на входа на каньона Логан в северна Юта. Има едно малко равно място на тези стръмни скали, където се е образувала естествена камина и където можеш да си изпечеш разни лакомства. Докато избирахме мястото обаче, ние не помислихме за нашата учителка, която бе възрастна и не много атлетична. Ако бяхме помислили по-внимателно, можеше и да ни хрумне, че на нея щеше да ѝ е трудно да се изкатери. Тя обаче бе решена да си спази обещанието и смело ни последва.

Първо изкачихме малкия хълм. В онези дни той не беше ограден с ограда. С малко помощ учителката ни успя да се качи. След като се качихме на върха, ние се спуснахме към една скалиста местност, която наричахме „гърба на костенурката“.

Когато пристигнахме на учителката ни ѝ беше необходимо известно време, за успее да си поеме въздух. Когато седнахме да ядем, тя се бе възстановила достатъчно, за да ни предаде нашия последен урок. Каза ни колко ѝ е харесало да ни преподава в Неделното училище за деца през изминалите две години. Похвали ни колко добре знаем Символа на вярата. Тя можеше да каже номера на всяка точка от Символа и ние да я изрецитираме. После ни каза, че запаметяването на Символа на вярата няма да означава нищо повече от знаенето на много думи, ако не разбираме ученията и принципите в тях. Тя ни насърчи да изучим евангелското учение, заложено във всяка точка от Символа на вярата. Обясни ни, че учението, заложено в Символа на вярата, е разделено на части.

I. Божеството и основното учение за Христос

От първата точка от Символа на вярата научаваме, че Божеството се състои от три личности: Бог Отец, Исус Христос и Светия Дух.

Втората точка учи, че ние сме отговорни за собствените си действия на земята.

Третата ни показва каква е мисията на Спасителя при спасението на чедата на Небесния Отец.

Четвъртата ни учи колко важни са основните принципи и обреди.

Силата на думите на нашата учителка бе извор на вдъхновение за мен, заради нейното наблягане колко е важно да се изучава Евангелието. Писанията ни водят към стандарт на истина, с който ние можем да преценим дали познанието, което получаваме, е вярно или лъжливо. Истинното учение произлиза от Бог, източникът и основата на всички истини. Ученията и идеите на истинското учение се намират в Евангелието на нашия Господ и Спасител. Лъжливите поучения идват от Сатана, бащата на всички лъжи. Неговото желание е да изкривява, променя и изопачава дадените чрез откровение истини. Той иска

да ни подмами, за да може някои от нас да изгубят пътя в пътуването към небесния ни дом.

Писанията ни учат как да избягваме лъжливи учения. Например, в писмото на Павел до Тимотея, ние четем:

„Всичкото писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата;

за да бъде Божият човек усъвършенствуван, съвършено приготвен за всяко добро дело” (2 Тимотея 3:16–17).

Учението за Църквата е като батерията за мобилния телефон. Щом махнете батерията на телефона, той става безполезен. Църква, в която истинското учение не се преподава, е също толкова безполезна. Тя не може да ни насочи обратно към Небесния ни Отец и към нашия вечен дом.

II. Организация и ред на свещеничеството

След като започнем да разбираме основното учение на Христос, петата и шестата точка от Символа на вярата обясняват организацията и реда на свещеничеството. Под напътствието на Господ, Джозеф Смит

организира Църквата на Спасителя, като използва свещеническата власт – Божията сила. Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е същата като тази, която Христос организира и ръководи, докато е на земята.

Какъв велик ден е било за Джозеф Смит и Оливър Каудъри през месец май 1829 г., когато те отишли в гората да се молят за учението за кръщението за опрощение на греховете, за което били чели, докато превеждали Книгата на Мормон. Имало много учения за кръщението, преподавани от различни църкви в началото на 19 в., и Джозеф и Оливър знаели, че не може всички да са истинни. Искали да знаят за правилния начин на кръщение и кой има власт да кръщава.

В отговор на молитвите им към Господ, им се явил пратеник от небесата – Йоан Кръстител. Той сложил ръце върху техните глави и им предал властта да кръщават със следните думи: „На вас, служители мои, в името на Месията, аз предавам Свещеничеството на Аарон” (У. и 3. 13:1).

Какъв велик ден в историята на света! Свещеничеството е възстановено на земята.

Когато приемаме свещеничеството, ние получаваме властта да действаме в Божието име на и да водим по пътя на истината и праведността. Тази власт е жив източник на праведна сила и влияние за доброто на Божиите деца на земята и ще трае и след смъртта. Необходимо е било възстановяване на свещеничеството преди истинската Църква на Исус Христос да бъде организирана. Това е основополагащият урок, който да научаваме от петата и шестата точка на Символа на вярата.

III. Вечни източници в земното пътуване

Следващите три точки на Символа на вярата – седма, осма и девета – ни показват източниците, които да ни напътстват в земното пътуване. Дават ни се духовни дарове, за да ни напътстват, докато следваме ученията на Господ, и да ни предпазват от злото. Писанията са друго напътствие – ако внимателно четем словото Божие, Той ще ни покаже пътя, който води обратно към вечен живот.

Деветата точка от Символа на вярата ни учи, че Бог е откривал, открива и в бъдеще ще открива

много велики и важни истини на Своите пророци, гледачи и откровители. Научаваме също, че освен да се вслушваме в тънкия и тих глас на Духа и да четем Писанията, друг източник на напътствие са нашите църковни ръководители, които са избрани, призвани и отделени, за да благославят живота ни чрез ученията, които преподават.

IV. Членове мисионери

Точки десет, единадесет и дванадесет ни напътстват как да извършваме мисионерска дейност и да споделяме Евангелието в свят с много народи и различни закони. Научаваме за събирането на Израил в подготовка за Второто пришествие на Спасителя. Научаваме, че мъжете и жените са свободни да приемат или отхвърлят Божието слово според собствената си съвест. Накрая, научаваме, че когато разпространяваме Евангелието на Исус Христос по четирите краища на света, трябва да уважаваме правителствата на всяка страна, която посещаваме. Наистина вярваме в подчинението, почитането и спазването на закона на всяка страна.

V. Желани качества

Тринадесетата точка дава специален поглед към това как ние трябва да направляваме живота си и как да се представяме. Тя гласи: „Вярваме в това да сме честни, истинни, непорочни, любезни, добродетелни и в правенето на добро на всички хора; ние наистина можем да кажем, че следваме съвета на Павел: Вярваме във всичко, надяваме се на всичко, издържали сме много неща и се надяваме да бъдем способни да издържим всичко. И ако има нещо добродетелно, хубаво или достойно за похвала, ние го търсим”.

Всички трябва да се стремим да придобием тези качества и да водим съответния начин на живот. Истините, изложени в Символа на вярата, се надграждат един друг, както частите на мобилния телефон се допълват една друга. Както сложения процес, по който се сглобяват частите на мобилния телефон, Символът на вярата ни дава основните учения на Възстановяването. Всяка точка от Символа на вярата добавя уникално значение към нашето разбиране на Евангелието на Исус Христос.

Моята учителка от Неделното училище ме убеди да изуча ученията на царството. Тя ме научи да търся дълбокото значение, съдържащо се в тези прости точки на Символа на вярата. Тя ми обеща, че ако вложа усилия в изучаването на тези свещени истини, придобитото знание ще промени живота ми към по-добро. И аз свидетелствам пред вас, че това се случи.

След чудесния урок, преподаден от учителката ми на онази скала в каньона Логан, ние забелязахме, че сме останали повече време от предвиденото. Денят беше към своя край и ние осъзнахме, че имаме проблем.

Учителката ми трудно бе успяла да дойде до нашето специално място, а връщането изглеждаше още по-трудно. Това само усложни лошият избор на място за излет. Връщането бе трудно за нас, но беше още по-трудно за човек на нейната възраст.

Докато се мъчехме да ѝ помогнем да се изкачи по хълма, двама полицаи се появиха. Президентката на Неделното на училище за деца ги бе пратила да ни търсят от страх, че сме се загубили. Случилото се и уроците, които научихме, се превърнаха в незабравимо преживяване в моя живот.

Насърчавам ви, млади мъже, да използвате разума си, за да се учите и изучавате Символа на вярата и ученията, включени там. Това е едно от най-важните и със сигурност най-сбитите изложения на ученията на Църквата. Ако ги използвате като наръчник, който да ви води в изучаването на Евангелието на Исус Христос, ще бъдете подготвени да заявите своето свидетелство за възстановената истина пред света. Ще можете да заявите по един прост, ясен и дълбок начин основните вярвания, които притежавате като членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни.

Добавям моето свидетелство към истинността на тринадесетте точки на Символа на вярата, в името на нашия Господ и Спасител Исус Христос, амин. ■

От епископ Жералд Косе

Първи съветник в Председателстващото Епископство

Не сте вече странници и пришелци

*В тази Църква няма странници и отхвърлени.
Има само братя и сестри.*

Повечето от нас в един или друг момент са били в ситуация, която е нова за нас, в която сме се чувствали странно и несигурно. Семейството ми изпадна в тази ситуация преди пет години, когато президент Томас С. Монсън отправи призование към мен да служа като висш ръководител на Църквата. Това призование изискваше преместването на семейството ни от красивото място, на което се бяхме радвали повече от две десетилетия. Съпругата ми и аз все още си спомняме незабавната реакция на децата ни, когато научиха за промяната. Нашият 16-годишен син възкликна: „Няма проблеми. Може да тръгвате; аз оставам!”

По-късно бързо реши да ни придружи и с вяра прие тази нова възможност в живота си. Животът на нови места през изминалите няколко години се оказа възможност за учене и радост за семейството ни, особено поради топлия прием и добротата на светиите от

последните дни. Като живеехме в различни страни, ние разбрахме, че единството на Божия народ по цялата земя е нещо реално и осезаемо.

Призованието ми ме е водило из много страни и ми е дало чудесната привилегия да председателствам на много събрания. Като оглеждам различните конгрегации, аз често виждам членове, които представляват много страни, езици и култури. Един от прекрасните аспекти на нашата евангелска диспансация е, че тя не се ограничава до географска област или до група народи. Тя е глобална и е навсякъде. Тя ни подготвя за величественото завръщане на Божия Син чрез събирането на „чедата (Му) от четирите краища на земята”¹.

Макар и броят на членовете на Църквата да нараства по своето разнообразие, нашето священо наследство надхвърля различията ни. Като членове на Църквата, ние сме приети в дома Израилев. Ние ставаме братя и сестри, равностойни наследници на едно и също духовно

потекло. Бог обещава на Авраам, че „всички, които приемат това Евангелие, ще бъдат наречени на (негово) име и ще се считат (негово) потомство, и те ще издигнат и благословят (него) като *техен* баща”².

Обещание, което се дава на всички, които станат членове на Църквата: „Затова вие не сте вече странници и пришелци, но сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство”³.

Думата *странник* произлиза от латинската дума *extraneus*, което означава „външен” или „от външната страна”. По принцип описва някой, който е „аутсайдер” по различни причини – независимо дали поради произхода, културата, мненията или религията си. Бидейки ученици на Исус Христос, които се стремят да бъдат в света, но не от света, ние понякога се чувстваме като аутсайдери. Ние, по-добре от мнозина, знаем, че някои врати може да бъдат затворени за хора, които са считани за различни.

През всички времена на Божия народ е било заповядано да се грижи за всички хора, които са странници или които може да бъдат възприемани като различни. В древни времена, странниците са получавали същото гостоприемство като

Панама Сити, Панама

Сантяго, Чили

вдовиците или сираците. Подобно на тях, странникът е бил в много уязвимо положение и оцеляването му зависело от защитата, която получавал от местното население. Народът Израилев получава точни указания по този въпрос: „Чужденецът, който се е заселил при вас, да ви бъде като ваш туземец, и да го обичаш като себе си; защото и вие бяхте чужденци в Египетската земя“⁴.

По време на земното си служение, Исус е пример, който оказва много повече от просто задължение за гостоприемство и толерантност. Хората, които били изключени от обществото, които били отхвърляни и считани за нечисти от онези, които считали себе си за праведни, получили Неговото състрадание и уважение. Те получили равна част от Неговите учения и служение.

Например, Спасителят нарушил установените порядки на времето Си, като се обърнал към жената от Самария, като я помолил за малко вода. Той сядал да яде заедно с бирниците. Не се поколебал да се обърне към прокажения, да го докосне и да го изцели. Възхищавайки се на вярата на стотника, Той казва на тълпата: „Истина ви казвам, нито в Израил съм намерил толкова вяра“⁵.

Исус ни е помолил да спазваме закона на съвършената любов, който е всеобщ и безусловен дар. Той каза:

„Защото, ако обичате само ония, които обичат вас, каква награда ви се пада? Не правят ли това и бирниците?“

И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците?“

И тъй бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият Небесен Отец“⁶.

В тази Църква няма странници и отхвърлени. Има само братя и сестри. Знанието, че имаме Вечен Отец, ни помага да бъдем по-чувствителни към братството и сестринството, които следва да съществуват между всички мъже и жени по земята.

Един пасаж от романа *Клетниците* илюстрира как носителите на свещеничеството могат да се отнасят към хората, които са считани за странници. Жан Валжан току що бил освободен от затвора. Изтощен от дълго пътуване и умиращ от глад и жажда, той пристига в едно градче, търсейки място, където да намери храна и подслон за нощта. Когато новината за пристигането му се разчува, един по един

обитателите на града затварят вратите си за него. Нито хотелът, нито странноприемницата, нито дори затворът му дават подслон. Той е отхвърлен, изгонен, пропъден. Най-накрая, останал без сили, той припада пред вратата на градския епископ.

Добрият свещеник е напълно наясно за историята на Валжан, но поканил скитника в дома си със следните състрадателни думи:

„Това не е моят дом, това е домът на Исус Христос. Тази врата не изисква от влизащия името, а страданията му. Ти страдаш, гладен си и жаден, добре дошъл си. ... По каква причина трябва да знам името ти? Освен това, преди да ми кажеш (името си), ти вече имаш едно, което знам“.

(Валжан) с широко отворени очи възкликва:

„Наистина ли? Знаеш как се казвам?“

„Да – отговаря епископът – ти се наричаш мой брат“⁷.

В тази Църква, нашите райони и кворуми не ни принадлежат. Те принадлежат на Исус Христос. Който и да влезе в нашите сгради за събрания, трябва да се чувства добре дошъл. Отговорността да се приветства всеки има все по-голямо значение. Светът, в който живеем, преминава през период на големи промени. Поради нарастващото наличие на транспорт, скорост на комуникации и глобализация на икономиките, земята става едно голямо село, където хората и народите се събират, свързват и смесват като никога преди.

Тези огромни световни промени обслужват плановете на Всевишния Бог. Събирането на Неговите избрани от четирите краища на земята не само се случва чрез изпращането на мисионери до далечни страни, но и чрез пристигането на хора от други краища в нашите градове и квартали. Мнозина, без да го знаят, биват отвеждани от Господ на места, където могат да чуят Евангелието и да влязат в стадото Му.

Много вероятно е следващият човек във вашия район, който се

обърне в Евангелието, да е някой, който не идва от обичайния ви кръг от приятели и познати. Може да забележите това поради неговия външен вид, език, начин на обличане или цвят на кожата. Този човек може да е отраснал в друга религия, да е с различен произход или с друг начин на живот.

Приобщаването е важна свещенеска отговорност. Кворумите на Аароновото и Мелхиседековото свещеничество трябва да действат заедно със сестрите под ръководството на епископа, за да може всеки човек да е приветстван мило и с любов. Домашните учители и посещаващите учителки трябва да се грижат за това никой да не остане забравен или пренебрегнат.

Всички ние трябва да работим заедно, за да изградим духовно единство в нашите райони и клонове. Пример за съвършено единство ни е даден от Божия народ след посещението на Христос в Америка. Летописът отбелязва, че „нито пък имаше ламанити, нито какъвто и да е друг вид -ити; но те всички бяха събрани в едно, чедата Христови наследници на царството Божие”⁸.

Единството не се постига като игнорираме и изолираме членове,

които изглеждат различни или по-слаби и общуваме само с хора, които са като нас. Точно обратното – единството се придобива като приветстваме и служим на хората, които са нови или имат конкретни нужди. Тези членове са благословия за Църквата и ни осигуряват възможности да служим на ближните си и така да пречистим сърцата си.

И така, мои братя, ваше задължение е да помагате на всички, които се появяват пред вратите на вашите сгради за събрания. Приветствайте ги с благодарност и без предразсъдъци. Ако хора, които не познавате, влязат в някое от събранията ви, приветствайте ги топло и ги поканете да седнат до вас. Моля, направете първата стъпка, за да им помогнете да се чувстват добре дошли и обичани, вместо да чакате те да дойдат при вас.

След първоначалното приветствие, помислете за начини, по които бихте могли да им служите. Веднъж чух за един район, в който след кръщението на две глухи сестри, две прекрасни сестри от Обществото за взаимопомощ решили да научат езика на глухите, за да могат да общуват по-добре с тези нови обърнати във вярата. Колко

прекрасен пример за любов към братята и сестрите в Евангелието!

Свидетелствам, че никой не е странник за нашия Небесен Отец. Няма никой, чиято душа да не е ценна за Него. Заедно с Петър аз свидетелствам, че „Бог не гледа на лице; но във всеки народ оня, който Му се бои и върши правото, угоден Му е”⁹.

Моля се да може, когато Господ събере овцете Си в последния ден, да може да каже на всеки един от нас: „Странник бях и ме облякохте”.

Тогава ние ще Му кажем: „И кога Те видяхме странник и те прибрахме?”

И после Той ще отговори, “Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили”¹⁰.

В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 1 Нефи 22:25.
2. Авраам 2:10; курсив добавен.
3. Ефесяните 2:19.
4. Левит 19:34.
5. Матея 8:10; вж. и Матея 8:2–3; Марка 1:40–42; 2:15; Иоана 4:7–9.
6. Матея 5:46–48.
7. Victor Hugo, *Les misérables*, превод на английски език Isabel F. Hargood, 5 тома, 1887 г., 1:73.
8. 4 Нефи 1:17.
9. Деяния 10:34–35.
10. Матея 25:35, 38, 40.

От старейшина Ранди Д. Фънк
От Седемдесетте

Призовани от Него да провъзгласяме словото Му

Ако сте смирени, покорни и се вслушвате в гласа на Духа, ще намирате голямо щастие във вашата служба като мисионери.

Когато бях подкрепен като висш ръководител миналия април, аз служих като президент на мисия в Индия. Съвсем непосредствено успях да видя това, което друг президент на мисия ми беше описал: „Мисионерите на тази Църква са просто смайващи”¹.

Един от впечатляващите мисионери, с когото сестра Фънк и аз служихме, бе старейшина Покрел от Непал. Само две години след кръщението си в Църквата, той бе призован да служи в мисия Индия Бангалур – мисия, в която се говори на английски език. Той би ви казал, че не беше добре подготвен. Това бе разбираемо. Той никога не бе виждал мисионер, докато не стана такъв, защото в Непал няма млади мисионери. Той не можел да чете на английски достатъчно добре, за да разбере указанията в писмото с неговото призвание. Когато се появил в центъра за обучение на мисионери, вместо да донесе

представителни панталони, бели ризи и вратовръзки, той сложил в багажи си, по негови думи, „пет чифта дънки, две тениски и голямо количество гел за коса”².

Дори и след като се снабдил с подходящо облекло, той сподели, че се чувствал не на място всеки ден от първите няколко седмици. Той описва този период от своята мисия така: „Не само че английският език бе труден, но и мисионерската работа имаше своите предизвикателства. ... Освен всичко това, аз бях гладен, уморен и обзет от носталгия. ... Независимо от сложните обстоятелства, аз бях твърдо решен. Чувствах се слаб и непълноценен. По това време се молах на Небесния Отец да ми помага. И всеки път, щом се молах, аз се чувствах утешен”³.

Макар мисионерската работа да бе нова и изпълнена с предизвикателства за старейшина Покрел, той служи с огромна вяра и отдаденост,

търсейки да разбере и следва това, което научаваше от Писанията, *Проповядвайте Моето Евангелие* и своите ръководители в мисията. Той проповядваше Евангелието със сила – на английски език – и стана отличен ръководител. След мисията си прекара известно време в Непал и се завърна в Индия, за да продължи своето образование. От януари насам той служи като президент на клон в Ню Делхи. Благодарение на истинското израстване, който изпита като мисионер, той продължава да допринася за истинския растеж на Църквата в Индия.

Как един млад мъж, който никога не бе виждал мисионер, става такъв с толкова голяма духовна сила? Как вие бихте получили духовна сила като мисионери, за да достигате до хората във вашите мисии по всички възможни начини? Както винаги, отговорите се намират в Писанията и словата на живите пророци и апостоли.

Когато Евангелието за пръв път бива проповядвано в Англия през юли 1837 г., Господ разкрива: „И отново, Аз ви казвам, че всеки, когото вие ще изпратите в Мое име чрез гласа на вашите братя, Дванадесетте, надлежно препоръчан и упълномощен от вас, ще има сила да отвори вратата на царството Ми на всеки народ, където и да го изпратите”⁴.

Където и да сте изпратени, в която и мисия да сте определени да служите, знайте, че член на Дванадесетте надлежно е препоръчал това назначение и вие сте призовани от Господния пророк. Вие сте призовани чрез „пророчество и чрез полагагане на ръце”⁵.

След това Господ дава условията за изпълнението на това обещание. Той казва: „Доколкото (което означава, че обещанието ще бъде изпълнено, ако) (те) (изпратените мисионери) (1) се смир(ят) пред Мен и (2) съблюдава(т) словото Ми и (3) послуша(т) гласа на Духа Ми”⁶.

Обещанията на Господ са ясни. За да имате необходимата духовна сила да отворите вратата на

Божие царство в страната, в която сте изпратени, вие трябва да бъдете смирени, покорни и да имате способността да чувате и следвате Духа.

Тези качества са взаимосвързани. Ако сте смирени, ще искате да бъдете покорни. Ако сте покорни, ще чувствате Духа. Духът е така важен, защото, както учи президент Езра Тафт Бенсън: „Без Духа никога не ще успеете, *независимо* от вашите таланти и способности”⁷.

Като президент на мисия понякога интервюирах мисионери, които изпитваха затруднения, понеже все още не бяха напълно чисти. Те живееха под своя духовен потенциал. Независимо колко усърдно работеха или колко добро вършеха, те не можеха да бъдат в мир със себе си и напълно да се радват на спътничеството на Светия Дух, докато не се смириха, покаяха изцяло и приеха милостта и благодатта на Спасителя.

Господ напътства Своите служители да бъдат смирени, понеже процесът на духовното изцеляване започва със съкрушено сърце. Помислете си за доброто, което идва от съкрушени неща: Пръстта се натрошава, за да се посее жито. Зърното се стрива, за да се направи хляб. Хлябът се разчупва, за да бъде част причастието. Всеки път, когато разкайващ се човек взема от причастието със съкрушено сърце и каещ се дух, той (или тя) бива изцелен⁸. Когато се покаяваме и биваме изцелявани чрез Единението на Исус Христос, ние в много по-голяма степен има какво да предложим на Спасителя, като Му служим. „Да, елате при Него и Му принесете изцяло душите си като приношение”⁹.

Ако сте обременени от греха и имате нужда да се покаете, моля, направете го веднага. Когато Спасителят изцелява огорчените, Той често ги кани да станат. В Писанията се казва, че те стават начаса или веднага¹⁰. За да бъдете изцелени от вашите духовни тегоби, моля, приемете Неговата покана да станете. Незабавно говорете с вашия епископ, президент на клон или на

мисия и започнете процеса на покаянieto сега.

Изцеляващата сила на Единението ще даде мир на душата ви и ще ви помогне да чувствате Светия Дух. Жертвата на Спасителя е неизмерима, но нашите грехове, независимо че са многобройни и сериозни, могат да бъдат изброени и изповядани, изоставени и опростени. „И колко голяма е радостта Му за душата, която се покаява!”¹¹

Голяма сила има в обещанието в Учение и Завети: „И нека добродетелта непрестанно да украсява мислите ви; тогава ще нараства увереността ви, когато сте в присъствието Божие”¹². Когато водите добродетелен живот, ще усещате изпълнена с мир увереност относно вашето достойнство пред Бог и силата на Духа ще бъде с вас¹³.

Някои от по-новите членове на Църквата или такива, които наскоро са се завърнали към пълна активност, биха казали: „Вече съм

достоеен и имам желание да служа, но не съм сигурен, че знам достатъчно”. През април президент Томас С. Монсън ни учи: „Знание за истината и отговори на нашите най-големи въпроси идват до нас, когато сме покорни на заповедите Божии”¹⁴. Колко обнадеждаващо само е да знаем, че посредством нашето подчинение, ние получаваме знание.

Други хора вероятно чувстват, че не могат да предложат особени таланти, способности или опит. Ако имате такива притеснения, спомнете си преживяванията на старейшина Покрел. Подгответе се възможно най-добре и знайте, че нашият Небесен Отец ще увеличи вашите скромни и покорни усилия. Старейшина Ричард Г. Скот дава следния насърчителен съвет: „Когато спазваме заповедите Господни и безкористно служим на децата Му, естественото последствие е сила от Бог – силата да вършим повече, отколкото можем

да вършим сами. Нашата интуиция, нашите таланти, нашите способности нарастват, защото получаваме сила и помощ от Господ”¹⁵.

Когато се доверявате на Господ и Неговата добрина, Всемогъщият Бог ще благославя Своите чедата чрез вас¹⁶. Старейшина Холинс от Невада научи този урок в началото на своята мисия. Ден след като пристигна в Индия, той отпътува с мен и сестра Фънк до Раджамундри – неговият първи район. Същия следобед старейшина Холинс и старейшина Ганатарам посетиха една сестра от Църквата и нейната майка. Майката имала желание да научи относно Църквата, понеже бе виждала как Евангелието благославя живота на нейната дъщеря. Сестра Фънк отиде с тях, за да предложи своето приятелство. Тъй като урокът щял да се преподаде на английски език, а майката говорела единствено телугу, един брат от клона присъствал, за да превежда.

Задачата на старейшина Холинс в неговия първи урок била

да преподаде Първото видение, използвайки думите на Пророка Джозеф Смит. В този момент от урока той се обърна към сестра Фънк и попитал: „Да го кажа ли дума по дума?“, понеже знаел, че ще бъде преведено.

Тя отвърнала: „Кажете го дума по дума, за да може Духът да свидетелства за твоите думи”.

Когато този нов мисионер искрено преподаде Първото видение, използвайки думите на Пророка, изражението на тази мила сестра се променило. Тя започнала да плаче. След като старейшина Холинс свършил със славното послание и преди думите му да бъдат преведени, тя през сълзи попитала на родния си език: „Мога ли да бъда кръстена? Ще учите ли сина ми?”

Мои млади приятели в служението, врати и сърца се отварят всеки ден за посланието на Евангелието – послание, което дава надежда, мир и радост на чедата Божии по света. Ако сте смирени, покорни и се вслушвате в гласа на Духа, ще

намирате голямо щастие във вашата служба като мисионери¹⁷. Какъв чудесен период е да бъдете мисионери – време, когато Господ ускорява Своето дело!

Аз свидетелствам за нашия Спасител и Неговата „божествена заповед”¹⁸: „идете, научете всички народи”¹⁹. Това е Неговата Църква. Той я ръководи чрез живи пророци и апостоли. През следващия час ще бъдем учени от Първото Президентство. Нека бъдем „много наблюдателни”²⁰ като Мормон, така че, когато призованието дойде, да бъдем достойни и способни да заявим със силата на Духа: „Ето, аз съм ученик на Исуса Христа, Сина Божий. Аз съм призован от Него да провъзгласям словото Му на Неговия народ, за да могат да имат живот вечен”²¹. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Лични разговори с Денис С. Бримхал, президент на мисия Кентъки Луисвил, 2005 – 2008.
2. Ashish Pokhrel, “My Name Is Ashish Pokhrel and This Is My Story” (непубликуван личен разказ, септ. 2011 г.).
3. Pokhrel, “My Name Is Ashish Pokhrel”.
4. Учение и Завети 112:21.
5. Символът на вярата 1:5.
6. Учение и Завети 112:22.
7. Езра Тафт Бенсън, в *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба*, 2004 г., стр. 200.
8. Идеи, взети от реч на старейшина Джефри Р. Холанд по време на конференцията на кол Баунтифул Юта Север, 8–9 юни 2013 г.
9. Омний 1:26.
10. Вж. Марка 5:41–42; Иоана 5:8–9.
11. Учение и Завети 18:13.
12. Учение и Завети 121:45.
13. Вж. Учение и Завети 121:46.
14. Томас С. Монсън, “Подчинението дава благословии,” *Лиахона*, май 2013 г., стр. 89.
15. Ричард Г. Сцот, “За да има мир у дома,” *Лиахона*, май 2013 г., стр. 30.
16. Описвайки какво ще правят всички тези нови мисионери, старейшина Ръсел М. Несън казва: „Те ще правят това, което мисионерите винаги са правили. Те ще проповядват Евангелието! Те ще благославят чедата на Всемогъщия Бог!” (“Хванете вълната,” *Лиахона*, май 2013 г., стр. 45).
17. Вж. *Проповядвайте Моето Евангелие*, стр. v.
18. Томас С. Монсън, “На Бога синове, свещеници, вървете,” *Лиахона*, май 2013 г., стр. 66.
19. Матей 28:19.
20. Мормон 1:2.
21. 3 Нефи 5:13.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф

Втори съветник в Първото Президентство

Сега можете да се справите!

Доколкото имаме желание отново да се изправим и да продължим по пътеката ... можем да си вземем поука от неуспеха и в резултат на това да станем по-добри и по-щастливи.

Когато бях по-млад, ставането след всяко падане беше много лесно. Обаче с течение на времето, за мое съжаление, установих, че законите на физиката са се променили – и то не в моя полза.

Неотдавна карах ски с моя 12-годишен внук. Наслаждавайки се на времето прекарано заедно, аз попаднах на заледен участък и накрая величествено паднах на стръмния склон.

По всякакъв начин се опитах да се изправа, но не успях – бях паднал и не можех да стана.

Физически се чувствах добре, но егото ми бе леко наранено. И така, погрижих се каската и скиорските ми очила да са на мястото си, тъй като предпочитах другите скиори да не ме разпознаят. Можех да си представя как стоя там безпомощен, докато другите се спускат елегантно, извиквайки радостно: „Здравейте, брат Ухтдорф!“

Започнах да се чудя какво щеше да е нужно, за да бъда спасен. Тогава внукът ми дойде при мен.

Казах му какво се бе случило, но той не проявяваше голям интерес към моето обяснение защо не можех да стана. Той ме погледна в очите, протегна ръка, хвана моята и твърдо каза: „Дядо, сега можеш да се справиш!“

Начаса се изправих.

Все още не мога да повярвам на случилото се. Това, което бе изглеждало невъзможно само минута по-рано, незабавно стана действителност, понеже едно 12-годишно момче бе протегнало ръка към мен и ми бе казало: „Сега можеш да се справиш!“ За мен това бе катализатор на увереност, ентузиазъм и сила.

Братя, понякога в нашия живот може да ни се струва, че нашите сили не са достатъчни, за да се изправим и продължим. През този ден на онзи снежен склон аз научих един урок. Дори когато си мислим, че не можем да се изправим, все още има надежда. И понякога имаме нужда някой да ни погледне в очите, да ни хване за ръка и да каже: „Сега можеш да се справиш!“

Илюзията за издръжливостта

Може би си мислим, че жените са по-склонни от мъжете да изпитват чувства на неспособност и провал – че това им влияе повече, отколкото на нас. Не съм сигурен, че това е истина. Мъжете изпитват чувства на вина, потиснатост и провал. Можем да се преструваме, че тези чувства не ни притесняват, но това не е вярно. Нашите неуспехи и несъвършенства могат да ни карат да се чувстваме толкова обременени, че започваме да мислим как никога няма да успеем. Вероятно също бихме сметнали, че тъй като вече сме падали, нашата съдба е да падаме. Както е написал един писател: „Ние се борим, с лодки срещу течението, връщани безспир в миналото“¹.

Виждал съм как мъже, имащи способности и сила, се отказват от трудното дело по установяването на Божието царство, тъй като са се провалили един два пъти. Това са мъже с голям потенциал, които можеха да бъдат изключителни носители на свещеничеството и служители Божии. Но понеже са се препънали и отчаяли, те се отдръпнаха от своите свещенически задължения и се отдадоха на по-лесни, но не така достойни цели.

И по този начин те продължават, задоволявайки се само с трохите на живота, който са могли да имат, и никога не реализират потенциала, който е тяхно рождено право. Един поет изказва съжаление, че това са хора сред онези нещастни души, които „умират без да са изпели своята песен“².

Никой не обича да се проваля. А особено не ни харесва, когато другите – особено тези, които обичаме – ни виждат как се проваляме. Всички ние желаем да бъдем уважавани и почитани. Искаме да бъдем шампиони. Но ние, смъртните, не ставаме шампиони без усилие и дисциплина и без да допускаме грешки.

Братя, нашата съдба не се определя от това колко пъти падаме, а от това колко пъти се изправяме, отгърсваме прахта и продължаваме напред.

Скръб по Бога

Ние знаем, че този смъртен живот е изпитание. Но тъй като нашият Небесен Отец ни обича със съвършена любов, Той ни показва къде да открием отговорите. Дал ни е картата, която ни помага да се ориентираме по несигурните пътища и неочакваните изпитания, с които всички се сблъскваме. Словата на пророците са част от тази карта.

Когато се лутаме – когато паднем или се отдалечим от пътеката на нашия Небесен Отец – словата на пророците ни казват как отново да се изправим и върнем на нея.

От всички принципи, на които пророците са учили през вековете, един, на който многократно са наблягали, е следното обнадеждаващото и окуражаващото послание: хората могат да се покаят, да променят поведението си и да се върнат обратно на пътеката на ученичеството.

Това не означава, че трябва да приемаме нашите слабости, грешки или грехове. Но има огромна разлика между скръбта от греха, която води до покаяние, и скръбта, водеща до отчаяние.

Апостол Павел учи, че „скръбта по Бога ражда спасително

покаяние ... а светската скръб ражда смърт”³. *Скръбта по Богани* вдъхновява към промяна и надежда чрез Единението на Исус Христос. *Светската скръб* ни разяжда, убива надеждата и ни убеждава да се отдаваме все повече на изкушенията.

Скръбта по Бога води до обръщане във вратата⁴ и промяна в сърцето⁵. Тя ни кара да мразим греха и да обичаме доброто⁶. Тя ни дава сили да се изправим и да вървим в светлината на Христовата любов. Истинското покаяние означава промяна, а не тормоз или изтезание. Да, прочувственото съжаление и истинското разкаяние за непослушанието са често болезнени. Но когато вината води до самонамразване или ни възпира отново да се изправим, тя по-скоро възпрепятства нашето покаяние, отколкото да го подбужда.

Братя, има по-добър път. Нека се изправим и станем Божии мъже. Ние имаме предводител, Спасител, Който е вървял в долината на мрачната сянка заради нас. Той е дал Себе си като откуп за нашите грехове. Никой никога не е изпитвал по-голяма любов от тази – Исус Христос, Агнецът без недостатък, Който доброволно е жертвал живота Си на олтара и е платил цената за нашите грехове до „последния

кодрант”⁷. Той взел върху Си нашето страдание. Той взел върху плещите Си нашето бремe и нашата вина. Мои скъпи приятели, когато решим да дойдем при Него, когато вземем върху си Неговото име и смело вървим в пътеката на ученичеството, тогава чрез Единението ни е обещано не само щастие и „мир в този свят”, но и „вечен живот в идния свят”⁸.

Когато допускаме грешки, когато вършим грехове и падаме, нека се замислим какво означава наистина да се покаем. Това означава да обърнем сърцето и волята си към Бог и да се отречем от греха. Истинското, сърдечно покаяние дава божествената увереност, че „сега можем да се справим”.

Кои сте вие?

Един от способите на противника да ни възпре от развитие е да ни обърка относно това кои в действителност сме и какво наистина желаем.

Ние искаме да прекарваме време с нашите деца, но също така бихме искали да се занимаваме с нашите любими мъжки хобита. Искामе да отслабнем, но също искаме да се наслаждаваме на храната, която харесваме. Искаме да бъдем като

Христос, но също така искаме да се развикаме на човека, който ни засича с колата си на улицата.

Целта на Сатана е да ни изкушава да разменим безценната перла на вечното щастие и божествени ценности за една фалшива пластмасова дрънкулка, заблуда и имитация на щастieto и радостта.

Друг метод на противника да ни обезсърчи да се изправяме, е да ни накара да гледаме на заповедите като на нещо, което ни е било наложено. Предполагам, че човешката природа е такава, че се противопоставя на всичко, което не е наша оригинална собствена идея.

Ако гледаме на здравословното хранене и упражненията като на нещо, което нашият лекар ни е наложил, най-вероятно ще се провалим. Ако смятаме тези избори за затвърждаващи нашата същност и нещо, което желаем да станем, имаме по-голям шанс да продължим напред и да успеем.

Ако гледаме на домашното обучение единствено като на цел на президента на кол, вероятно няма да ги сметнем за толкова важни. Ако гледаме на тях като на наша цел – нещо, което желаем да направим, за да бъдем по-подобни на Христос и да служим на другите – ние не само ще изпълним нашето задължение, но и ще го постигнем по начин, който наистина благославя семействата, които посещаваме, както и нашите собствени.

Често именно на нас се помага от наши приятели и роднини. Но ако се огледаме внимателно с наблюдателни очи и загрижено сърце, ще забележим дадените от Господ възможности да помагаме на околните да се изправят и да продължат напред с реализирането на пъления си потенциал. Писанията гласят, “Каквото и да вършите, работете от сърце, като на Господа, а не като на човещи”⁹.

Да водим почтен и праведен живот и никога да не губим поглед от това къде искаме да бъдем във вечността, е огромен източник на духовна сила. Дори ако можем да

видим тази божествена цел единствено с око на вяра, това ще ни помогне да останем в пътя.

Когато вниманието ни е ангажирано основно с нашите ежедневни успехи и провали, можем да изгубим пътя си, да се лутаме и да паднем. Отправянето на погледа към по-висши цели ще ни помогне да бъдем по-добри синове и братя, помили бащи и по-любящи съпрузи.

Поставилите си божествени цели хора понякога паднат, но те няма да бъдат победени. Те се осланят и уповават на Божиите обещания. Отново ще се изправят с ярка надежда в един праведен Бог и вдъхновяващата перспектива за едно славно бъдеще. Те знаят, че сега могат да се справят.

Сега можете да се справите

Всеки – млад или стар – е имал лични преживявания, свързани с падания. Ние, смъртните, винаги падаме. Но доколкото имаме желание отново да се изправим и да продължим по пътеката към духовните

цели, които Бог ни е поставил, можем да си вземем поука от неуспеха и в резултат на това да станем по-добри и по-щастливи.

Мои скъпи братя, мои скъпи приятели, ще има моменти, в които ще *мислите*, че няма да можете да се изправите и продължите. Уповавайте се на Спасителя и Неговата обич. С вяра в Господ Исус Христос и силата на надеждата във възстановеното Евангелие, вие *ще можете* да вървите с вдигната глава и да продължавате напред.

Братя, ние ви обичаме. Молим се за вас. Да можехте да чуете как президент Монсън се моли за вас. Независимо дали сте млади бащи, възрастни носители на свещеничеството или наскоро ръкоположени дякони, ние сме загрижени за вас. Господ е загрижен за вас!

Ние осъзнаваме, че понякога вашата пътека ще бъде трудна. Но аз ви давам това обещание в името на Господ: изправете се и следвайте примера на Нашия Изкупител и Спасител и един ден ще си спомните тези времена и ще бъдете изпълнени с вечна благодарност, че сте избрали да се доверите на Единението и неговата сила да ви повдига и укрепва.

Мои скъпи приятели и братя, независимо колко пъти сте се подхлъзвали и падали, изправете се! Вашата съдба е славна! Изправете се и ходете в светлината на възстановеното Евангелие на Исус Христос! По-силни сте, отколкото си мислите. По-способни сте, отколкото можете да си представите. Сега можете да се справите! Свидетелствам за това в святото име на нашия Учител и Изкупител Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. F. Scott Fitzgerald, *The Great Gatsby*, 1925 г., стр. 180.
2. “The Voiceless,” в *The Complete Poetical Works of Oliver Wendell Holmes*, 1908 г., стр. 99.
3. 2 Коринтяните 7:10; курсив добавен.
4. Вж. Деянията 3:19.
5. Вж. Езекиил 36:26; 2 Коринтяните 5:17; Мосия 3:19.
6. Вж. Мосия 5:2.
7. Матей 5:26.
8. Учения и Завети 59:23.
9. Колосяните 3:23.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Превържете техните рани

Моля се да можем да се подготвим да оказваме пълната свещеническа служба, която Господ ще ни определи през нашето пътуване в смъртността.

Всички ние сме благословени с отговорности да се грижим за другите. Да бъдем носители на Божието свещеничество означава, че Бог ще ни държи отговорни за вечния живот на Неговите чеда. Това е нещо реално, чудесно и понякога може да ни дойде в повече.

Тази вечер ме слушат президенти на кворуми на старейшините, които разбират какво искам да кажа. Ето какво се случи с един от вас. Вероятно се е случвало с много от вас и то повече от веднъж. Подробности-те могат да са различни, но ситуацията е една и съща.

Старейшина, когото не познавате добре, ви е помолил за помощ. Тъкмо е разбрал, че днес трябва да се премести със съпругата и бебето си от апартамента, в който живеят, в друг наблизно.

Той и съпругата му вече са поискали техен приятел да ползват един камион за деня, за да преместят вещите си. Техният приятел им е заел камиона. Младият баща започнал да товари всичко, което имали, в камиона, но още в началото си наранил гърба. Приятелят,

който им заел камиона, бил твърде зает да помогне. Младият баща се отчаял. Той си помислил за вас, неговия президент на кворума на старейшините.

Когато помолил за помощ, вече било рано следобед. Било е ден, когато вечерта е щяло да се проведе църковна среща. Вече сте били обещали на вашата съпруга да ѝ помогнете с домакински задачи същия ден. Вашите деца са ви помолили да свършите нещо с тях, но все още не сте намерили време.

Вие също така сте знаели, че членовете на вашия кворум, особено най-верните, онези, които по принцип сте молили за помощ, вероятно също са толкова ангажирани.

Господ е знаел, че ще имате такива дни, когато ви е призовал на тази длъжност, затова ви е дал една история, която да ви насърчава. Това е една притча за твърде натоварени свещенически ръководители. Понякога я наричаме притчата за добрия самарянин. Но тя наистина е историята на един велик носител на свещеничеството в тези последни ангажирани дни.

Притчата чудесно илюстрира крайно натоварените свещенически служители. Просто помнете, че вие сте самарянинът, а не свещеника или левита, които подминават ранения човек.

Вероятно не сте се сещали за тази история, когато сте били изправяни пред такива предизвикателства. Но аз се моля да си спомните за нея, когато настъпят отново такива дни, понеже със сигурност ще ги има.

В Писанията не се споменава защо самарянинът е вървял по пътя от Ерусалим към Ерихон. Най-вероятно не е пътувал сам, понеже със сигурност е знаел, че крадци причакват непредпазливите. Той е предприел пътуването с цел и, както е било обичайно, е взел със себе си товарно животно, олио и вино.

По думите на Господ самарянинът, когато видял ранения мъж, спрял, понеже „проявил състрадание”.

Той не само проявил състрадание, но и предприел действие. Винаги помнете подробностите в този разказ:

„Приблужи се и превърза раните му, като изливаше на тях масло и вино. После го качи на собственото си добиче, закара го в една гостилница и се погрижи за него.

И на следния ден извади два динара и ги даде на гостилничаря и рече: Погрижи се за него; и каквото повече похарчиш, на връщане аз ще ти заплащам”¹.

Вие и свещениците, които сте призовани да ръководите, имате поне три обещания. Първо, Господ ще ви даде, ако Го помолите, чувствата на състрадание, които Той изпитва към хората в нужда. Второ, Той ще осигури други хора, като гостилничаря, да ви помагат във вашата служба. И трето, Господ, както добрият самарянин, ще направи повече от това да възнагради всички, които предоставят помощ на нуждаещите се.

Вие, президенти на кворуми, със сигурност сте действали на базата на тези обещания повече от веднъж. Молили сте други носители на Господното свещеничество за помощ

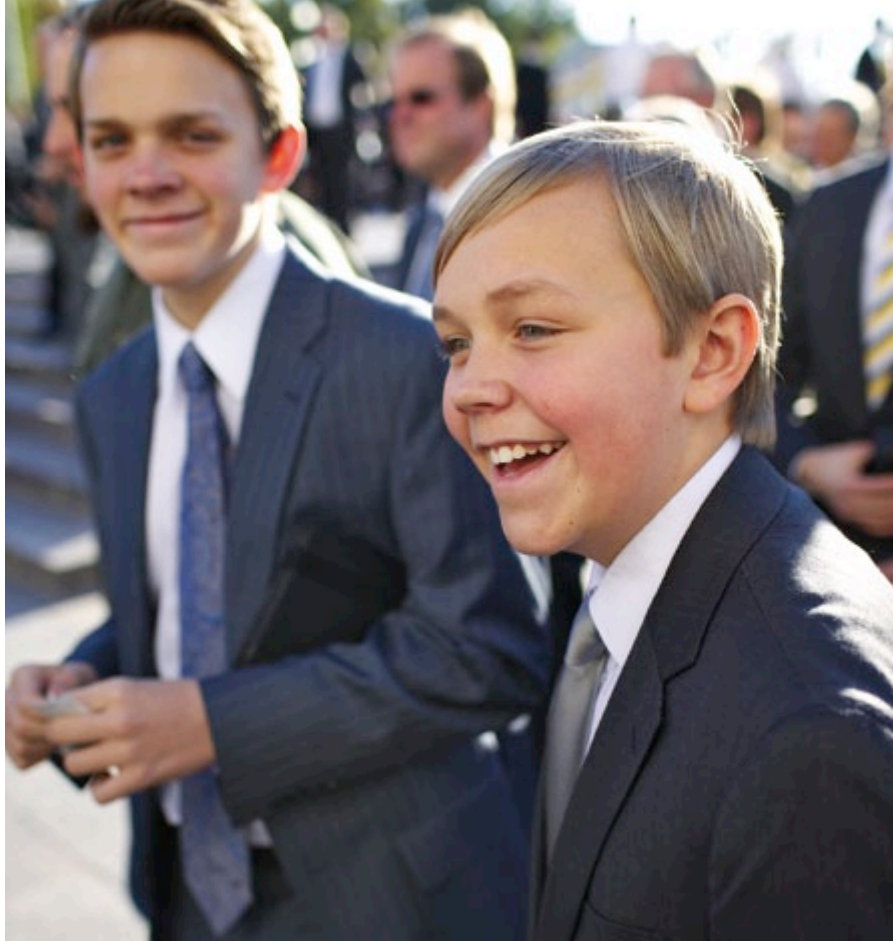
с убеждението, че те ще откликнат със състрадание. Вие не сте се страхували да молите онези, които най-често са откликвали в миналото, понеже знаете, че те лесно изпитват съчувствие. Вие сте ги молили, знаейки, че в миналото те са усещали Господната щедрост, когато са избрали да помагат. Вие сте молили някои, които вече са били значително натоварени, разбирайки, че колкото по-голяма е жертвата, толкова по-голяма награда ще получат от Господ. Тези, които са помагали в миналото, са усещали преливащата благодарност на Спасителя.

Може и да не сте били вдъхновени да молите някого да помогне с товаренето и разтоварването на онзи камион. Като ръководител вие познавате членовете на вашия кворум, както и техните семейства. Господ ги познава отлично.

Той знае чия съпруга е била на ръба, понеже съпругът ѝ не е успявал да отдели време, за да направи това, от което тя е имала нужда. Той знае кои деца биха били благословени, ако видят как баща им още веднъж помага на някого или ако децата имат нужда от усещането, че баща им е достатъчно загрижен за тях, че да прекарат време заедно през този ден. Но Той също така знае кой има нужда от покана за служба, без да бъде очевиден кандидат.

Вие не можете да познавате отлично всички членове на вашия кворум, но Господ ги познава. Затова, както много пъти преди сте правили, вие сте се молили да узнаете кого да помолите да помогне със службата за другите. Господ знае кой ще бъде благословен, ако бъде помолен да помогне и чие семейство ще бъде благословено, ако даден член не бъде помолен за помощ. Това е откровението, което можете да очаквате да получите, когато сте свещенически ръководители.

Видях това да се случва, когато бях млад мъж. Аз бях първи помощник в кворума на свещениците. Един ден епископът ми се обади вкъщи. Той каза, че иска да посетим

заедно една вдовица в голяма нужда. Каза, че има нужда от мен.

Докато го чаках да ме вземе от вкъщи, се чувствах обезпокоен. Знаех, че епископът има силни и мъдри съветници. Един от тях бе известен съдия. Другият ръководеше голяма фирма и по-късно стана висш ръководител. Самият епископ един ден също бе призван за висш ръководител. Защо епископът казваше на неопитен свещеник: „Имам нужда от твоята помощ“?

Сега вече знам какъв би могъл да бъде отговора: „Господ желае да те благослови“. В дома на вдовицата с изумление го видях да казва на жената, че тя няма да получи помощ от Църквата, докато не попълни формуляра за бюджета, който епископът ѝ бе оставил по-рано. На път за вкъщи, забелязвайки моето удивление, той се усмихна и каза: „Хал, когато тя поеме контрол над разходите си, ще може да помага на другите“.

При един друг случай моят епископ ме заведе в дома на родителите алкохолици, които пратиха две малки уплашени момиченца

да ни посрещнат на вратата. След като той поговори малко с двете момиченца, ние се обърнахме да си ходим и той ми каза: „Все още не можем да променим трагедията в техния живот, но те могат да почувстват, че Господ ги обича“.

Една вечер той ме заведе в дома на един мъж, който не бе идвал на Църква от години. Епископът му каза колко го обича и колко много районът се нуждае от него. Изглеждаше, че думите му нямат особен ефект върху мъжа. Но случилото се онзи път и всеки следващ път, когато придружавах епископа, оказваше голямо влияние върху мен.

Няма как да разбере дали епископът се бе молил да узнае кой свещеник би бил благословен от тези посещения. Спокойно можеше в много от случаите да вземе други свещеници със себе си. Но Господ знаеше, че един ден аз ще бъда епископ и ще каня онези, чиято вяра е изстинала, да се завърнат към топлината на Евангелието. Господ е знаел, че един ден ще ми бъде поверена свещеническата отговорност за

стотици и хиляди чеда на Небесния Отец, които имат големи материални нужди.

Вие, млади мъже, не можете да знаете какви дела на свещеническа служба Господ ви подготвя да извършите. Но по-значимото предизвикателство за всеки свещенически ръководител е да предостави духовна помощ. Всички ние имаме тази отговорност. Тя е неизменна част от това да бъдем членове на кворум. Тя е неизменна част от това да бъдем членове на семейство. Ако Сатана нападне вярата на някого във вашия кворум или семейство, вие ще усещате състрадание. Точно като службата и милостта на самарянина, вие също ще им служите с изцелителен балсам за техните рани във време на нужда.

По време на вашата служба като пълновременни мисионери, вие ще отидете при хиляди хора с големи духовни нужди. Докато не ги учите, мнозина от тях дори няма да знаят, че имат духовни рани, които, ако не бъдат излекувани, ще доведат до безкрайна окаяност. Вие ще действате по Господното поръчение да ги спасите. Единствено Господ може да превърже техните

духовни рани, когато приемат обредите, водещи към вечен живот.

Като членове на кворум, като домашни учители и като мисионери вие не можете да помагате на хората да целят духовни рани, ако вярата ви не е жива. Това означава много повече от четене на Писанията често и молене относно тях. Молитва на момента и бърз преглед на Писанията не са достатъчна подготовка. Обещанието, че ще получите това, от което имате нужда, се съдържа в съвета в раздел 84 на Учение и Завети: „Нито се безпокойте предварително какво ще кажете, а непрестанно съхранявайте в ума си словата на живот и в същия час ще ви се даде онази част, която ще бъде отмерена за всеки човек”².

Това обещание може да бъде получено само ако непрекъснато „съхраняваме” словата на живот. Частта от този стих относно съхраняването винаги дълбоко е докосвала душата ми. Например, когато съм отивал да помогна на някого, който се е отклонявал от пътеката на вярата поради липса на убеденост в божественото призоваване на Пророка Джозеф Смит, тези чувства ме обземат отново.

Не само думите от Книгата на Мормон ме карат да се чувствам така. Тези усещания идват от чувство на увереност относно истината, което се поражда всеки път, щом прочета дори няколко реда от Книгата на Мормон. Не мога да обещаая, че всеки човек, обзет от съмнения спрямо Пророка Джозеф или Книгата на Мормон, ще получи тези чувства. Но знам, че Джозеф Смит е пророкът на Възстановяването. Знам, че Книгата на Мормон е словото Божие, защото тя е ценна за мен.

От опит знам, че можете да получите уверение за истината от Духа, понеже аз съм го получавал. Вие и аз трябва да имаме тази увереност, преди Господ да ни постави на пътя на някой пътник, когото обичаме и който е бил наранен от враговете на истината.

Има и една друга подготовка, която трябва да предприемем. Една от човешките черти е да оставаме безразлични към болките на другите. Това е една от причините Спасителят толкова обстойно да говори относно Неговото Единение и това, че ще вземе върху Си болките и страданията на всички чеда на

Нашия Небесен Отец, за да може да знае как да ги утеши.

Дори и най-способните смъртни свещеници на Небесния Отец не покриват лесно това изискване за състрадание. Нашата човешка склонност е да проявяваме нетърпение към хората, които не виждат истината, която е толкова ясна за нас. Трябва да сме внимателни нашето нетърпение да не бъде изтълкувано като заклеймяване или отхвърляне.

Подготвяйки се да даваме утеха за Господ като Негови свещенически служители, един цитат от Писанията ще ни води. В него се съдържа един дар, който ще ни води през нашето пътуване, където и да ни прати Господ. Добрият самарянин е разполагал с този дар. Ние ще имаме нужда от него и Господ ни е казал как да го открием:

„Затова, възлюбени мои братя, ако нямате милосърдие, вие сте нищо, защото милосърдието никога не свършва. Затова дръжте се за милосърдието, което е най-великото от всичко, защото всички неща трябва да свършат –

а милосърдието е чистата любов Христова и устоява навеки; и този, който бъде намерен да го притежава в последния ден, на него ще му бъде добре.

Ето защо, възлюбени мои братя, молете се на Отца с цялото си сърце, за да може да бъдете изпълнени с тази любов, с която Той надари всички, които са истински последователи на Неговия Син Исус Христос; за да може да станете чедата Божии, та когато Той се яви, ние да бъдем подобни на Него, защото ще Го видим такъв, какъвто е; за да имаме тази надежда и да може да бъдем очистени, тъкмо както Той е чист”³.

Моля се да можем да се подготвим да оказваме пълната свещеническа служба, която Господ ще ни определи през нашето пътуване в смъртността. В святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Лука 10:33–35.
2. Учение и Завети 84:85.
3. Мороний 7:46–48.

От президент Томас С. Монсън

Истински пастири

Чрез домашното обучение се отговаря на много молитви и ни се позволява да видим промените, които могат да настъпят в живота на хората.

Този вечер в Центъра за конференции в Солт Лейк Сити, в далечни и близки места са се събрали носителите на Божието свещеничество. Вие наистина сте „царско свещенство”, именно „избран род”, както заявява апостол Петър¹. За мен е чест да имам привилегията да се обърна към вас.

Когато бях момче, всяко лято нашето семейство отиваше в каньона Прово, около 72 км южно и малко на изток от Солт Лейк Сити, където отсядахме в семейната хижа за няколко седмици. Ние, момчетата, няхмахме търпение да се захванем с риболова или да плуваме и все повтаряхме на татко да кара малко по-бързо. В онези дни баща ми караше Олдсмобил от 1928 г. Ако вдигнеш над 56 км/ч, майка казваше: „Намали! Намали!” Аз казвах: „Карай по-бързо, тате! Карай по-бързо!”

Татко караше с около 56 км/ч чак до каньона Прово или докато на някой завой пътуването ни биваше прекъсвано от стадо овце. Гледахме как стотици овце минават покрай нас, привидно без пастир, и няколко кучета лаеха подире им, докато се движеха. Най-отзад виждахме пастира, яхнал кон – на него нямаше юзда, а въже около шията. Понякога се

отпускаше на седлото си да подремне, понеже конят знаеше пътя, а кучетата вършеха цялата работа.

Сравнете това със случката, на която станах свидетел в Мюнхен, Германия, преди много години. Беше една слънчева неделна сутрин и бяхме на път за мисионерска конференция. Гледайки през прозореца на колата на президента на мисия, аз видях един пастир да води овцете с гега в ръка. Те го следваха, накъдето и да идеше. Ако тръгнеш наляво, те го следваха наляво. Ако тръгнеш надясно, те го следваха в същата посока. Направих съпоставка между истинския пастир, който водеше своите овце, и овчаря, който небрежно яздеше зад своите овце.

Исус казва: „Аз Съм добрият пастир и познавам Моите Си”². Той ни дава свършен пример какъв трябва да бъде истинският пастир.

Братя, като носители на Божието свещеничество, ние имаме отговорността да бъдем пастири. В Своята мъдрост Господ ни е дал указания, чрез които можем да бъдем пастири на семействата в Църквата, можем да им служим, можем да им преподаваме и можем да им свидетелстваме. Това се нарича домашно

обучение и за това бих желал да ви говоря тази вечер.

Епископът на всеки район в Църквата отговаря за назначаването на носители на свещеничеството като домашни учители, които посещават домовете на членовете на Църквата всеки месец. Те ги посещават по двойки. При възможност, млад мъж, който е свещеник или учител в Аароновото свещеничество, придружава възрастен Мелхиседек свещеник. Когато посещават домовете на определените им семейства, Аароновият свещеник трябва да участва в провежданото обучение. Тази задача помага на младите мъже да се подготвят за мисия, както и за продължаваща цял живот свещеническа служба.

Програмата за домашните учители е отговор на съвременното откритие, възлагащо на ръкоположения в свещеничеството „да поучава, увещава, кръщава... и да посещава домовете на всички членове и да ги увещава да се молят на глас и в тайно и да изпълняват всички семейни задължения... да бди винаги над Църквата и да бъде с членовете, и да ги подсилва; и да гледа да няма беззаконие в Църквата, нито грубост един към друг, нито лъжа, одумване или злословене”³.

Президент Дейвид О. Маккей учи: „Домашното обучение е една от най-важките и възнаграждаващи възможности да подхранваме и насърчаваме, да съветваме и ръководим децата на нашия Отец... (То) е една божествена служба, едно божествено призвание. Наше задължение като домашни учители е да донесем... духа във всеки дом и сърце. Ако обичаме работата и правим всичко по силите си, резултатът ще бъде безкраен мир, радост и удовлетворение за благородния и отдаден учител на чедата Божии”⁴.

В Книгата на Мормон четем, че Алма „посвети всичките им свещеници и всичките им учители, и никой не беше посвещаван, ако не беше праведен човек.

Ето защо, те бдяха над людетe си и ги подхранваха с неща, принадлежащи на праведността”⁵.

Изпълнявайки нашите отговорности относно домашното обучение, ще бъдем мъдри, ако осъзнаем и разберем трудностите на хората във всяко семейство, за да можем ефективно да ги учим и да предоставяме необходимата помощ.

Посещенията за домашно обучение най-вероятно ще имат повече успех, ако се уговорят предварително. За да илюстрирам това, нека споделя с вас едно мое преживяване отреди няколко години. Тогава Изпълнителният комитет за мисионерите се състоеше от Спенсър У. Кимбъл, Гордън Б. Хинкли и Томас С. Монсън. Една вечер брат и сестра Хинкли поканиха членовете на комитета и техните съпруги

на вечеря в своя дом. Тъкмо бяхме приключили с чудесната храна и някой почука на вратата. Президент Хинкли отвори вратата и там стоеше един от неговите домашни учители. Домашният учител каза: „Знам, че нямаме уговорена среща, моят колега не е с мен, но почувствах, че трябва да дойда тази вечер. Не знаех, че ще имате гости”.

Президент Хинкли учтиво покани домашния учител да влезе, да седне и да преподава на трима апостоли и нашите съпруги относно задълженията ни като членове. С известна доза безпокойство домашният учител направи всичко по силите си. Президент Хинкли му благодари за посещението и той набързо излезе.

Ще спомена още един пример как не следва да протича домашното обучение. Президент Марион Г. Ромни, който беше съветник в Първото Президентство преди няколко години, все разказваше за своя домашен учител, който веднъж посетил дома на семейство Ромни в една студена зимна нощ. Той държал шапката си в ръка и се притеснявал, когато го поканили да седне и да сподели своето послание. Докато стоял прав, казал: „Ами, да ви кажа, брат Ромни, навън е студено и оставих двигателя включен, за да не спре. Дойдох, за да мога да кажа на епископа, че съм изпълнил посещенията си”⁶.

Президент Езра Тафт Бенсън, след като разказа преживяването на президент Ромни в събрание на носители на свещеничеството, заяви: „Можем по-добре от това, братя, много по-добре!”⁷ Съгласен съм.

Домашното посещение е нещо повече от механично посещение веднъж на месец. Наша е отговорността да учим, вдъхновяваме, мотивираме и, при посещенията на неактивни, да активираме и доведем до възвисяване синовете и дъщерите Божии.

За да помогна с нашите усилия, ще споделя един мъдър съвет, който определено се отнася за домашните учители. Той се съдържва в следните думи на Ейбрахам Линкълн: „Ако искате да спечелите

Висши ръководители на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО:

Хенри Б. Айринг
Първи съветник

Томас С. Монсън
Президент

Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник

КВОРУМЪТ НА ДВАНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛИ

Бойд К. Пакър

Л. Том Пери

Ръсел М. Нелсън

Далин Х. Оукс

М. Ръсел Балард

Ричард Г. Скот

Робърт Д. Хейлз

Джефри Р. Холанд

Дейвид А. Беднар

Квентин Л. Кук

Д. Тод Кристоферсън

Нийл Л. Андерсън

ПРЕЗИДЕНТСТВОТО НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

Роналд А. Расбанд

Л. Уинни Клейтън

Доналд Л. Халстром

Тод Р. Кинстър

Ричард Дж. Мейнс

Крейг К. Кристенсън

Юлиус Соарес

ПЪРВИЯТ КВОРУМ НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

(по азбучен ред)

Маркос А. Адункайтис

Жозе Л. Алонсо

Карлос Х. Амадо

Иван С. Ардарын

Мервин Б. Арнолд

Дейвид С. Бакштър

Шейн М. Буон

Корей А. Кардан

Юн Хун Чой

Дон Р. Кларк

Карл Б. Кук

Лауринс Е. Корфик

Клаудио Р. М. Коста

Перрин Р. Кърлистон

Бенжамин Де Хойос

Еудард Дубе

Кевин Ф. Дьккан

Лари Д.Ж. Его Хук

Степън Дж. Елис

Дейвид Ф. Еванс

Ерик Р. Филасбепп

Еудардо Гаварет

Робърт С. Гой

Карлос А. Годрой

Кристопел Голдан

Герит У. Гонг

Улфар Ф. Гонзалес

Ч. Скот Гроу

Джеймс Дж. Хамула

Джонсън, Дейвъл Л.

Пол В. Джонсън

Патрик Килгрън

Ерик У. Коллише

Марселс Б. Наш

С. Гифард Нийлсен

Брент Х. Нилсън

Алвин Ф. Парсар

Кевин У. Пьарсен

Антъни Д. Перкинз

Пол Б. Пайгър

Рафаел Е. Пино

Брус Д. Портър

Дейв Г. Ренъланд

Майкъл Т. Рингууд

Лин Г. Робинз

Джозеф У. Слатоф

Стивън Е. Слоу

Майкъл Джон У. Те

Жозе А. Тејскяеро

Хуан А. Уеда

Умферал У. Андарсен

Кончик Аваги

Рондъл К. Бенет

Дж. Девн Коринш

Тимъти Д.Ж. Дойс

Брадлий Д. Фостър

О. Винсънт Холпек

Кевин С. Ховилтън

Лари Р. Лоурънс

Джеймс Б. Мартино

Жалмар Мазаргари

Адриан Очоа

Грегъри А. Шунтсер

Терън М. Винсън

Лари Й. Уилсън

Арунда Валенуел

Франсиско Х. Виняс

У. Кристфар Удал

Улфар Г. Уоксер

Скот Д. Уалдинг

Казумико Яамашита

Хорхе Ф. Забала

Клаудио Д. Савик

У. Крејг Зунк

Брус А. Корпсън

Ронди Д. Финк

Пер Г. Малл

Кент Ф. Ричардз

ВТОРИЯТ КВОРУМ НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

(по азбучен ред)

Арунда Валенуел

Франсиско Х. Виняс

У. Кристфар Удал

Улфар Г. Уоксер

Скот Д. Уалдинг

Казумико Яамашита

Хорхе Ф. Забала

Клаудио Д. Савик

У. Крејг Зунк

Хуан А. Уеда

Грегъри А. Шунтсер

Терън М. Винсън

Лари Й. Уилсън

Арунда Валенуел

Франсиско Х. Виняс

У. Кристфар Удал

Улфар Г. Уоксер

Скот Д. Уалдинг

Казумико Яамашита

Хорхе Ф. Забала

Клаудио Д. Савик

У. Крејг Зунк

Хуан А. Уеда

Грегъри А. Шунтсер

Терън М. Винсън

Лари Й. Уилсън

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО ЕПИСКОПСТВО

Жералд Косе
Първи съветник

Гари Е. Стюенкел
Председателствощ
епископ

Дайн М. Давиес
Втори съветник

По думите на президент Томас С. Монсън, общата конференция е била излъчена „на хората навсякъде по света, отвъд континентите“. Снимки на членове и мисионери, подредени по посока на часовниковата стрелка, от горе вляво: Рим, Италия; Кавите, Филипини; Лима, Перу; Колейвил, Тексас; Фос до Агуашу, Бразилия; Лондон, Англия; Арайхан, Панама и Лион, Франция.

даден човек към вашата кауза, първо го убедете, че сте негов истински приятел”⁸. Президент Езра Тафт Бенсън увещава: „Преди всичко, бъдете истински приятел на хората и семействата, които обучавате. ... Приятелят прави повече от това просто да ви посещава по задължение всеки месец. Приятелят е по-загрижен да помага на хората, отколкото да отбелязва точки. Приятелят проявява загриженост. Приятелят (показва любов). Приятелят слуша, приятелят предлага помощ”⁹.

Чрез домашното обучение се отговаря на много молитви и ни се позволява да видим промените, които могат да настъпят в живота на хората.

Пример за това е Дик Хамър, който дошъл в Юта с Корпуса за гражданска охрана по време на Голямата депресия. Той срещнал и се оженил за млада жена светия от последните дни. Отворил Dick’s Café в Сейнт Джордж, Юта, което се превърнало в известно място за срещи.

Един мой приятел, Уилърд Милн, бе определен за домашен учител на семейство Хамър. Аз също познавах Дик Хамър, тъй като бях отпечатал менютата за неговото кафене, и винаги питах моя приятел, брат Милн, когато посещавах Сейнт Джордж: „Как напредва в Евангелието нашият приятел Дик Хамър?”

По принцип, отговорът беше: „Напредва, но бавно”.

Когато Уилърд Милн и неговият колега посещавали семейство Хамър всеки месец, те винаги успявали да споделят евангелско послание и своите свидетелства пред Дик и семейството му.

Минаха години и един ден Уилърд ми звънна и ме зарадва с добри новини. „Брат Монсън – започна той – Дик Хамър се обърна във вярата и ще се кръсти. Той е на 90 години и цял живот сме приятели. Неговото решение ме прави безкрайно щастлив. От дълги години съм неговият домашен учител”. В гласа на Уилърд се долавяше вълнение, докато ми споделяше радостните новини.

Брат Хамър се кръсти и година по-късно посети красивия храм в Сейнт Джордж и получи своето надаряване и запечатване.

Попитах Уилърд: „Някога за всичките тези години отчая ли се като негов домашен учител?”

Той отвърна: „Не, струваше си усилията. Виждайки радостта, която членовете на семейство Хамър изпитват, сърцето ми се изпълва с благодарност за благословиите, които Евангелието е донесло в техния живот и за привилегията, която имах, да помогна по някакъв начин. Аз съм щастлив човек”.

Братя, през годините ще имаме привилегията да посещаваме и обучаваме много различни

хора – слабо активни и изцяло отдадени членове. Ако съвместно изпълняваме призованието си, ще имаме множество възможности да благославяме живота им. Вашите посещения при хора, които са се отдалечили от Църквата, могат да бъдат ключът, който в крайна сметка ще отвори вратата към тяхното завръщане.

Спомняйки си за тези думи, нека помогнем на хората, за които сме отговорни, и ги доведем до трапезата на Господ да се угощават с Неговото слово и да се наслаждават на спътничеството на Неговия Дух и да „не (са) вече странници и пришълци, а съграждани на светиите и членове на Божието семейство”¹⁰.

Ако някой от вас е започнал да се отнася небрежно към своите посещения за домашно обучение, нека ви кажа, че сега е времето да се по-светите отново на изпълнението на вашите задължения като домашни учители. Решете сега да положите нужните усилия да се свържете с хората, спрямо които са ви възложени отговорности. Понякога ще се налага да насърчавате малко повече вашия колега за домашно обучение, за да отдели време да ви придружава, но ако постоянствате, ще имате успех.

Братя, нашите усилия по отношение на домашното обучение са нещо постоянно. Работата никога няма да приключи, докато нашият Господ и Учител не каже: „Приключихме“. Имаме да даваме светлина в живота на хората. Имаме да докосваме сърца. Имаме да спасяваме души. Имаме свещената привилегия да ободряваме, докосваме и спасяваме скъпоценните души, поверени

на нашите грижи. Трябва ревностно да правим това със сърца, изпълнени с радост.

В заключение, ще дам един конкретен пример, за да опиша какви домашни учители трябва да бъдем. Има един Учител, чийто живот засенчва живота на всички останали. Той учил за живота и смъртта, за дълга и съдбата. Той живял не да Му служат, а да служи; не да получава, а да дава; не да спаси живота Си, а да го жертва за другите. Той описал любов, по-красива от похотта; бедност, по-скъпоценна от съкровище. За този Учител се казва, че Той проповядвал с власт, а не като книжниците¹¹. Неговите закони не били написани на камък, а в сърцата на хората.

Говоря за Великия Учител, именно Исус Христос, Сина Божий, Спасителя и Изкупителя на цялото човечество. В Библията за Него пише, че Той „обикаляше да прави благодеяния“¹². С Него като наш неотменен ръководител и пример,

ние ставаме достойни да получим Неговата божествена помощ при нашето домашно обучение. Животът на хората ще бъдат благославян. Сърца ще бъдат утешавани. Души ще бъдат спасявани. Ние ще станем истински пастири. Моля се това да бъде така, в името на великия Пастир Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. 1 Петрово 2:9.
2. Иоана 10:14.
3. Учение и Завети 20:42, 47, 53–54.
4. Дейвид О. Маккей, в *Priesthood Home Teaching Handbook*, рев. изд., 1967 г., стр. ii, iii.
5. Мосия 23:17–18.
6. Цитирано от Мариън Г. Ромни в реч, дадена на свещенически семинар за домашно обучение, 9 авг. 1963 г.
7. Езра Тафт Бенсън, “To the Home Teachers of the Church,” *Ensign*, май 1987 г., стр. 50.
8. Abraham Lincoln, в David Decamp Thompson, *Abraham Lincoln, the First American*, 1895 г., стр. 226.
9. Езра Тафт Бенсън, *Ensign*, май 1987 г., стр. 50.
10. Ефесяните 2:19.
11. Вж. Матей 7:28–29.
12. Деянията 10:38.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

До внуците ми

Има една всеобхватна заповед, която да ни помогне да посрещнем изпитанията и да доведе до щастлив семеен живот.

Тази година ще сключат брак първите ни двама внуци. До няколко години около 10 от техните братовчеди вероятно ще стигнат до момент в живота си, в който ще ги последват в този прекрасен свят на брака.

Тази щастлива вероятност ме доведе до дълбок размисъл, тъй като те ме помолиха за съвет. Всъщност, те ме попитаха: „Какви избори бих могъл да направя, които да ми дадат щастие?“ И от друга страна: „Какви избори вероятно ще ме доведат до нещастие?“

Небесният ни Отец е направил всеки един от нас уникален. Няма двама души, които да са имали съвсем същите преживявания. Няма две еднакви семейства. Затова не е изненадващо, че е трудно да се даде съвет как да се избере щастие в семейния живот. Въпреки това, Небесният Отец е поставил една и съща пътека към щастията за всичките Си деца. Независимо от личните ни черти или това какви са преживяванията ни, има само един план на щастие. Този план е да следваме всички Божии заповеди.

За всички нас, включително внуците ми, които обмислят брак, има една всеобхватна заповед, която да ни помогне да посрещнем изпитанията и да доведе до щастлив семеен живот. Тя е приложима за всички връзки, независимо от обстоятелствата. Тя се повтаря из Писанията и в ученията на пророците в днешно време. Ето как е записан в Библията Господният съвет към всички, които искат да живеят заедно в любящо щастие:

„И един от тях, законник, за да Го изпита, зададе Му въпрос: Учителю, коя е голямата заповед в закона?“

А Той му рече: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум.

Това е голямата и първа заповед.

А втора, подобна на нея, е тая: „Да възлюбиш ближния си, както себе си.

На тия две заповеди стоят целият закон и пророците“¹.

От това просто заявление не е трудно да се обобщи всичко, което съм научил за това кои избори водят до щастие в семейството. Започвам с въпроса: „Какви избори

са ме довели да обичам Господ с цялото си сърце и с целия си ум?“ За мен това е било да избира да се поставя там, където съм чувствал радостта на прошката чрез Господното Единение.

Преди години кръстих един млад мъж в Албъкърки, Ню Мексико, когото аз и колегата ми мисионер бяхме учили. Потопих младежа във водата и го извадих. Той трябва да е бил почти колкото мен висок, защото проговори направо в ухото ми. Облян в съзи и стичаща се по лицето му вода от басейна за кръщение, с радост в гласа си, той каза: „Чист съм, чист съм“.

Видях същите съзи от радост в очите на една жена, която повтори думите на един Божий апостол. Той й беше казал, след изчерпателно и проведено с внимание интервю: „Прощавам ти, в името на Господ. Той ще ти даде знание за Своето опрощение по Своето време и по Неговия начин“. И Той го стори.

Виждал съм защо Господ може да каже, че когато греховете са простени, Той вече не ги помни. Чрез силата на Единението хора, които обичам и познавам добре, станаха нови, а последиците от греха бяха изтрити. Сърцето ми е било изгълвано с любов към Спасителя и любящия Отец, който Го е изпратил.

Тази голяма благословия е била давана чрез окуражаването на хора, за които съм загрижен, да отидат при Спасителя за облекчение, което само Той може да даде. Точно затова насърчавам онези, които обичам, да приемат и увеличават всяко призование, което им се предложи в Църквата. Този избор е ключов за семейното щастие.

Натискът във всеки етап от живота може да ни изкуши да отхвърлим или пренебрегнем призования да служим на Спасителя. Това може да подложи на духовна опасност нас самите, брачният ни партньор и семействата ни. Някои от тези призования може да изглеждат маловажни, но *моят* живот и моето семейство се промениха за по-добро поради това, че приех

едно призвание да преподавам на кворума на дяконите. Почувствах любовта на тези дякони към Спасителя и Неговата любов към тях.

Виждал съм това да се случва в живота на един бивш президент на кол и на мисия в призованието му като съветник на кворума на учителите. Познавам един друг, който е бил епископ и след това областен седемдесетник, който бе поканен от Господ да се грижи за едно момче в кворума на учителите, което бе ранено в катастрофа. Чудесата от тази служба докоснаха живота на мнозина, включително моя, и увеличиха любовта им към Спасителя.

Когато служим на другите, тогава е най-вероятно да молим за спътничеството на Светия Дух. Успехът в Господната служба винаги води до чудеса отвъд собствените ни сили. Родителят, който има дете, което силно се бунтува, знае, че това е така, както и посещаващата учителка, към която се е обърнала жена, търсеща утеха, когато нейният съпруг ѝ е казал, че я напуска. И двамата

служители са благодарни, че са се молили тази сутрин на Господ да изпрати Светия Дух за спътник.

Само чрез спътничеството на Светия Дух можем да се надяваме да бъдем наравно впрегнати в един брачен съюз, в който няма раздори. Виждал съм как това спътничество е изключително важно за щастието в брака. Чудото да станем едно изисква помощ от небесата и отнема време. Целта ни е да живеем завинаги заедно в присъствието на Небесния Отец и нашия Спасител.

Баща ми и майка ми бяха много различни един от друг. Майка ми беше певица и художничка. Баща ми обичаше химията. Един път на симфоничен концерт майка ми била изненадана, когато баща ми станал и тръгнал да си ходи преди аплодисментите. Майка ми го попитала къде отива. Отговорът му бил съвсем невинен: „Ами концертът свърши, нали?“ Единствено нежното влияние на Светия Дух го беше накарало да отиде на този концерт с нея, както и на много концерти след това.

Майка ми живя в Ню Джърси в продължение на 16 години, за да може баща ми да издържа семейството, като се занимаваше с изследователска работа и преподаваше химия. За нея бе жертва да бъде разделена от овдовялата си майка и неомъжената си сестра, които се бяха грижили за нея в старата семейна ферма. И двете починаха, докато майка ми бе далеч в Ню Джърси. Това бяха единствените случаи, когато съм виждал майка ми да плаче.

Години по-късно на баща ми му предложили работа в Юта. Той попитал майка ми отново съвсем откровенно: „Милдред, какво мислиш, че трябва да направя?“

Тя каза: „Хенри, направи това, което смяташ за най-добро“.

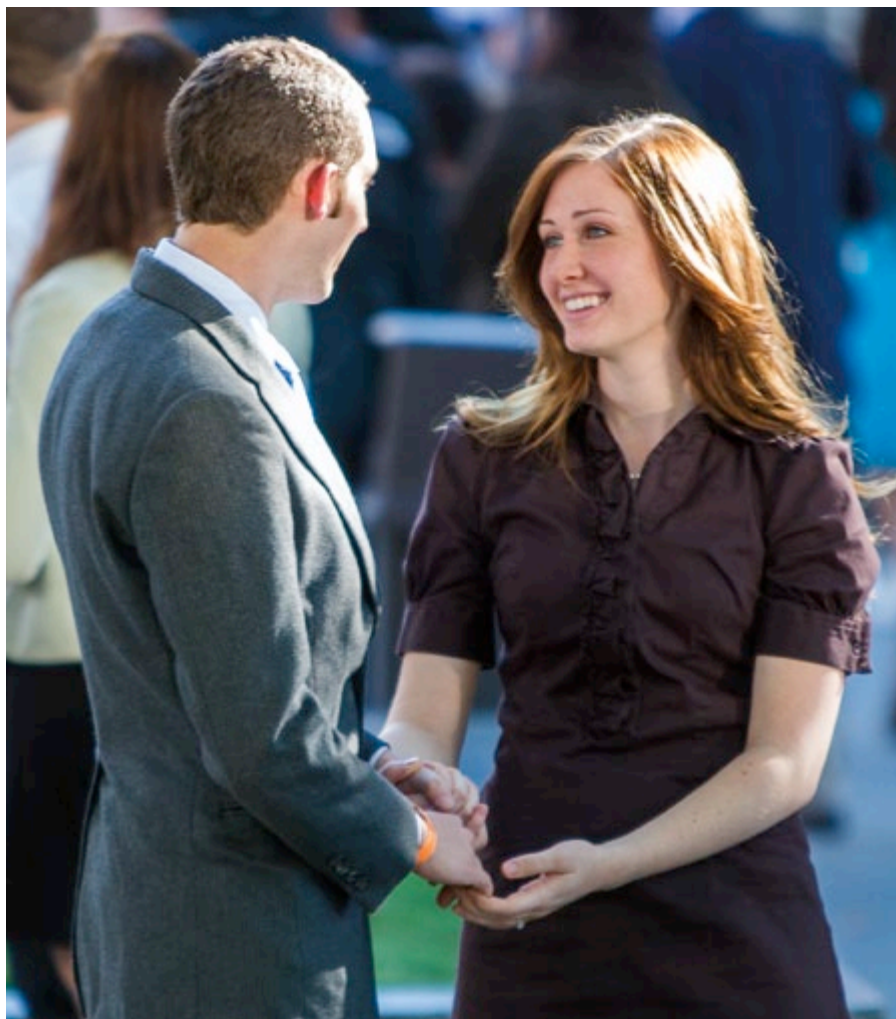
Той отказал предложената работа. На следващата сутрин тя му написала едно писмо, което бих искал все още да имам. Помня, че му каза, „Не го отваряй тук. Отиди в офиса и там го отвори“. То започваше с укор. Бил ѝ обещал преди години, че ако някога има възможност, ще живеят близо до роднините ѝ. Бил изненадан от този израз на раздразнение. Бил забравил за желанието на сърцето ѝ. Веднага изпратил съобщение, че приема предложението за работа.

Той казал: „Милдред, защо не ми каза?“

Тя отвърнала: „Ти трябваше да си спомниш“.

Той винаги говореше за този избор да се преместят в Юта като за негов, никога като за жертва на личната му кариера. Те бяха получили чудото да станат едно. Щеше да е по-добре, ако татко бе получил напомняне от Светия Дух за обещанието, което направил години по-рано. Но той позволил на Светия Дух да смекчи сърцето му, за да може нейният избор да стане негов.

Небесният Отец има идеална предвидливост, познава всеки един от нас и знае бъдещето ни. Той знае през какви трудности ще преминем. Той изпратил Сина Си да страда, за да може да знае как да ни помага във всичките ни изпитания.

Ние знаем, че Небесният Отец има духовни деца в този свят, които понякога избират греха и голямото нещастие. Точно затова Той изпратил Единородния Си Син да стане наш Изкупител, най-великото действие на любов в цялото сътворение. Ето защо ние трябва да очакваме, че ще се нуждаем от Божията помощ и от време, за да ни подготви за вечен живот, да живеем с Отца ни.

Животът в семейства ще ни изпита. Това е една от Божиите цели при даването на дара на смъртния живот: да ни укрепи, като преминаваме през изпитания. Това е особено валидно в семейния живот, където ще имаме голяма радост и голяма скръб и трудности, които понякога може да изглеждат невъзможни за понасяне.

Президент Джордж К. Кенън казва следното за това как Бог е подготвил вас, мен и децата ни за изпитанията, които ще имаме: „Няма човек сред нас, върху който да не се простира Божията любов. Няма човек сред нас, за когото Той да не се е грижил. Няма човек сред нас, когото Той да не е желал да спаси и за когото да не е предвидил начин

да го спаси. Той е давал задачи на ангелите Си за всеки един от нас. Може да сме незначими и заслужаващи презрение в своите собствени очи, а също в очите на другите, но истина е, че ние сме деца Божии и че Той реално е дал на ангелите си – невидими същества със сила и мощ – задължения относно нас и те се грижат за нас и ни пазят”².

Това, което президент Кенън учи, е истина. Ще се нуждаете от това уверение, както и аз съм се нуждаел и съм разчитал на него.

Молил съм се с вяра човек, когото обичам, да потърси и почувства силата на Единението. Молил съм се с вяра човешки ангели да дойдат в тяхна помощ и те са идвали.

Бог е предвидил начин да спаси всяко едно от чедата Си. За мнозина това включва да бъдат с брат или сестра или баба или дядо, които ги обичат, независимо от това какво правят.

Преди години един мой приятел ми разказа за своята баба. Тя живяла пълноценен живот, винаги вярна на Господ и на Неговата Църква. Въпреки това, един от внуците ѝ избрал престъпен живот. Накрая

бил изпратен в затвора. Моят приятел си спомни как баба му, докато шофирала по магистралата, за да посети внука си в затвора, имала сълзи в очите си, докато с болка се молела: „Опитах се да живея добър живот. Защо, защо преживявам трагедията да имам внук, който изглежда да е унищожил живота си?”

Отговорът дошъл в ума ѝ с тези думи: „Дадох ти го, защото знаех, че можеш да го обичаш и ще го обичаш независимо от това какво е направил”.

В това има прекрасен урок за всички нас. На любящите родители и баби и дядовци и всички Божии служители няма да е лесно в един загниващ свят. Ние не можем да принудим Божиите чедата да избират пътя на щастието. Бог не може да направи това, поради свободата на избор, която ни е дал.

Небесният Отец и Неговият Възлюбен Син обичат всички Божии чедата, независимо от това какво ще изберат да правят или какви ще станат. Спасителят е заплатил цената за всичките ни грехове, независимо от това колко са ужасни те. Въпреки, че трябва да има

справедливост, възможността за милост се предлага и това няма да ограби справедливостта.

Алма изразява своята надежда за сина си Кориантон със следните думи: „Ето защо, според правосъдието, планът на изкуплението би могъл да се осъществи единствено при условия на покаяние на човеците по време на това изпитателно състояние, да, в това подготвително състояние; защото без тези условия милостта не може да влезе в сила, без да унищожи делото на правосъдието. Сега, делото на правосъдието не може да бъде унищожено; ако беше тъй, Бог би престанал да бъде Бог”³.

Следователно, посланието ми към моите внуци и към всички, които се опитват да изградят вечни семейства, е следното: за верните радостта е гарантирана. Още преди създаването на света един любящ Небесен Отец и Неговият Възлюбен Син са обичали и са работили с онези, за които са знаели, че ще се отклонят. Бог винаги ще ги обича.

Вие имате предимството да знаете, че те са научили плана на спасение от ученията, които са получили в света на духовете. Те, а също и вие, сте били достатъчно верни, за да ви бъде позволено да дойдете на земята, а на много други не е било позволено.

С помощта на Светия Дух всички истини ще ни бъдат припомнени. Не можем да принудим другите да приемат това, но можем да им позволим да го видят в живота ни. Винаги можем да придобием кураж от уверението, че всички ние сме чувствали радостта да бъдем заедно като членове на възлюбеното семейство на Небесния ни Отец. С Божията помощ всички ние можем да чувстваме отново тази надежда и тази радост. Моля се това да бъде така за всички нас, в името на Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 22:35–40.
2. George Q. Cannon, “Our Pre-existence and Present Probation,” *Contributor*, окт. 1890 г., стр. 476.
3. Алма 42:13.

От старейшина Далин Х. Оукс

От Кворума на Дванадесетте апостоли

Да нямаш други богове

Дали служим на приоритети или богове, вместо на Бога, Когото твърдим, че почитаме?

Десетте заповеди са основополагащи за християнството и юдаизма. Бидейки дадени от Бог на чедата Израилеви чрез пророка Моисей, първите две от тези заповеди дават насока за нашето поклонение и приоритети. В първата Господ заповядва: „Да нямаш други богове освен мене” (Изход 20:3). Векове по-късно, когато на Исус задават въпроса: „Коя е голямата заповед в закона?”, Той отговаря: „да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум” (Матей 22:36–37).

Втората от десетте Божии заповеди пояснява указанието да нямаме други богове и посочва каква трябва да е крайната цел в живота ни като Негови чеда. „Не си прави кумир, или каквото и да било подобие на нещо” на небето или земята (Изход 20:4). Заповедта продължава: „да не им се кланяш нито да им служиш” (Изход 20:5). Вместо просто да забрани физическите идоли, тя заявява основен приоритет за всички времена. Иехова обяснява: „защото аз Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, ... показвам милости върху ... ония, които Ме любят и пазят Моите заповеди”

(Изход 20:5–6). Значението на думата *ревнив* е ключово. Значението на думата на иврит е „притежаващ деликатни и дълбоки чувства” (Изход 20:5, бележка под линия *b*, в Писанията на английски език). Затова обиждаме Бог, когато „служим” на други богове – когато поставяме други приоритети над Него¹.

I.

На кои други приоритети „служат” вместо на Бог хората – дори религиозните – в днешно време? Помислете за следните възможности, всяка от които често срещана в нашия свят:

- Културни и семейни традиции
- Политическа коректност
- Стремж към кариера
- Материални притежания
- Развлекателни дейности
- Власт, известност и престиж

Ако нито едно от тези не изглежда да се отнася за нас, най-вероятно можем да предложим други, които се отнасят за нас. Принципът е по-важен от отделните примери. Въпросът не е дали имаме други

приоритети. Въпросът, зададен от втората заповед е: „Кой е *най-важният* ни приоритет?“ Дали служим на приоритети или богове, вместо на Бога, Когото твърдим, че почитаме? Забравили ли сме да следваме Спасителя, Който ни учи, че ако Го обичаме, ще спазваме заповедите Му? (вж. Йоана 14:15). Ако е така, приоритетите ни са обърнати наопаки поради духовната апатия и неконтролираните апетити, така разпространени днес.

II.

За светиите от последните дни Божиите заповеди са базирани на Божия план за Неговите чеда и са неделима част от него – великия план на спасение. Този план, понякога наричан „великия план на щастieto“ (Алма 42:8), обяснява нашия произход и съдбата ни като чеда на Бог – откъде сме дошли, защо сме тук и къде отиваме. Планът на спасение обяснява целта на сътворението и условията на смъртността, включително Божиите заповеди, необходимостта от Спасител и важната роля на земните и вечните семейства. Ако ние, светиите от последните дни, на които е дадено това познание, не подредим приоритетите си съгласно този план, има опасност да служим на други богове.

Познанието за плана на Бог за Неговите чеда дава на светиите от последните дни уникален поглед към брака и семейството. Ние правилно сме известни като семейно ориентирана църква. Нашата теология започва с небесни родители и най-висшата ни цел е да постигнем пълнотата на вечното възвисяване. Знаем, че това е възможно само в семейните взаимоотношения. Ние знаем, че бракът между мъж и жена е необходим за осъществяването на Божия план. Само този брак ще осигури одобрената среда за физическото раждане и ще подготви членовете на семейството за вечен живот. Ние гледаме на брака, раждането и отглеждането на деца като на част от Божия план и като на

свещено задължение на хората, на които е предоставена възможността направят това. Ние вярваме, че най-важните съкровища на земята и в небесата са нашите деца и нашето потомство.

III.

Поради разбирането ни за потенциално вечната роля на семейството, ние скърбим за рязко намаляващия брой раждания и бракове в много западни страни, чиито историческа култура се основава на Християнството и Юдаизма. Надеждни източници докладват следното:

- САЩ в момента има най-ниската раждаемост в историята си², а в много страни от Европейския съюз и други развити страни раждаемостта е под нивото, необходимо за поддържането на населението им³. Това застрашава оцеляването на култури и дори нации.
- В Америка процентът на младите възрастни между 18 и 29 г., които са сключили брак, е спаднал от 59% през 1960 г. на 20% през 2010 г.⁴. Средната възраст за

сключване на първи брак сега е на най-високото си ниво в историята: 26 г. за жените и почти 29 за мъжете⁵.

- В много страни и култури (1) традиционното семейство със сключили брак майка и баща, както и деца, се превръща по-скоро в изключение, отколкото в правило, (2) преследването на кариера, вместо на брак и отглеждане на деца, бива избирано от все по-нарастващ брой млади жени и (3) ролята и приетата необходимост от бащи намалява.

Посред всички тези тревожни тенденции, ние също така знаем, че планът на Бог е за всички Негови чеда и че Бог обича всички Свои чеда, навсякъде⁶. Първата глава на Книгата на Мормон заявява, че Божията „сила, и добрина, и милост са над всички жители на земята“ (1 Нефи 1:14). Една следваща глава заявява, че „Той е дал (Неговото спасение) даром на всички човеци“ и че „всички човеци са облагодетелствани, едните като другите, и никому не е забранено“ (2 Нефи 26:27–28). Също така, Писанията

ни учат, че имаме отговорността да бъдем състрадателни и мило-сърдни (любящи) към всички хора (вж. 1 Солунците 3:12; 1 Иоаново 3:17; У. и З. 121:45).

IV.

Ние също така уважаваме религиозните убеждения на всички хора, включително на нарастващия брой хора, които казват, че не вярват в Бог. Знаем, че чрез дадената ни от Бог сила да избираме, мнозина ще имат убеждения, противни на нашите, но се надяваме, че и другите ще проявят също толкова уважение към нашите религиозни убеждения и ще разберат, че нашите вярвания ни подтикват да избираме и действаме по различен начин. Например, ние вярваме, че Бог е установил един вечен стандарт като важна част от Своя план за спасение, който гласи, че сексуалните взаимоотношения трябва да се осъществяват само между мъж и жена, които са сключили брак.

Силата да се създава смъртен живот е най-възвишената сила, която Бог е дал на Своите деца. Нейната употреба е постановена чрез първата заповед на Бог към

Адам и Ева (вж. Битие 1:28), но са дадени други важни заповеди, които забраняват неправилното ѝ използване (вж. Изход 20:14; 1 Солунците 4:3). Важността, която придаваме на закона за целомъдрието се обяснява чрез нашето разбиране за целите на нашите сили за създаване на потомство при изпълнението на Божия план. Извън брачната връзка между един мъж и една жена, всяко използване на силите за създаване на потомство е до една или друга степен греховно и противно на плана на Бог за възвисяването на Неговите деца.

Важността, която придаваме на закона за целомъдрието, обяснява нашата отдаденост на модела за брак, който е започнал с Адам и Ева и е продължил през вековете като Божия модел на връзка за създаване на потомство между Неговите синове и дъщери и за изхранването на децата Му. За щастие, много хора, свързани с други деноминации или организации, са съгласни с нас за естеството и важността на брака, някои въз основа на религиозни учения, а други, въз основа на това, което считат за най-добро за обществото.

Нашето знание за плана на Бог за Неговите деца⁷ обяснява защо сме притеснени, че все повече деца се раждат извън брака – в момента 41% от всички раждания в САЩ⁸ – и че броят на двойките, които съжителстват без брак е нараснал драстично през изминалия половин век. Преди пет десетилетия само малък процент от първите бракове бе предшестван от съжителство. Сега съжителството предшества 60% от браковете⁹. И това се приема във все по-голяма степен, особено сред тийнейджърите. Скорошно проучване сочи, че около 50% от тийнейджърите заявяват, че раждането на деца извън брака е „начин на живот, който си струва“¹⁰.

V.

Наблюдава се сериозен политически и социален натиск за законови промени, които да установят поведение, противно на Божиите заповеди относно сексуалната моралност и противно на вечното естество и целите на брака и раждането на деца. Този натиск вече е позволил еднopolови бракове в много щати и страни. Друг вид натиск обърква половете или хомогенизира онези

различия между мъжете и жените, които са важни за осъществяването на Божия план на щастието.

Нашето разбиране за Божия план и Неговото учение ни дава вечна перспектива, която не ни позволява да пренебрегнем такова поведение или да намерим оправдание в законите, които го позволяват. И за разлика от други организации, които могат да променят политиката си и дори ученията си, нашите правила на действие се определят от истините, които Бог е посочил като неизменни.

Дванадесетата точка на Символа на вярата гласи, че вярваме в това да се подчиняваме на държавната власт и в „подчинението, уважението и подкрепянето на закона“. Но човешките закони не могат да направят морално нещо, което Бог е обявил за неморално. Отдадеността ни към най-важния ни приоритет – да обичаме и служим на Бог – изисква да гледаме на Неговия закон като на стандарт за поведението ни. Например, ние оставаме подвластни на божествения закон да не извършваме прелюбодеяние или изневяра, дори и когато тези действия вече не се считат за престъпление съгласно законите на щатите или страните, в които живеем. Също така, законите, легализиращи т. нар. „еднополови бракове“, не променят Божия закон за брака или Неговите заповеди и нашите стандарти относно него. Ние все още сме под завет да обичаме Бог и да спазваме заповедите Му и да се въздържаме от служене на други богове и приоритети – дори и на онези, които стават популярни в наше време и на мястото, където живеем.

Възможно е да останем неразбрани в тази си решителност и да си навлечем обвинения за фанатизъм, да търпим дискриминация или да бъдем подложени на опити за ограничаване на нашата свобода да упражняваме религията си. Ако това стане, мисля, че трябва да си спомним първия си приоритет – да служим на Бог – и подобно на нашите предци пионери, да бутаме

личните си ръчни колички напред със същата сила на духа, която са проявили и те.

Едно учение на президент Томас С. Монсън е приложимо за това обстоятелство: На тази конференция преди 27 години той смело заяви: „Нека имаме смелостта да се борим с общоприетото, смелостта да държим на принципа. Смелостта, не компромиса, е това, което носи усмивката на Божието одобрение. Смелостта става ценна и значима добродетел, когато се счита не толкова като готовност да умрем мъжествено, колкото като решителност да живеем благоприятно. Моралният страхливец е този, който се бои да върши това, което мисли, че е правилно, защото другите няма да го одобряват или ще му се присмиват. Помнете, всички хора имат своите стракове, но онези, които побеждават страховете си с достойнство, имат и смелост“¹¹.

Моля се да не позволяваме на временните изпитания на смъртността да ни накарат да забравим великите заповеди и приоритети, които са ни дадени от нашия

Творец и Спасител. Не трябва нашите сърца да ни теглят толкова много към нещата от света и така да се стремим към почестите човешки (вж. У. и З. 121:35), че да спрем да полагаме усилия да реализираме вечната си съдба. Ние, които знаем плана на Бог за чедата Му – ние, които сме склучили завети, за да участваме в него – имаме ясна отговорност. Никога не трябва да се отклоняваме от огромното си желание да получим вечен живот¹². Никога не трябва да пренебрегваме най-важния си приоритет – да не почитаме други богове и да не служим на други приоритети, които да поставим над Бог Отец и Неговия Син, нашия Спасител Исус Христос.

Нека Бог ни помогне да разберем този приоритет и да бъдем разбира ни от другите, докато се опитваме да го следваме по мъдър и любящ начин, за това се моля в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. например Учение и Завети 124:84.
2. Вж. Joyce A. Martin и екип, “Births: Final Data for 2011,” *National Vital Statistics Reports*, том 62, no. 1 (28 юни 2013), стр. 4; Gloria Goodale, “Behind a Looming Baby Bust,” *Christian Science Monitor Weekly*, 4 фев. 2013 г., стр. 21, 23.
3. Вж. Бюро справки за населението, “2012 World Population Data Sheet,” www.prb.org/Publications/Datasheets/2012-world-population-data-sheet/data-sheet.aspx.
4. Вж. D’Vera Cohn и екип, “Barely Half of U.S. Adults Are Married—a Record Low,” *Pew Research Center, Social and Demographic Trends*, 14 дек. 2011 г., на разположение на www.pewsocialtrends.org/2011/12/14/barely-half-of-u-s-adults-are-married-a-record-low/; “Rash Retreat from Marriage,” *Christian Science Monitor*, 2 и 9 ян. 2012 г., стр. 34.
5. U.S. Census Bureau, “Estimated Median Age at First Marriage, by Sex: 1890 to the Present,” на разположение на www.census.gov/population/socdemo/hh-fam/ms2.xls.
6. Вж. Далин Х. Оукс, “Всички човещи навсякъде,” *Лиахона*, май 2006 г., стр. 77–80.
7. Вж. Далин Х. Оукс, “The Great Plan of Happiness,” *Ensign*, ноем. 1993 г., стр. 72–75.
8. Вж. Martin, “Births: Final Data for 2011,” стр. 4.
9. Вж. *The State of Our Unions: Marriage in America*, 2012 2012 г., стр. 76.
10. Вж. *The State of Our Unions*, стр. 101, 102.
11. Томас С. Монсън, “Courage Counts,” *Ensign*, ноем. 1986 г., стр. 41.
12. Вж. Далин Х. Оукс, “Желание,” *Лиахона*, май 2011 г., стр. 42–45.

От Бони Л. Оскарсън
Обща президентка на Младите жени

Бъдете обърнати във вярата

Истинското обръщане във вярата настъпва, като продължавате да постъпвате съгласно ученията, които знаете, че са истинни, и спазвате заповедите, ден след ден, месец след месец.

Братя и сестри, какво смиряващо преживяване е да застана на този амвон, където толкова много герои от моя живот са заставали. Бих искала да споделя с вас някои от чувствата на сърцето ми и да ги отпраща специално към младите хора.

Един от великите герои на Стария завет е пророкът войн Исус Навиев. Той отправя следната покана към чедата Израилеви, които води: „Изберете днес кому искате да служите; ... но аз и моят дом ще служим Господу”¹. Това изявление на Исус Навиев показва истинско обръщане в Евангелието. За Исус Навиев и за всички нас обръщането в става чрез праведен живот съгласно принципите на Евангелието и чрез вярност на заветите ни с Господ.

Бих искала да споделя разказ за обръщане във вярата от моята семейна история относно един друг от моите герои. Нейното име е Агнес Хогън. Тя и нейният съпруг се присъединяват към Църквата в Шотландия през 1861 година. Претърпявайки големи преследвания в

родината си, те емигрират заедно с децата си в Америка. Няколко години по-късно тя остава вдовица с осем деца и работи усърдно за да ги храни и облича. Нейната 12-годишна дъщеря Изабел има късмет да намери работа като прислужница в богато, не-мормонско семейство.

Изабел живее в техния голям дом и помага в грижите за по-малките им деца. В замяна за нейните услуги, всяка седмица те плащат една малка сума на майка ѝ. Скоро Изабел е приета като член на семейството и започва да се радва на много привилегии, като уроци по танци, красиви дрехи и посещения на театър. Това положение продължава четири години до момента, когато семейството, за което тя работи, било прехвърлено в друг щат. Те толкова се привързали към Изабел, че се обърнали към майка ѝ Агнес с молба да разреши законно да я осиновят. Те обещаали, че ще ѝ осигурят добро образование, ще се погрижат да се омъжи добре и ще я направят наследник, заедно с другите

им деца, на техните имоти. Те също обещавали да продължат да плащат на Агнес.

Живеещата в бедност вдовица и майка трябвало да вземе трудно решение, но тя не се поколебала нито за момент. Чуйте думите на нейната внучка, записани много години по-късно: „Ако нейната любов не била достатъчна да откаже, тя имала още една по-добра причина – тя дошла чак от Шотландия и преминала през нещастия и изпитания заради Евангелието и нямала намерение, доколкото е човешки възможно, да позволи нейно дете да изгуби това, за което тя дошла толкова далеч да получи”². Богатото семейство използвало всеки възможен довод, дори самата Изабел плакала и молила да ѝ позволи да замине с тях, но Агнес останала непоколебима. Както можете да си представите, 16-годишната Изабел чувствала, че животът ѝ е съсипан.

Изабел Хогън е моята прабаба и аз съм много благодарна за свидетелството и убеждението, горели толкова силно в сърцето на майка ѝ, които не ѝ позволили да замени членството в Църквата на дъщеря си за светски обещания. Днес стотици от нейните наследници се радват на благословиите от членството в Църквата и са облагодетелствани от силната вяра на Агнес и обръщането ѝ в Евангелието.

Млади приятели, ние живеем във време на големи опасности и решенията, които трябва да вземете в този ден или дори в този час, имат последствия за вечността. Решенията, които вземате във всекидневния си живот, определят какво ще ви се случи по-късно. Ако все още не притежавате силно вкоренено свидетелство и убеденост, че Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е Божието царство на земята, сега е времето да извършите каквото е необходимо, за да получите това убеждение. Да отлагате полагаането на усилието, необходимо да добиете тази убеденост, може да е опасно за душата ви.

Истинското обръщане във вярата е повече от знание за Евангелските

принципи и означава повече от това да имаме свидетелство за тези принципи. Възможно е да имаме свидетелство за Евангелието и да не живеем съгласно него. Да бъдем истински обрънати във вярата означава нашите постъпки да са в съгласие с нашите вярвания, да позволим на обръщането да извърши „голяма промяна в нас, в сърцата ни“³. От книжката *Предани ще сме на вярата* научаваме, че „обръщането е процес, не събитие. Вие ставате обрънати в резултат на ... праведни усилия да следвате Спасителя“⁴. Необходими са време, усилия и работа. Моята прапрабаба имала силното убеждение, че Евангелието е по-важно за децата ѝ от всичко, което светът може да предложи като богатство и удобство, защото тя жертвала, продължила напред и живяла според Евангелието. Нейното обръщане във вярата дошло чрез живот съгласно принципите на Евангелието и жертването за тях.

Ние трябва да преминем същия процес, ако искаме да получим същия вид отдаденост. Спасителят учи: „Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря“⁵. Понякога се опитваме да постъпваме според противоположния принцип. Например, може да прилагаме следния подход: нямам нищо против да спазвам закона за десятъка, но първо трябва да знам, че е истина. Може даже да се молим да получим свидетелство относно закона за десятъка и да се надяваме Господ да ни благослови с това свидетелство преди да сме попълнили бланка за десятък. Нещата не стават по този начин. Господ очаква от нас да упражняваме вяра. Ние трябва редовно да плащаме пълен и честен десятък, за да получим свидетелство за него. Същият модел важи за всички принципи на Евангелието, като закона за целомъдрието, принципа за скромност, Словото на мъдростта или закона за поста.

Бих искала да споделя един пример как животът според някой принцип ни помага да го приемем.

През 60-те години бях млада жена и бях единствения член на Църквата в моята гимназия. Тогава бе революционен период, характеризиращ се с отхвърляне на традиционния морал, използване на наркотици и мислене от типа „всичко става“. Много от моите връстници бяха добри хора, но се оказа лесно да попаднат в капана на възторга от този нов морал, който всъщност беше старата неморалност. Моите родители и учители в Църквата ми бяха внушили колко е важно да се отнасям към тялото си с уважение, да мисля трезво и, най-важното, да се науча да се доверявам на Господните заповеди. Взех решение да избягвам ситуации, където знаех, че ще има алкохол, и да не използвам тютюн или наркотици. Това често означаваше, че не бях включвана в купони и рядко излизях на срещи. Използването на наркотици ставаше все по-разпространено сред младите хора и опасностите от тях не бяха така добре известни, както сега. Много от връстниците ми по-късно получиха трайни увреждания от тези влияещи на разума наркотици или сериозно се пристрастиха. Бях благодарна, че у дома ме учеха да живеем съгласно Словото на мъдростта и получих дълбоко свидетелство

за този принцип на Евангелието, докато го прилагам и живея според него. Доброто чувство, което ме обзе от това, че живея според истинен евангелски принцип бе Светият Дух, потвърждаващ истинността на принципа. Тогава започва истинското обръщане във вярата.

Пророкът Мороний от Книгата на Мормон учи: „Аз бих желал да покажа на света, че вярата е нещо, за което се надяваме, но не виждаме; ето защо, не оспорвайте затова, че не виждате, защото няма да получите никакво свидетелство, докато вярата ви не бъде изпитана“⁶. В нашия свят, където се очаква незабавното удовлетворение, често сме виновни в това да очакваме награда, без да сме се потрудили за нея. Вярвам в това, което Мороний ни казва, че трябва първо да вложим необходимия труд и да упражняваме вяра, като живеем съгласно Евангелието, за да получим свидетелство, че то е истина. Истинското обръщане във вярата настъпва, като продължавате да постъпвате съгласно ученията, които знаете, че са истинни, и спазвате заповедите, ден след ден, месец след месец.

Сега е славно време да си млад човек в Църквата. Вие сте първите, които участват в младежката

Спомняте ли си Исус Навиев, пророка войн? Той самият не само бил обърнат във вярата, но и работил неуморно до края на живота си да доведе чедата Израилеви при Бог. Четем в Стария завет: „И Израил служи на Господа през всичките дни на Исуса”⁹. Човек, който е преживял истинско обръщане във вярата, разчита на силата на Единението и получава спасение за душата си, след което полага усилия да окаже силно влияние върху всички, които го познават.

Да живеем съгласно Евангелието и да стоим на свети места не винаги е удобно или лесно, но аз свидетелствам, че си заслужава! Господ съветва Ема Смит: „трябва да оставиш настрана нещата от този свят и да търсиш нещата от един по-добър”¹⁰. Предполагам, че не можем да си представим колко прекрасни са тези „неща от един по-добър” свят!

Свидетелствам, че имаме любящ Отец в Небесата, чието най-голямо желание е да ни помага и благославя в усилията ни да живеем според Евангелието и да се обръщаме във вярата. Той ясно заявява, че главната Му цел и дело са нашите „безсмъртие и вечен живот”¹¹. Той желае да ни доведе у дома в Неговото присъствие. Свидетелствам, че когато постъпваме съгласно ученията на Евангелието и ги прилагаме всекидневно, ние ще бъдем обърнати във вярата и ще станем средството за постигане на много добри неща в нашите семейства и в света. Нека всички бъдем благословени във всекидневните ни усилия да постигнем тази цел, е моята молитва в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Исус Навиев 24:15.
2. Fuschia Stringham, “Sketch of the Life of Isabelle Hunter Hoggan Stringham” (непубликувана лична история, 1934 г.), стр. 4.
3. Мосия 5:2.
4. *Предани ще сме на вярата: евангелски справочник*, 2004 г., стр. 95.
5. Иоана 7:17.
6. Етер 12:6.
7. *Предани ще сме на вярата*, стр. 97.
8. Лука 22:32.
9. Исус Навиев 24:31.
10. Учение и Завети 25:10.
11. Моисей 1:39.

програма *Ела, следвай Ме*, чиято основна цел е вашето обръщане в Евангелието на Исус Христос. Добре е да се помни, че независимо колко вдъхновени са вашите родители и младежки ръководители, „вие носите основната отговорност за вашето обръщане във вярата. Никой не може да се обърне във вярата вместо вас и никой не може насила да ви накара да се обърнете във вярата”⁷. Обръщането във вярата става, като сме усърдни в своите молитви, изучаването на Писанията, посещението на църковните събрания и като сме достойни да участваме в храмовите обреди. Обръщането във вярата става, като постъпваме съгласно праведните принципи, които учим в нашите домове и в Църковната образователна система. Обръщането във вярата става, като живеем чист и добродетелен живот и се радваме

на спътничеството на Светия Дух. Обръщането във вярата става, когато разбираме Единението на Исус Христос, приемаме Го за наш Спасител и Изкупител и позволяваме на Единението да действа в живота ни.

Вашето лично обръщане във вярата ще ви помогне да се подготвите да сключите завети в храма, да отслужите мисия и да създадете ваш собствен дом в бъдеще. Когато се обърнете във вярата, ще имате желание да споделите с други какво сте научили и увереността и способността ви да свидетелствате на околните с убеждение и сила ще нарастват. Това желание за споделяне на Евангелието и увереността да свидетелствате смело са естествени последици от истинското обръщане във вярата. Спасителят учи Петър: „Когато се обърнеш, утвърди братята си”⁸.

От старейшина Ричард Дж. Мейнс
От Президентството на седемдесетте

Силата да устоиш

Нашата способност да устояваме до края в праведност ще е пропорционална на силата на нашето свидетелство и дълбочината на нашето обръщане във вярата.

Всяка сутрин, когато се събудим, ние посрещаме нов ден, изпълнен с предизвикателствата на живота. Тези предизвикателства се появяват под различна форма: физически несгоди, финансови трудности, проблеми във взаимоотношенията, емоционални изпитания, дори трудности с вярата ни.

Много от предизвикателствата, пред които се изправяме в живота, могат да бъдат решени и преодоляни; обаче някои могат да бъдат трудни за разбиране и невъзможни за преодоляване и ще бъдат с нас, докато не преминем в следващия живот. Докато временно се справяме с предизвикателствата, с които можем да се справим, и продължаваме да търпим онези, с които не можем, е важно да запомним, че духовната сила, която развиваме, ще ни помогне да понесем успешно всички предизвикателства, пред които се изправим през живота.

Братя и сестри, ние имаме любящ Небесен Отец, който е създал нашето земно съществуване така, че всеки от нас да научи необходимите уроци, за да се подготви за вечен живот в Неговото присъствие.

Една случка от живота на пророка Джозеф Смит илюстрира този принцип. Пророка и няколко спътници били затворници в Либърти, Мисури, от месеци. Докато страдали в затвора, Пророка Джозеф помолил Бог в скромна молитва светиите да бъдат облекчени от настоящото страдание. Бог отговорил на Пророка Джозеф с обяснението, което важи и за нас: предизвикателствата, с които се сблъскваме, ако ги изтърпим успешно, ще бъдат за наше добро. Ето Господният отговор на молбата на Джозеф:

„Сине Мой, мир на душата ти; твоето бедствие и твоите страдания ще бъдат краткотрайни;

и тогава, ако ти им устоиш добре, Бог ще те възвиси горе”¹.

Небесният Отец е подготвил нашето пътуване през живота така, че да бъде изпитание за нашия характер. Ние сме изложени и на добро, и на лошо влияние, и ни е дадена моралната свобода да изберем сами по кой път ще поемем. Както древния пророк от Книгата на Мормон Самуил учи: „Вие сте свободни, разрешено ви е да действате за самите себе си; защото ето, Бог ви е дал знание и ви е направил свободни”².

Небесният Отец също знае, че, поради смъртното ни състояние, ние не винаги правим правилния или праведния избор. Тъй като не сме съвършени и допускаме грешки, ние имаме нужда от помощ, за да се върнем в Неговото присъствие. Необходимата помощ е дадена чрез ученията, примера и единителната жертва на Исус Христос. Единителната жертва на Спасителя прави възможно нашето бъдещо спасение и възвисяване чрез принципа покаяние. Ако ние честно и искрено се покаяваме, Единението може да ни прави чисти, да променя природата ни и да ни помага успешно да се справяме с предизвикателствата пред нас.

Устояването е важен принцип в учението на Исус Христос. То е важно, защото качеството на вечното ни бъдеще е пропорционално на нашата способност да устояваме в праведност.

Във 2 Нефи 31 пророкът Нефи ни учи, че след като приемем спасителния обред кръщение, както направил Исус Христос, след което получим дара на Светия дух, ние трябва „да бърза(ме) напред, угощайвайки със словото Христово и устоите до края, ето, така казва Отец: (Ние) ще има(ме) вечен живот”³.

Затова, за да получим най-голямата от всички благословии на нашия Небесен Отец – вечен живот, ние трябва да извършим правилните обреди и след това да продължим да спазваме свързаните с тях завети. С други думи, ние трябва успешно да устоим.

Нашата способност да устояваме до края в праведност ще е пропорционална на силата на нашето свидетелство и дълбочината на нашето обръщане във вярата. Когато нашите свидетелства са силни и ние сме наистина обрънати в Евангелието на Исус Христос, изборите, които правим, ще бъдат вдъхновявани от Светия дух, ще бъдат съсредоточени върху Христос и ще укрепват желанието ни да устояваме в праведност. Ако свидетелствата ни са слаби и нашето обръщане е повърхностно,

сме подготвени духовно означава да развием духовна устойчивост или сила – тогава ще бъдем в добра духовна форма. Ще бъдем в толкова добра духовна форма, че винаги ще избираме правилното. Ще станем непохватни в желанието си и способността си да живеем според Евангелието. Както един неизвестен автор е казал: „Трябва да се превърнете в скалата, която реката не може да отмести”.

И тъй като сме изправени пред предизвикателства всеки ден, важно е да работим над духовната си устойчивост всеки ден. Когато развием духовна устойчивост, лъжливите традиции на света, а и нашите ежедневни предизвикателства, ще имат малко негативно въздействие над способността ни да устояваме в праведност.

Чудесни примери за духовна устойчивост има в нашите семейни истории. Сред многото истории от нашите предци ние можем да открием примери, които показват позитивните качества на устояването.

История от моето семейство показва този принцип. Моят прадедо Джозеф Уотсън Мейнз е роден през 1856 г. в Хул, Йоркшир, Англия. Неговото семейство се присъединило към църквата в Англия, а след това отишли в Солт Лейк Сити. Оженил се за Емили Кийп през 1883 г., с която имали осем деца. Джозеф бил призован да отслужи пълновременна мисия през юни 1910 г., когато е на 53 години. С подкрепата на жена

рискът да бъдем съблазнени от лъжливите традиции на света и да вземем лошо решение е по-голям.

Искам да споделя едно преживяване, което показва усилието, необходимо за физическо устояване, след което да го сравня с усилието, необходимо за духовно устояване. След завръщането ми от мисия, имах възможност да играя баскетбол за един уважаван треньор от университет в Калифорния. Този треньор беше много сериозен към играчите си, които трябваше да са във форма за началото на баскетболния сезон. Едно от упражненията му за тренировка, преди който и да е от нас дори да докосне топката, беше бягане през пресечена местност в хълмовете близо до училището за трудно за постигане време. Помня първия си опит да изпълня тази тренировка веднага след завръщането си от мисия: мислех, че ще умра.

Отне ми седмици сериозна подготовка, за да мога да спазя времето, което треньорът беше определил. Чувството, че не само си успял да изпълниш упражнението, но и да увеличиш скоростта си при финалната права, беше невероятно.

За да играеш баскетбол, трябва да влезеш в добра форма. А добрата форма си има цена: отдаденост, постоянство и самодисциплина. Духовното устояване също има цена. Тя е същата: отдаденост, постоянство и самодисциплина.

Свидетелството, подобно на вашето тяло, трябва да е във форма, за да устои. И така, как поддържаме свидетелствата си във форма? Няма начин телата ни да бъдат във форма за баскетбол, ако само гледаме баскетбол по телевизията. По същия начин не може нашите свидетелства да бъдат във форма, ако само гледаме общата конференция на телевизора. Ние трябва да изучаваме и да познаваме основните принципи на Евангелието на Исус Христос, а след това трябва да направим всичко по силите си да живеем според тях. Така ние ставаме ученици на Исус Христос, така ние изграждаме трайно свидетелство.

Когато изпитваме трудности в живота и имаме желанието да подражаваме на Исус Христос, най-важното е да бъдем духовно подготвени. Да

Джозеф Уотсън Мейнз (вдясно) и неговият колега, Джилпин С. Ули.

си и осемте си деца, той се връща в родна Англия, за да отслужи мисия.

След като служил вярно близо две години, той карал колело заедно със своя колега на път за служба в Неделното училище в Глостър, Англия, когато спукал гума. Слязъл от колелото, за да види поражението. Когато видял, че е сериозно и че ще отнеме време да се поправи, той казал на колегата си да тръгва и да започва неделната служба, а той щял да се присъедини по-късно. Точно довършвал изречението си, когато паднал на земята. Умрял внезапно от сърдечен удар.

Джозеф Уотсън Мейнз никога повече не видял съпругата си и осемте си деца в този живот. Те успели да транспортират тялото му до Солт Лейк Сити и да отслужат погребалната служба в старата зала Ватерло. Словото, произнесено на погребението от старейшина Антъни У. Айвинс от Кворума на дванадесетте апостоли, ни дава много важен урок за живота, смъртта и устояването: „Точно това ни дава Евангелието – не имунитет от смъртта, а победа над нея чрез надеждата, която имаме за славно възкръсване. ... Това се отнася за (Джозеф Мейнз). ... Можем да чувстваме удовлетворение и радост когато знаем, че хората умират в праведност, във вяра, предани на вярата”⁴.

Тази семейна история ме вдъхнови да направя всичко по силите си да следвам примера на издръжливост и духовна устояване, даден ми от моя пращадко. Вдъхновен съм и от вярата на съпругата му Емили, чийто живот след смъртта на Джозеф е бил тежко бреме за носене. Нейното свидетелство е силно и обръщането ѝ пълно, тъй като тя прекарва остатъка от живота си предана на вярата, докато се грижи за осемте си деца сама.

Апостол Павел казва: „Нека отхвърлим всяка тежоба, и греха, който лесно ни сплита, и с търпение нека тичаме на предлежащото пред нас поприще”⁵. Трасето пред нас на тази земя е пълно с препятствия и изисква издръжливост. Всеки ден

се събуждаме с тези препятствия. Ние сме тук на земята, за да пробягаме това трасе, за да упражняваме своята морална свобода на избор, като избираме между правилно и грешно. С цел да завършим състезанието успешно и с достойнство и да се върнем при нашия Небесен Отец, ние трябва да платим нужната цена: отдаденост, постоянство и самодисциплина. Трябва да влезем в духовна форма. Трябва да развием духовна издръжливост. Имаме нужда от силни свидетелства, които ще ни отведат към истинско обръщане във вярата, а резултатът ще открием в себе си – вътрешен мир и сила, необходими ни да се справим с всяко едно предизвикателство.

Затова, независимо какви предизвикателства ви очакват всяка сутрин, помнете, че с духовната сила, която развивате, и с помощта на Бог, на края на състезанието ще можете да се радвате на увереността, която апостол Павел изразява със следните думи:

„Защото аз вече ставам принос, и времето на отиването ми наставя.

Аз се подвизах в доброто войнствование, попрището свърших, вярата опазих;

отсега нататък се пази за мене венецът на правдата, който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в оня ден”⁶.

Давам ви моето свидетелство за реалното съществуване на нашия любящ Небесен Отец и Неговия велик и вечен план за щастие, според който сме тук на тази земя в това време. Нека Духа Божий вдъхновява всички ни да развиваме вътрешна сила да устояваме. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 121:7–8.
2. Еламан 14:30.
3. 2 Нефи 31:20.
4. Антъни У. Айвинс, бележки от погребението на Ричард Уотсън Мейнз (личен архив на семейство Мейнз).
5. Евреите 12:1.
6. 2 Тимотея 4:6–8.

От старейшина Ричард Г. Скот
От Кворума на Дванадесетте апостоли

Лична сила чрез Единението на Исус Христос

Чрез Единението на Исус Христос всеки от нас може да стане чист и бремето на нашия бунт ще бъде вдигнато.

Неотдавна имах благословията да се срещна с една много впечатляваща група младежи от щата Айдахо. Една добродетелна млада жена ме попита какво според мен те би трябвало да правят на този етап от живота си. Насочих ги към мисълта да се научат да разпознават силата на Единението на Исус Христос в техния живот. Днес ще се спра на една страна на тази сила, личната сила, която можем да получим чрез Единението на Исус Христос.

В Книгата на Мормон четем за Амон и неговите братя, които проповядват Евангелието на Исус Христос на хора, които са „див и закоравял, и ожесточен народ“¹. Мнозина се обръщат във вярата и избират да изоставят греховното си поведение. Тяхното обръщане е така пълно, че те изоставят своите оръжия за война и сключват завет с Господ, че никога повече няма да ги използват².

По-късно много от техните необърнати братя ги нападат и започват да ги избиват. Хората, които вече са праведни, избират да бъдат избити, вместо да рискуват духовния си живот, като прибегнат до оръжията си. Техният праведен пример помага на още хора да се обърнат във вярата и да положат своите оръжия на бунта³.

Чрез Амон Господ ги води към спасение сред нефитите и те стават известни като народа на Амон⁴. Нефитите ги защитават в продължение на много години, но накрая нефитската армия започва да отслабва и има остра нужда от подкрепления⁵.

Народът на Амон се намира в решаващ момент от своя духовен живот. Досега те спазват завета си да не вземат повече оръжията си за война. Но те осъзнават, че бащите имат отговорността да защитават своите семейства⁶. Тази нужда изглежда достатъчно голяма за преосмисляне на сключения завет⁷.

Техният мъдър свещенически ръководител, Еламан, осъзнава, че нарушаването на завет с Господ няма оправдание. Той предлага вдъхновена алтернатива. Напомня им, че техните синове никога не са били виновни за същите грехове, следователно, не е необходимо да сключват същия завет⁸. Макар синовете да са млади, те са физически силни и, което е по-важно, те са добродетелни и чисти. Синовете са укрепени от вярата на своите майки⁹. Под ръководството на техния пророк предводител тези млади мъже заемат мястото на своите бащи в защитаването на техните семейства и домове¹⁰.

Събитията около това повратно решение показват как Единението на Исус Христос носи лична сила в живота на чедата Божии. Замислете се за дълбоките чувства на тези бащи. Как може да се чувстват, знаейки, че бунтовническите действия от тяхното минало не им позволяват да защитават своите съпруги и деца в този момент на нужда? Знаейки от личен опит жестокостите, предстоящи на техните синове, те със сигурност плачат, когато са сами. Бащите, а не децата, трябва да защитават своите семейства!¹¹ Тяхната мъка със сигурност е била огромна.

Защо техният вдъхновен свещенически ръководител би се опасявал от тяхното решение отново да вдигнат оръжията си за война „да не би ... да погубят душите си“?¹² Господ е заявил: „Ето, този, който се е покаял за греховете си, същият е опростен и аз, Господ, повече не ги помня“¹³. Тези верни бащи отдавна са се покаяли за техните грехове и са се очистили чрез Единението на Исус Христос, така че, защо биват съветвани да не защитават своите семейства?

Това, че чрез Единението на Исус Христос може да бъдем очистени, е основополагаща истина. Ние можем да станем добродетелни и чисти. Все пак обаче, понякога нашите лоши избори водят до дългосрочни последици. Една от жизненоважните стъпки към пълното покаяние е да

приемем краткосрочните и дългосрочните последици от нашите минали грехове. Техните избори в миналото излагат тези амонитски бащи на плътски апетити, които отново могат да станат тяхна слабост, от която Сатана би опитал да се възползва.

Сатана ще се опитва да използва спомените за предишната ни вина да ни примами да попаднем отново под неговото влияние. Ние винаги трябва да сме нащрек, за да избягваме неговите изкушения. Такъв е случаят и с преданите амонитски бащи. Дори и след години на верен живот, за тях е изключително важно да се защитят духовно от всякакво привличане към спомените за минали грехове.

Между отделните битки капитан Мороний заповядва най-слабите градове да бъдат укрепени. „И той

ги накара да съградят дървена ограда от вътрешната стена на рова; и те нахвърлиха изкопаната от рова пръст върху дървената ограда ... докато не заобиколиха града ... със здрава стена с извънредна височина”¹⁴. Капитан Мороний разбира важноста от укрепването на слабите места, за да ги направи силни¹⁵.

Амонитските бащи са в същото положение. Те се нуждаят от повисоки и по-широки укрепления между техния праведен живот и несправедните им действия в миналото. Техните синове, благословени с праведни традиции, не са уязвими към същите изкушения. Те могат ревностно да защитават своите семейства, без да пренебрегват духовното си благополучие.

Радостните вести за всеки, който желае да се освободи от последиците на неправилни избори в

миналото, са следните: Господ гледа на слабостите по-различно, отколкото на бунта. Макар Господ да ни предупреждава, че всеки бунт, за който не сме се разкаяли, ще доведе до наказание¹⁶, щом Господ говори за слабости, Той винаги го прави с милост¹⁷.

Безспорно, трябва да проявим снизходителност, понеже бащите амонити са учени на грешните предания на техните родители, но всички чеда на Небесния Отец идват в смъртността със светлината на Христос. Независимо от причината за техните греховни деяния, последствието е развиване на духовна уязвимост, от която Сатана ще се опита да се възползва.

Чрез проява на милост на тях им бива проповядвано Евангелието, покаяват се и чрез Единението на Исус Христос стават далеч по-силни духовно от изкушенията на Сатана. Напълно вероятно е да не усещат изкушението да се върнат към своето жестоко минало и все пак, следвайки техния пророк водач, те не дават на Сатана възможност да „мами душите им и (да) ги отвееда внимателно надолу в пъкълта”¹⁸. Единението на Спасителя не само ги очисти от греха, но поради тяхното подчинение на съвета на техния свещенически ръководител, Спасителят ги защитава от слабостите им и ги подсилва. Тяхното скромно доживотно задължение да изоставят греховете си допринася повече за защитата на техните семейства, отколкото всичко друго, което могат да постигнат на бойното поле. Тяхната покорност не ги лишава от благословии. Тя ги подсилва и благославя, благославя и бъдещите поколения.

Завършекът на този разказ показва как милостта на Господ прави „слабите страни да стават силни”¹⁹. Тези предани бащи изпращат синовете си под грижата на Еламан. Въпреки че синовете водят жестоки битки, където всички биват малко или много ранени, никой не загубва живота си²⁰. Младите мъже стават важен източник на сила за

изморената нефитска войска. Те са предани и духовно по-силни при завръщането си у дома. Техните семейства са благословени, защитени и подсилени²¹. В наши дни безброй изучаващи Книгата на Мормон биват укрепени от примера на тези чисти и праведни синове.

Всички сме правили лоши избори през живота си. Ние всички имаме огромна нужда от изкупителната сила на Единението на Исус Христос. Всеки един от нас трябва да се покае за бунтовете си. „Защото Аз, Господ, не мога да гледам на греха и с най-малка степен на позволение“²². Той не може, защото знае какво се изисква, за да станем като Него.

Мнозина от нас са допуснали дадена слабост да покълне в нашия характер. Чрез Единението на Исус Христос, ние, също както амонитите, можем да изградим духовни укрепления между нас и всички грешки от миналото, които Сатана смята да използва. Духовните защитни прегради, издигнати около амонитските бащи, благославят и подсилват тях самите, техните семейства, тяхната страна и бъдещите поколения. Същото може да важи и за нас.

И така, как да построим тези вечни укрепления? Първата стъпка трябва да бъде искрено, цялостно и пълно покаяние. Чрез Единението

на Исус Христос всеки от нас може да стане чист и бремето на нашия бунт ще бъде вдигнато. Запомнете – покаянието не е наказание! То е изпълнената с вяра пътека към едно по-славно бъдеще.

Небесният Ни Отец ни е предоставил инструментите, които ни помагат да изградим духовни укрепления между нашите слабости и нашата преданост. Обмислете следните предложения:

- Сключете завети и получите обреди за вас самите. След това постоянно и неотклонно работете да осигурите извършването на обреди в храма за вашите предци.
- Споделяйте Евангелието с хора, които не са членове, неактивни роднини и приятели. Споделянето на тези истини може да внесе свеж ентузиазъм във вашия живот.
- Служете предано във всички църковни призвания, особено по отношение на домашното обучение и обучението при посещения. Не правете само 15-минутни посещения на месец като домашен учител или посещаваща учителка. По-скоро протегнете ръка на всеки член на семейството. Опознайте го лично. Бъдете

истински приятел. Покажете им колко много се интересувате от всеки от тях посредством жестове на доброта.

- Най-важното, служете на членовете на вашето семейство. Превърнете във висш приоритет духовното израстване на вашия брачен партньор и деца. Бъдете нащрек за нещата, с които можете да помогнете на всеки един. Давайте щедро от вашето време и внимание.

Във всяко от тези предложения идеята е една и съща: изпълнете живота си със служба към другите. Като загубите живота си в служба на чедата на Небесния Отец,²³ изкушенията на Сатана изгубват силата си над вас.

Понеже Вашият Небесен Отец дълбоко ви обича, Единението на Исус Христос прави тази сила възможна. Това не е ли чудесно? Мнозина от вас са усещали бремето на лошите избори и всеки от вас може да усети издигащата сила на Господната прошка, милост и сила. Аз съм ги усещал и свидетелствам, че те са достъпни за всички вас, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Алма 17:14; вж. също Алма 17–27.
2. Вж. Алма 23:4–7; 24:5–19.
3. Вж. Алма 24:20–27.
4. Вж. Алма 27.
5. Вж. Алма 53:8–9; 56:10–17.
6. Вж. „Семейството: прокламация към света“, *Лиакхона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
7. Вж. Алма 53:10–13.
8. Вж. Алма 53:14–16.
9. Вж. Алма 56:48.
10. Вж. Алма 53:17–22; 56:3–10, 30–57.
11. Вж. *Лиакхона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
12. Алма 53:15.
13. Учение и Завети 58:42.
14. Алма 53:4.
15. Вж. Етер 12:27.
16. Вж. 1 Царете 12:15; Исаия 1:20; 1 Нефи 2:23; Мосия 15:26; Алма 9:24; Учение и Завети 76:25; Моисей 4:3.
17. Вж. Притчи 28:13; 1 Коринтяните 2:3; 15:43; 2 Коринтяните 13:4; Яков 3:17; 2 Нефи 3:13; Яков 4:7; Алма 34:17; 3 Нефи 22:8; Етер 12:26–28; Учение и Завети 24:11; 35:17; 38:14; 62:1.
18. 2 Нефи 28:21.
19. Етер 12:27.
20. Вж. Алма 57:25; 58:39.
21. Вж. Алма 58:40.
22. Учение и Завети 1:31.
23. Вж. Матей 16:25; Учение и авети 88:125.

От президент Томас С. Монсън

„Няма да отстъпя от тебе, нито ще те оставя“

*Нашият Небесен Отец ... знае, че ние се учим,
израстваме и ставаме по-силни, когато издържаме
на изпитанията, през които трябва да преминем.*

В дневника си тази вечер ще напиша: „Това беше една от най вдъхновяващите сесии на обща конференция, на които съм присъствал. Всичко казано бе отлично и от най-духовно естество“.

Братя и сестри, преди шест месеца, когато се събрахме за нашата обща конференция, моята скъпа съпруга Франсис лежеше в болницата, след като само няколко дни преди това бе претърпяла тежко падане. През май, след седмици смела борба да преодолее нараняванията си, тя премина във вечността. Загубата ѝ е болезнена. Ние се оженихме в храма Солт Лейк на 7 октомври 1948 г. Утре щеше да бъде 65-ата ни годишнина от сватбата. Тя бе любовта на живота ми, моят надежден, скъп и най-близък приятел. Ако кажа, че ми липсва, това дори и най-малко не изразява дълбочината на чувствата ми.

Тази конференция отбелязва 50 години откакто бях призован в Кворума на дванадесетте апостоли от

президент Дейвид О. Макей. Нито веднъж през всичките тези години не съм изпитал нещо различно от пълната и цялостна подкрепа на моята скъпа спътница. Безброй са жертвите, които направи тя, за да мога да изпълнявам призованието си. Нито веднъж не чух от нея оплакване, въпреки че често ми се налагаше да прекарвам дни и понякога седмици далеч от нея и от децата ни. Тя действително бе ангел.

Бих искал да изразя благодарността си, а също и тази на семейството ми, за огромната любов, с която бяхме засипани откакто почина Франсис. Стотици картички и писма бяха изпратени от целия свят, в които се изразяваше възхищение към нея и съболезнования за семейството ни. Получихме десетки красиви кошници с цветя. Благодарни сме за многобройните дарения, които бяха направени от нейно име в Общия мисионерски фонд на Църквата. От името на семейството ни,

аз изразявам дълбока благодарност за вашите мили и сърдечни думи.

В този труден момент на раздяла, изключителна утеха ми даваше моето свидетелство за Евангелието на Исус Христос и знанието, което имам, че моята скъпа Франсис е все още жива. Знам, че раздялата ни е временна. Ние бяхме запечатани в дома Божий от човек, който имаше властта да свързва на земята и на небесата. Знам, че ще бъдем отново заедно някой ден и никога повече няма да бъдем разделяни. Това е знанието, което ме укрепва.

Братя и сестри, може да кажем, че няма човек, който да е живял без страдание и скръб, нито е имало период в историята на човечеството, в който да не е имало достатъчно размирици и нещастие.

Когато житейският път направи жесток обрат, идва изкушението да се зададе въпроса: „Защо аз?“ Понякога изглежда, че няма светлина в края на тунела, няма зора, която да разпръсне нощния мрак. Чувстваме се заобиколени от мъката от разбити сърца, разочарованието от съсипани мечти и отчаянието от изчезнали надежди. Присъединяваме се към повтарянето на библейския призив, „Няма ли балсам в Галаад?“¹⁷ Чувстваме се изоставени, с разбити сърца и сами. Склонни сме да виждаме личните си нещастия през изкривената призма на песимизма. Ставаме нетърпеливи при разрешаването на проблемите ни, забравяйки, че небесната добродетел, наречена търпение, често е задължителна.

Трудностите, които изпитваме, ни представят едно истинско изпитание на нашата издръжливост. За всеки един от нас остава да отговори на един основен въпрос: да се разколебая ли или да стигна до края? Някои се разколебават, когато се окажат неспособни да се издигнат над изпитанията си. Стигането до края включва издържането до самия край на живота.

Като размишляваме относно събитията, които ни се случват, можем да кажем заедно с Йов от древни

времена: „човек се ражда за печал“². Иов бил „непорочен и правдив“ човек, който „боеше се от Бога, и отдалечаваше се от злото“³. Благочестив в поведението си, преуспяващ в съдбата си, на него му предстояло изпитание, което би могло да пречупи всеки. Лишен от имотите си, изоставен от приятелите си, страдащ от болести и сломен от загубата на семейството си, той бил изкушен да похули Бог и да умре⁴. Той устоял на изкушението и от дъното на благородната си душа заявил:

„Ето и сега, свидетелят ми е на небесата, и свидетелството ми във височините“⁵.

„Зная, че е жив Изкупителят ми“⁶.

Иов опазил вярата. Ще направим ли същото, когато се сблъскаме с изпитанията, които преживяваме?

Винаги, когато сме склонни да се почувстваме смазани от ударите на живота, нека си припомним, че и други са минали по същия път, издържали са и са победили.

Историята на Църквата в тази диспансация на пълнотата на времената е изгъланена с изживявания на хора, които са имали трудности и въпреки това са останали непоколебими и са дерзали. Причината? Те са направили Евангелието на Исус Христос основа на живота си. Тази основа ще ни помогне да победим всичко, което се изпречи на пътя ни.

Ние пак ще имаме трудни изпитания, но ще сме способни да се изправим смело пред тях и да излезем победители.

От леглото, на което лежим поради болка, от възглавницата, която сме намокрили със сълзи, ние получаваме небесно вдъхновение от следното божествено уверение и ценно обещание: „Няма да отстъпя от теб, нито ще те оставя“⁷. Тази утеха е безценна.

Докато пътувах надлъж и нашир по света, в изпълнение на задълженията на призованието ми, аз научих много неща, сред които е следното: тъгата и страданието са навсякъде. Не мога да започна да измервам всичката сърдечна болка и скръб, които съм видял, докато съм говорил с хората, които скърбят, боледуват, развеждат се, имат проблем с отклонило се дете или страдат от последиците на греха. Списъкът е дълъг, защото съществуват безброй проблеми, които могат да ни се случат. Трудно ми е да избира един пример, но винаги, когато си мисля за изпитания, спомените ме връщат към брат Бремс, един от учителите в Неделното училище, докато бях момче. Той бе верен член на Църквата, човек със златно сърце. Той и съпругата му Сейди имаха осем деца, много от които бяха на същата възраст като тези в нашето семейство.

След като Франсис и аз се оженихме и се преместихме от района, ние виждахме брат и сестра Бремс и членове на семейството им по сватби и погребения, а също и на събирания на членове, които са били от този район.

През 1968 г. брат Бремс загуби съпругата си Сейди. Две от осемте му деца също починаха за няколко години.

Един ден, преди почти 13 години, най-голямата внучка на брат Бремс ми се обади по телефона. Тя обясни, че дядо ѝ е навършил 105 години. Тя каза: „Той живее в малък старчески дом, но се среща с цялото семейство всяка неделя, когато преподава евангелски урок. Тя продължи: „Миналата неделя дядо обяви пред нас: „Скъпи мои, ще умра тази седмица. Моля ви да се обадите на Томи Монсън. Той ще знае какво да направи“.

Посетих брат Бремс следващата вечер. От доста време не бях го виждал. Не можех да говоря с него, защото бе загубил слуха си. Не можех да му напиша нещо, което да прочете, защото бе загубил зрението си. Бяха ми казали, че семейството му общува с него, като хваща пръста на дясната му ръка, след което върху дланта на лявата изписва името на посетителя. Всяко съобщение трябвало да се предава по този начин. Аз спазих процедурата, като хванах пръста му и написах: „Т-О-М-И М-О-Н-С-Ъ-Н“, името, с което винаги ме е знаел. Брат Бремс се развълнува и като улови ръцете ми, ги положи на главата си. Разбрах, че желанието му е да получи свещеническа благословия. Шофьорът, който ме беше закарал до дома, заедно с мен положи ръцете си на главата на брат Бремс и му дадохме желаната благословия. След това от незрящите му очи потекоха сълзи. Той хвана ръцете ни с благодарност. Въпреки че не чу благословията, която му дадохме, Духът бе силен и аз вярвам, че той бе вдъхновен да узнае, че е получил благословията, от която се е нуждаел. Този мил човек вече не можеше да вижда. Не можеше повече да чува. Денем и

нощем той бе в една малка стаичка в един старчески дом. Въпреки това, усмивката на лицето му и думите, които изрече, докоснаха сърцето ми. „Благодаря ти,” каза той. „Небесният Отец е толкова добър с мен”.

През същата тази седмица, точно както бе предсказал, брат Бремс почина. Той никога не се съсредоточаваше върху това, което му липсваше, вместо това винаги бе много благодарен за многото си благословии.

Нашият Небесен Отец, който ни дава толкова много причини за радост, знае също, че ние учим, израстваме и ставаме по-силни, когато издържаме на изпитанията, през които трябва да преминем. Ние знаем, че има много случаи, когато ще изпитаме ужасна скръб, когато ще тъжим и когато ще бъдем изпитани до ръба на способностите ни. Въпреки това, тези трудности ни позволяват да се променим за по-добро, да построим наново живота си по начина, на който ни учи Небесния Отец, и да станем нещо по-различно от това, което сме били – по-добри отколкото сме били, по-разбиращи, отколкото сме били, по-състрадателни, отколкото сме били, с по-силни свидетелства от преди.

Това трябва да е целта ни – да постоянстваме и да издържаме, наистина, но и да станем по-духовно усъвършенствани, докато преминаваме през радости и трудности. Ако не бяха трудностите, които трябва да преодоляваме, и проблемите, които да решаваме, ние щяхме да останем същите, с малко или никакъв напредък към нашата цел за вечен живот. Поетът е изразил същата мисъл със следните думи:

*Добрата дървесина не расте лесно,
колкото по-силен е вятърът, толкова по-силни са дърветата.
Колкото по-отдалечено е небето,
толкова по-високи стават,
колкото повече са бурите, толкова повече е силата.*

*В слънце и студ, в дъжд и сняг,
расте дървесината в дърветата
и характерът в хората⁸.*

Само Учителят знае дълбочината на изпитанията ни, нашата болка и нашето страдание. Само Той ни предлага вечен мир в моментите на изпитания. Само Той докосва измъчените ни души с утешителните Си думи:

„Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя.

Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си.

Защото Моето иго е благо, и Моето бреме е леко⁹.

Независимо дали в най-добрите моменти или в най-лошите моменти, Той винаги е с нас. Той ни е обещал, че това никога няма да се промени.

Мои братя и сестри, нека храним отдаденост към нашия Небесен Отец, която не се променя с времето или поради кризите на живота ни. Не е нужно да преживяваме трудности, за да си спомним за Него, и не трябва да бъдем принудени да се смирим, преди да Му дадем нашата вяра и доверие.

Нека винаги се стремим да бъдем близо до нашия Небесен Отец. За да направим това, ние трябва да Му се молим и да Го слушаме всеки ден. Ние действително се нуждаем от него всеки час, в добри и лоши времена. Нека помним винаги обещанието Му: „Няма да отстъпя от тебе, нито ще те оставя”¹⁰.

С цялата сила на душата ми, аз свидетелствам, че Бог е жив и ни обича, че Неговият Единороден Син живя и умря за нас и че Евангелието на Исус Христос е онази пронизваща светлина, която блести през мрака на живота ни. Нека винаги да бъде така, се моля в свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Еремия 8:22.
2. Иов 5:7.
3. Иов 1:1.
4. Иов 2:9.
5. Иов 16:19.
6. Иов 19:25.
7. Исус Навиев 1:5.
8. Douglas Malloch, “Good Timber,” в Sterling W. Sill, *Making the Most of Yourself*, 1971 г., стр. 23.
9. Матея 11:28–30.
10. Исус Навиев 1:5.

От старейшина Куентин Л. Кук
От Кворума на Дванадесетте апостоли

Плачът на Еремия: пазете се от робство

Нашата задача е да избегнем всякакъв вид робство, да помагаме на Господ да събира Неговите избрани и да правим жертви за подрастващото поколение.

Още отрано в нашия семеен живот моята съпруга, Мери, и аз решихме винаги, щом е възможно, да избираме дейности, на които и двамата да присъстваме. Също така желаехме да бъдем внимателни с разходите. Мери обожава музиката и, безспорно, бе загрижена, че вероятно бих се спирал твърде много на спортни мероприятия, така че с нея се разбрахме от всички платени мероприятия да има два мюзикъла, опери или културни прояви за всяко спортно мероприятие с вход.

Отначало бях против оперите, но след време си промених мнението. Особено много ми допаднаха оперите на Джузепе Верди¹. Тази седмица се навършват 200 години от неговото раждане.

В своята младост Верди е бил заинтригуван от пророка Еремия и през 1842 г. на 28-годишна възраст той добива популярност благодарение на операта *Набуко* – краткият италиански вариант на името Навуходоносор, цар на Вавилон. В тази опера се съдържат идеи от книгата

на Еремия, Плачът на Еремия и Псалми в Стария завет. Операта включва завладяването на Ерусалим, пленяването и робството на евреите. За трогателния и вдъхновяващ „Хор на еврейските роби“ Верди черпи вдъхновение от Псалм 137. Уводът към този псалм в нашите Писания е много затрогващ: „Докато са в робство, евреите плачат край реките на Вавилон – поради скръб те не могат да пеят песните на Сион”.

Моята цел е да разкрия множество видове поробване и подчиняване. Ще сравня някои обстоятелства от наши дни с тези от дните на Еремия, преди Ерусалим да падне. Надавайки този глас на предупреждение, аз съм благодарен, че повечето членове на Църквата праведно отбягват поведението, което е било така неприемливо за Господ в дните на Еремия.

Пророчествата и плачът на Еремия са важни за светиите от последните дни. Еремия и Ерусалим по негово време са обстоятелствата, описани в началните глави

в Книгата на Мормон. Еремия е съвременник на пророка Лехий². Господ по един изумяващ начин съобщава на Еремия неговото предопределение: „Преди да ти дам образ в корема познах те, и преди да излезеш из утробата осветих те. Поставих те за пророк на народите”³.

Лехий има различно призвание, мисия и задача от Господ. Той не е призван в младостта си, а в неговата зряла възраст. Отначало гласът му е глас на предупреждение, но след като предано заявява същото послание като Еремия, Господ заповядва на Лехий да вземе семейството си и да замине в пустошта⁴. Подчинявайки се, Лехи благославя не само своето семейство, но и всички хора.

Посланията, които Господ дава на Еремия в годините преди унищожението на Ерусалим,⁵ все още имат тежест. Той казва:

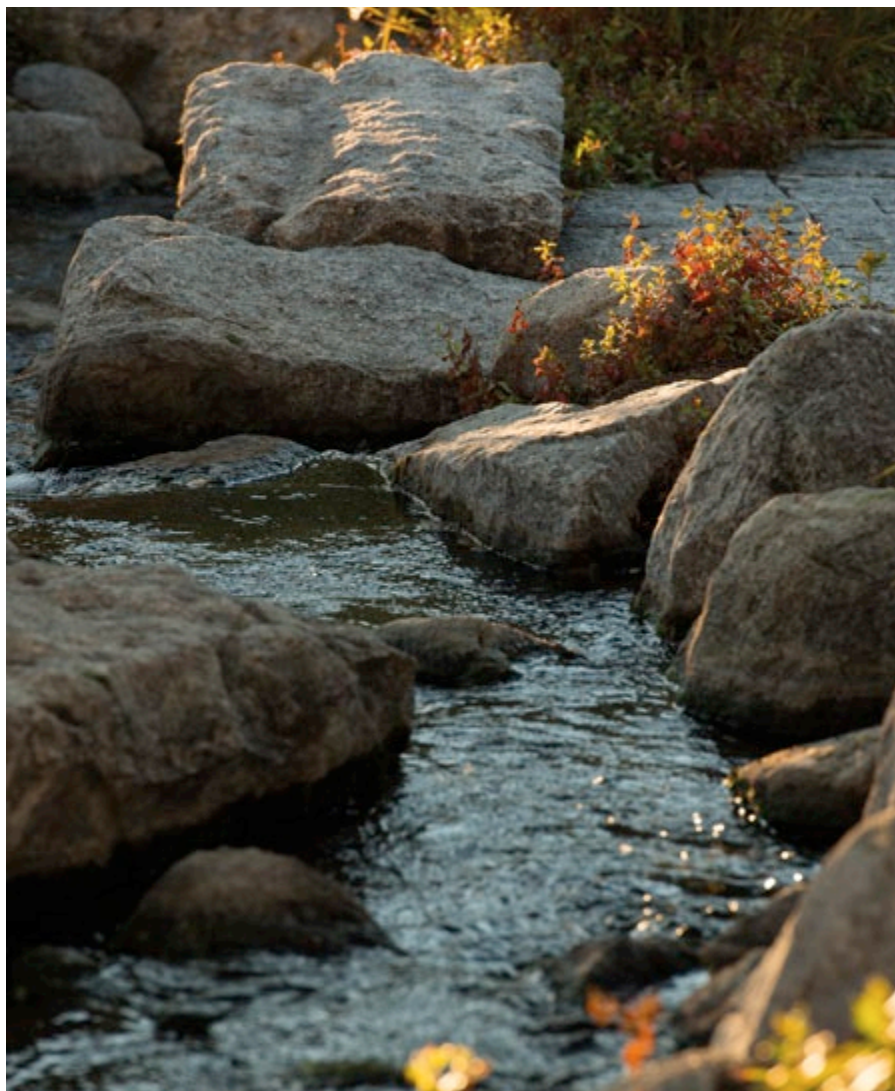
„Моите люде, обаче, са разменили славата си срещу онова, което не ползува. ...

... оставиха Мене, извора на живите води, и си изсякоха щерни, разпукнати щерни, които не могат да държат вода”⁶.

Говорейки за бедствията, които ще се стоварят върху жителите на Ерусалим, Господ казва със съжаление: „Премина (за тях) жетвата, мина лятото, а (те) не се избавих(а)”⁷.

Плановите на Бог са мъжете и жените да бъдат свободни да избират между доброто и злото. Когато лошите избори се превърнат в доминиращата черта за дадена култура или народ, това води до тежки последствия както в този живот, така и в идния. Хората могат да се заробят, като се поддадат не само на вредни и пристрастяващи вещества, но и на вредни и пристрастяващи философии, които ги отклоняват от праведния живот.

Преставайки да се кланят на истинния и жив Бог и кланайки се на лъжливи богове като богатства и слава, както и проявата на неморално и несправедно поведение, водят до заробване във всичките негови коварни проявления. Тук

се включва духовно, физическо и интелектуално заробване и понякога то води до унищожение. Еремия и Лехий също така проповядвали, че праведните трябва да помагат на Господ да установи Своята Църква и царство и да съберат разпръснатия Израил⁸.

Тези послания са отеквали и са били многократно повтаряни през вековете във всички диспенсации. Те са в основата на Възстановяването на Евангелието на Исус Христос в тази последна диспенсация.

Поробването на евреите и разпръскването на Израилевите племена, включително десетте племена, са отличителни доктринни фактори във Възстановяването на Евангелието. Десетте изгубени племена съставлявали Северното царство на

Израил и били отведени като роби в Асирия през 721 г. пр. Хр. Те отишли в северните земи⁹. Нашата десета точка от Символа на вярата гласи: „Ние вярваме в буквалното събиране на Израил и във възстановяването на десетте племена“¹⁰. Ние също така вярваме, че като част от завета, който Господ е сключил с Авраам, не само потомството на Авраам ще бъде благословено, но и всички хора по земята ще бъдат благословени. Старейшина Ръсел М. Нелсън казва, че събирането „не е въпрос на местоположение. То е въпрос на лично задължение. Хората могат да бъдат „доведени до знанието за Господа“ (3 Нефи 20:13) без да напускат родните си земи“¹¹.

Нашето учение е ясно: „Господ разпръснал и причинил мъка на

дванадесетте племена на Израил поради тяхната греховност и бунтовност. Все пак Господ използвал това разпръскване на Своя избран народ между останалите народи по света, за да благослови тези народи“¹².

От този трагичен период научаваме ценни уроци. Ние трябва да направим всичко по силите си да избягваме греха и бунта, които водят до робство¹³. Ние също така осъзнаваме, че праведният живот е предпоставка да помагаме на Господ в събирането на Неговите избрани в буквалното събиране на Израил.

Поробването, покоряването, пристрастяванията и робството имат множество измерения. Те могат да бъдат буквално физическо поробване, както и загубата или ограничаването на моралната свобода на избор, които могат да забавят нашето развитие. Еремия недвусмислено заявява, че несправедността и бунтовността са били основните причини за унищожението на Ерусалим и робството във Вавилон¹⁴.

Другите видове робство са също толкова разрушителни за човешкия дух. С моралната свобода на избор може да се злоупотреби по много начини¹⁵. Ще спомена четири, които са особено пагубни в днешно време.

Първо, пристрастяванията, които ограничават свободата на избор, противоречат на моралните вярвания и разрушават доброто здраве, водят до робство. Влиянието на наркотиците, алкохола, порнографията, хазарта, финансовата зависимост и други нещастия поставят върху заробените и обществото толкова огромно бреме, че то е почти неизмеримо.

Второ, пристрастявания или склонности, които макар и сами по себе си да не са нещо зло, могат да отнемат от нашето ценно време, което иначе би могло да бъде използвано за постигане на праведни цели. Тук се включват значителното време, прекарано в социалните мрежи, видео и компютърните игри, спортът, отдихът и много други¹⁶.

Отделянето на време за семейството е един от най-значимите

проблеми в повечето култури. По времето, когато бях единственият член на Църквата в нашата правна кантора, една жена адвокат ми обясни как тя винаги се е чувствала като жонгльор, който се опитва да държи едновременно три топки във въздуха. Едната топка бе нейната кариера като адвокат, другата – нейният брак и третата – нейните деца. Тя почти беше изгубила надежда, че ще намери време за себе си. Сериозно се безпокоеше, че една от топките винаги бе на земята. Предложих да се срещнем като група и да обсъдим нашите приоритети. Определихме, че главната цел на работата бе да издържаме семействата си. Съгласихме се, че изкарването на пари не беше толкова важно, колкото нашите семейства, но бяхме наясно, че обслужването на нашите клиенти по най-добрия начин бе от изключителна важност. След това разговорът продължи по темата кое от това, което правим на работа, не е необходимо и ни възпрепятства да отделяме време за семействата си. Съществува ли натиск да прекарваме ненужно време на работното място?¹⁷ Решихме, че нашата цел ще бъде изграждането на благоприятна за семействата среда както за жените, така и за мъжете. Нека бъдем добри примери в намирането на време за нашите семейства.

Трето, най-разпространеното заробване в наши дни, както и през цялата история, са идеологиите или политическите възгледи, които не са в хармония с Евангелието на Исус Христос. Ако замества човешките философии с Евангелието на Исус Христос, това може да ни отдалечи от простотата на посланието на Спасителя. Когато апостол Павел отишъл в Атина, той се опитал за проповядване относно Възкресението на Исус Христос. В Деянията четем за тези негови усилия: „А всичките атиняни и чужденци, които престояваха там, не си прекарваха времето с нищо друго, освен да разказват или да слушат *нещо по-ново*“¹⁸. Когато гълпата осъзнала простата религиозна същност на посланието

на Павел, което не било ново, те го отхвърлили.

Това е типично за нашето съвремие, когато евангелските истини често биват отхвърляни или изкривявани, за да бъдат интелектуално привлекателни или съвместими с настоящите културни тенденции и интелектуални философии. Ако не сме предпазливи, можем да бъдем хванати в тези тенденции и да се озовем в интелектуално робство. В момента се чуват изключително много гласове, които казват на жените как да живеят¹⁹. Те често си противоречат. Трябва особено да внимаваме с философии, които критикуват или ограничават уважението към жените, които избират да направят нужните саможертви, за да станат майки, учителки, възпитателки или приятелки с децата.

Преди няколко месеца ни посетиха поотделно нашите две най-малки внучки – по една всяка седмица. Аз бях вкъщи и отворих вратата. Моята съпруга, Мери, бе в друга стая. И в двата случая след прегръдката те казаха почти едно и също нещо. Огледаха се наоколо и казаха: „Обичам да бъда в къщата на баба. Къде е баба?“ Не им го казах, но си мислех: „Това не е ли къщата и на дядо?“ Но си дадох сметка, че когато бях момче, нашето семейство

ходеше в къщата на баба. Сетих се за думите на една песничка: „Минавайки реката и пресичайки гората, в къщата на баба отиваме ние“.

Сега, нека кажа недвусмислено, че съм развълнуван от образователните и другите възможности, които се предоставят на жените. Оценявам факта, че физически трудната работа и дейностите по поддържане на дома, които се изискват от жените, вече са по-ограничени, поради съвременни улеснения и това, че жените значително допринасят във всяка една сфера. Но ако позволим на нашата култура да ограничава специалната връзка, която съществува между деца, майки, баби и други хора, които ги възпитават, накрая ще съжаляваме.

Четвърто, силите, които разрушават искрено поддържани принципи, могат до доведат до робство. Един от най-оскъбнителните начини е, когато праведни хора, които се чувстват отговорни пред Бог за своето поведение, биват насилно въвличани в дейности, които накрънвяват тяхната съвест, например, здравни служители, които биват заставяни да избират между това да помагат с аборти противно на тяхната съвест или да изгубят работата си.

Църквата е относително малко малцинство, дори когато биваме

свързани с хора със сходни разбирания. Трудно ще бъде да променим обществото като цяло, но ние трябва да работим за подобряване на моралната култура около нас. Светиите от последните дни във всяка държава трябва да бъдат добри граждани, да участват в гражданските дела, да се образуват относно политически и правни въпроси и да гласуват.

Все пак нашият основен приоритет следва винаги да бъде правенето на необходимите жертви, за да защитаваме нашите семейства и подрастващото поколение²⁰. В по-голямата си част те все още не са под робството на сериозни пристрастявания или лъжливи идеологии. Ние трябва да ги подсилим срещу един свят, който твърде много наподобява Ерусалим от времето на Лехий и Еремия. Освен това, ние трябва да ги подготвим да сключват и спазват свещени завети и да бъдат главните помощници, които ще помагат на Господ да установява Неговата Църква и да събира разпръснатия Израил и Неговите избрани навсякъде²¹. В Учение и Завети много красиво е написано: „Праведните ще бъдат отбрани изсред всички народи и ще дойдат в Сион, пеейки песни на вечна радост“²².

Нашата задача е да избегнем всякакъв вид робство, да помагаме на Господ да събира Неговите избрани и да правим жертви за подрастващото поколение. Винаги трябва да помним, че не спасяваме себе си. Ние сме освободени от любовта, милостта и единителната жертва на Спасителя. Когато семейството на Лехий заминало, то било водено от светлината на Господ. Ако сме верни на Неговата светлина, следваме Неговите заповеди и се осланяме на Неговите заслуги, ще избегнем духовно, физически и интелектуално робство, както и лутането в нашата собствена пустош, понеже Той е могъщ да спасява.

Нека избегнем отчаянието и мъката на тези, които попадат в плен, и не могат вече да пеят песните на Сион. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Много опери на Верди като *Aida*, *La Traviata* и *Il Trovatore* са сред най-известните опери, изгълбявани по света днес.
2. Вж. 1 Нефи 5:13; 7:14.
3. Еремия 1:5.
4. Вж. 1 Нефи 2:2–3.
5. Унищожението на храма на Соломон, падението на Ерусалим и пленяването на племето Юда са се случили около 586 г. пр. Хр.
6. Еремия 2:11, 13.
7. Еремия 8:20. Преди това Еремия отбелязва, как Господ призовава хората към покаяние: „Боли Ме в дълбочините на сърцето Ми“ (Еремия 4:19) и умолява: „дали можете намери човек, който да постъпва справедливо и да търси честност, и аз ще простя на тоя град“ (Еремия 5:1).
8. Вж. Еремия 31; 1 Нефи 10:14.
9. Вж. 4 Царете 17:6; Учение и Завети 110:11.
10. Символът на вратата 1:10; вж. и 2 Нефи 10:22.
11. Ръсем М. Нелсън, „The Book of Mormon and the Gathering of Israel“ (обръщение на семинар за новопривзваните президенти на мисия, 26 юни 2013 г.).
12. Ръководство към Писанията, „Израил“, scriptures.lds.org.
13. Господ, говорейки в наши дни, казва: „И целият свят тъне в грях и стене в мрак под игото на греха... понеже те не идват при Мен“ (Учение и Завети 84:49–50).
14. Разбира се, че невинни хора могат да бъдат поробени.
15. Принципите на ученията не се променят, но способите за довеждане в робство, покоряване и унищожение са се развили с нечувани темпове.
16. Това бе умело и хумористично отбелязано на корицата на списание *New York Times* миналата година (8 апр. 2012 г.) с отпратка към пристрастяващата същност на компютърните игри. В отпратката пишеше: „Свърх пристрастяващата, отнемаша време, срыващата взаимоотношения, затпяващата сила и привлекателност на компютърните игри“. И след това с малки букви пише: „(Това не означава, че ние също не ги обичаме.)“ По неангажиращ начин това подчертава необходимостта да подхождаме мъдро, когато използваме чудесните технологични изобретения на нашето време.
17. Най-разпространеният надслов на много работни места е „Работим здраво и се забавяваме здраво“. Независимо че взаимоотношенията между служителите са важни, когато надсловът да „работим и се забавяваме“ ограничава времето със семействата ни, той е в разрез с поставената цел.
18. Деянията 17:21; курсив добавен.
19. See Keli Goff, „Female Ivy League Graduates Have a Duty to Stay in the Workforce,“ *Guardian*, Apr. 21, 2013, www.theguardian.com/commentisfree/2013/apr/21/female-ivy-league-graduates-stay-home-moms; Sheryl Sandberg, *Lean In: Women, Work, and the Will to Lead* (2013); Anne-Marie Slaughter, „Why Women Still Can't Have It All,“ *The Atlantic*, June 13, 2012, www.theatlantic.com/magazine/print/2012/07/why-women-still-cant-have-it-all/309020; Lois M. Collins, „Can Women 'Have It All' When It Comes to Work and Family Life?“, *Deseret News*, June 28, 2012, A3; Judith Warner, „The Midcareer Timeout (Is Over),“ *New York Times Magazine*, Aug. 11, 2013, 24–29, 38; Scott Schieman, Markus Schafer, and Mitchell McIvor, „When Leaning In Doesn't Pay Off,“ *New York Times*, Aug. 11, 2013, 12.
20. Църквата насърчава епископите да помагат на семействата, като прекарват повече време с младите мъже, младите жени и несемейните гълаоленети младежи. Епископствата биват насърчавани да предоставят повече отговорности на кворумите на Мелхиседековите свещеници по време на съвета на района, на помощните организации и на членовете, които имат специални възможности да помагат на другите по подходящ начин.
21. Вж. Учение и Завети 29:7.
22. Учение и Завети 45:71.

От старейшина Нийл Л. Андерсън
От Кворума на Дванадесетте апостоли

Сила в свещеничеството

Човек може да дръпне пердетата, за да може да влезе топлата слънчева светлина в стаята, но не притежава слънцето, нито светлината му или топлината, които то дава.

Благословиите на свещеничеството са за всички

Когато децата в събранието за причастие щастливо запяха детската песен „Защото любов цари“, всички се усмихваха одобрително. Една смела майка, отглеждаща пет деца, слушала внимателно втория куплет: „Благословен е моят дом със свещеничество свято“¹. С тъга тя си помислила: „Децата ми никога не са познавали такъв дом“².

Посланието ми към тази вярна жена и към всички е, че можем да живеем непрекъснато „благославяни със свещеничество свято“ независимо от нашите обстоятелства.

Понякога в Църквата прекаляваме със свързването на свещеническата сила само с мъжете. Свещеничеството е Божията сила и власт, дадена за спасението и благословията на всички – мъже, жени и деца.

Човек може да дръпне пердетата, за да може да влезе топлата слънчева светлина в стаята, но не притежава слънцето, нито светлината му или топлината, които

то дава. Благословиите на свещеничеството са много по-висши от човека, който е помолен да изпълзва този дар.

Една от най-великите възможности и отговорности на земния живот е да получим благословиите, силата и обещанията на свещеничеството в този живот и в идния. Ако сме достойни, обредите на свещеничеството обогатяват живота ни на земята и ни подготвят за величествените обещания на идния свят. Господ каза: „В ... обреди(те) е видна силата на божествеността“³.

Има специални Божии благословии за всеки достоен човек, който е кръстен, получил е Светия Дух и редовно взема от причастията. Храмът добавя още светлина и сила, заедно с обещанието за вечен живот⁴.

Всички обреди ни приканват да увеличаваме вярата си в Исус Христос и да сключваме и спазваме завети с Бог. Като спазваме тези свещени завети, ние получаваме свещеническа сила и благословии.

Не чувстваме ли тази сила на свещеничеството в собствения ни живот и не я ли виждаме сред спазващите завети членове на Църквата? Виждаме я в новите обърнати във вярата, когато излязат от водите на кръщението, чувствайки опрощение и чистота. Виждаме я в нашите деца и младежи, които стават по-чувствителни към подтиците и напътствието на Светия Дух. Виждаме я в обредите на храма, превърната в маяк на сила и светлина за праведните мъже и жени по целия свят.

През изминалия месец наблюдавах как една млада двойка почерпи огромна сила от запечатващите обещания на храма, когато скъпоценното им бебе момченце се роди, но живя само една седмица. Чрез обредите на свещеничеството тази млада двойка и ние самите получаваме утеха, сила, защита, мир и вечни обещания⁵.

Нашите познания за свещеничеството

Някои може искрено да зададат въпроса: „Ако силата и благословиите на свещеничеството са на разположение на всички, защо обредите на свещеничеството се отслужват от мъже?“

Когато един ангел попитал Нефи: „Познаваш ли благоволенieto Божие? Нефи отговорил честно: „Аз зная, че Той обича чедата Си; но при все това аз не разбирам значението на всички неща“⁶.

Когато говорим за свещеничеството, има много неща, които знаем.

Всички са равни

Ние знаем, че Бог обича всичките Си чедата и че не гледа на лице. „Той не отказва на никого, който идва при Него, ... мъж (или) жена; ... и всички са равни пред Бога“⁷.

Също както знаем, че Божията любов е еднаква към синовете и към дъщерите Му, ние знаем и че Той не е създал мъжете и жените съвсем еднакви. Знаем, че полът е съществена характеристика и във земното и във вечното самосъзнание и цели. На всеки от половете са дадени свещени отговорности⁸.

От самото начало

Ние знаем, че от самото начало Господ е постановил как трябва да се отслужва Неговото свещеничество. „Свещеничеството е било дадено на Адам”⁹. Ной, Авраам и Моисей са отслужвали свещеническите обреди. Исус Христос бе и е Великият висш свещеник. Той призова апостоли. „Вие не избрахте мене – казва Той – но аз избрах вас, и ви ръкоположих”¹⁰. В тази епоха небесни пратеници са били пратени от Бог. Иоан Кръстител, Петър, Яков и Иоан възстановили свещеничеството на земята чрез пророка Джозеф Смит¹¹. Това е начинът, по който Небесният Отец дава свещеничеството Си¹².

Множество Божии дарове

Ние знаем, че силата на святото свещеничество не действа без вяра, Светия Дух и духовните дарове. Писанията предупреждават: „Да не отричате дарбите Божии, защото те са много. ... Има различни начини, по които тези дарби се дават, но това е тъкмо същият Бог, който действа всеобхватно”¹³.

Достойнство

Ние знаем, че достойнство е нещо важно при извършването и получаването на свещенически обреди. Сестра Линда К. Бъртън, обща президентка на Обществото за взаимопомощ, казва: „Праведността е това, което ни прави достойни ... да поканим свещеническата сила в живота ни”¹⁴.

Да вземем за пример чумата на порнографията, която се разпростира по целия свят. Господният стандарт за достойнство не позволява порнография сред онези, които отслужат обредите на свещеничеството. Спасителят казва:

„Покайте се за ... тайните си мерзости”¹⁵.

„Окоето е светило на тялото. ... ако окоето ти е болнаво, то цялото ти тяло ще бъде помрачено”¹⁶.

„(Защото) всеки, който гледа жена, за да я пожелае, вече е прелюбодействал с нея в сърцето си”¹⁷.

Недостойното отслужване или раздаване на причастието, недостойното благославяне на болни или участието в други свещенически обреди е, както казва старейшината Дейвид А. Беднар, изговаряне

напразно на името на Господа¹⁸. Ако човек е недостоеен, той трябва да се оттегли отслужване свещенически обреди и с молитва да се обърне към епископа си като първа стъпка към покаянието и завръщането към заповедите.

Смирение

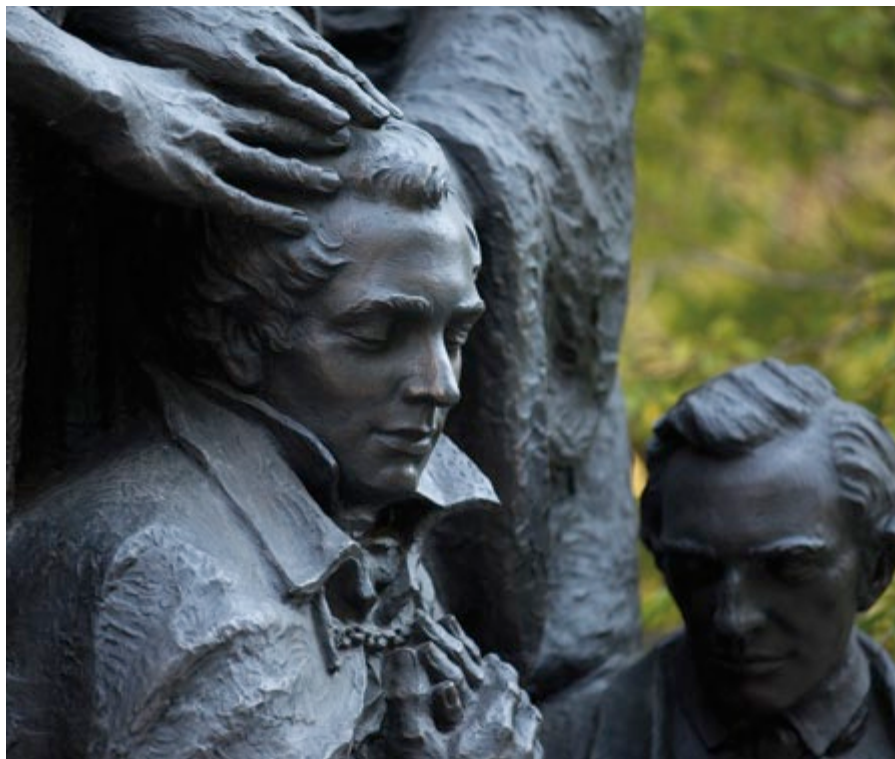
Също така знаем, че благословиите на свещеничеството изобилстват в семействата, в които праведни майка и баща са единни при напътствието на децата си. Но също така ни е известно, че Бог с желание предоставя същите тези благословии и на хората, които са в най-различни ситуации¹⁹.

Една майка, която носи отговорността да се грижи духовно и материално за семейството си, деликатно обясни, че обаждането на домашните ѝ учители, за да благословят някое от децата ѝ, изисква нейното смирение. Но тя с прозрение добави, че не се иска повече смирение от това, което се иска от домашните ѝ учители, докато се подготвят да благословят нейното дете²⁰.

Ключовете на свещеничеството

Знаем, че ключовете на свещеничеството, които се държат от членове на Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли, управляват делото Господно на земята. Конкретни свещенически ключове се предават на колови президенти и епископи за техните географски райони. Те чрез откровение призовават мъже и жени, които биват подкрепени и отделени, за да действат според делегираната им власт да преподават и служат²¹.

Макар и да знаем много за свещеничеството, ограниченията на смъртността не винаги ни дават пълно разбиране на Божия начин на работа. Но Неговото нежно напомняне: „Моите помисли не са като вашите помисли. Нито вашите пътища като Моите пътища”²², ни уверява, че с времето и с вечната перспектива, ние ще видим „нештата такива, каквито са в действителност”²³ и

ще разбираме по-пълно Неговата съвършена любов.

Ние всички служим с желание. Понякога се чувстваме недостатъчно натоварени от своето призвание и ни се иска да вършим повече. Друг път сме благодарни, когато бъдем освободени. Не ние определяме кои призвания ще получим²⁴. Научих този урок в началото на брака си. Като млади, съпругата ми, Кати, и аз живяхме във Флорида. Една неделя един от съветниците в колелото президентство ми обясни, че чувстват вдъхновението да призват Кати да бъде учителка в Семинара, който се провежда рано сутрин.

„Как ще се справим?“ попитах аз. „Имаме малки деца, Семинарът започва в 5:00, а аз съм районният президент на Младите мъже“.

Съветникът се усмихна и каза: „Всичко ще е наред, брат Андерсън. Ще призovem нея и ще освободим вас“.

И точно това се случи.

Приносът на жените

Искреното изслушване на мислите и проблемите на жените е важно в живота, в брака и при изграждането на Божието царство.

Преди двадесет години на една обща конференция старейшина

М. Ръсел Балард разказа за един разговор, който бе имал с общата президентка на Обществото за взаимопомощ. Повдигнат бил въпрос относно увеличаването на достойнството на младежите, които се подготвят да отслужат мисии. Сестра Илейн Джак каза с усмивка: „Знаете ли, старейшина Балард, (жените) от Църквата може да имат някои добри предложения ... ако бъдат попитани. В крайна сметка, ... ние *сме* техните майки!“²⁵

Президент Томас С. Монсън е известен с това, че през целия си живот се е допитвал до и е откликвал на въпросите, засягащи на жените. Жената, оказала най-голямо влияние върху него, е сестра Франсис Монсън. Тя много ни липсва. Също така, президент Монсън напомни на нас, висите ръководители, колко много е научил от 84-те вдовици в неговия район. Те значително

Вани Парей

повлияли на неговата служба и на целия му живот.

Не е изненадващо, че преди придруженото от молитва решение на президент Монсън да намали възрастта за отслужване на мисия, се проведеха много обсъждания с общите президентства на Обществото за взаимопомощ, Младите жени и Неделното училище за деца.

Епископи, като следват примера на президент Монсън, вие дори още по-изобилно ще чувствате как напътстващата ръка на Господ благославя свещената ви работа.

Няколко години живяхме в Бразилия. Скоро след пристигането ни, се запознах с Аделсон Парей, който служеше като седемдесетник, и с неговия брат Адилсон, който служеше в нашето президентство на кол. По-късно се запознах с техния брат Адалтон, който служеше като президент на кол във Флорианополис и още един брат, Аделмо, който служеше като епископ. Бях впечатлен от вярата на тези братя и ги попитах за техните родители.

Семейството било кръстено в Сантош, Бразилия, преди 42 години. Адилсон Парей каза: „В началото баща ни изглеждаше много развълнуван да се присъедини към Църквата. Обаче скоро той стана слабо

активен и поиска майка ни да не посещава църквата”.

Адилсон ми каза, че майка му шиела дрехи за съседите, за да плаща билетите за автобус за децата си, така че да ходят на църква. Четирите момченца вървели заедно близо два километра до един друг град, качвали се на автобуса, на който пътували 45 минути и след това вървели 20 минути до сградата за събрания.

Въпреки, че не могла да ходи на църква с децата си, сестра Парей четяла Писанията със синовете и дъщерите си, учила ги на Евангелието и се молела с тях. Техният скромнен дом бил изпълнен с изобилните благословии на свещеническата сила. Момчетата пораснали, отслужили мисии, получили образование и сключили брак в храма. Благословиите на свещеничеството изпълвали домовете им.

Години по-късно, вече като неомъжена сестра, Вани Парей влязла в храма за собственото си надаряване, а след това отслужила три мисии в Бразилия. Сега на 84 г., вярата ѝ продължава да благославя поколенията след нея.

Свидетелство и обещание

Силата на Божието свято свещеничество се намира в Църквата на Исус Христос на светиите от

последните дни. Свидетелствам, че ако достойно участвате в обредите на свещеничеството, Господ ще ви дава по-голяма сила, мир и поглед към вечността. Независимо от ситуацията, домът ви ще бъде „благословен със силата на свещеничество свято” и хората около вас ще желаят още повече тези благословии за себе си.

Като мъже и жени, сестри и братя, синове и дъщери Божии, ние заедно вървим напред. Това е нашата възможност, нашата отговорност и нашата благословия. Това е съдбата ни – да подготвим царството Божие за завръщането на Спасителя. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. “Love Is Spoken Here,” *Children’s Songbook*, стр. 190–191.
2. Личен имейл, получен на 5 авг. 2013 г.
3. Учение и Завети 84:20.
4. Вж. Учение и Завети 138:37, 51.
5. Вж. Учение и Завети 84:35; 109:22.
6. 1 Нефи 11:16–17.
7. 2 Нефи 26:33.
8. Вж. „Семейството: прокламация към света,” *Лиакхона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
9. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 111; вж. и Учение и Завети 84:16; 107:40–53; 128:18, 21; Ръсел М. Нелсън, “Lessons from Eve,” *Ensign*, ноем. 1987 г., стр. 86–89.
10. Иоана 15:16.
11. Вж. Джозеф Смит–История 1:72; вж. и Учение и Завети 13; 27.
12. М. Ръсел Балард, “Let Us Think Straight” (Brigham Young University Education Week devotional, 20 авг. 2013 г.); speeches.byu.edu. Старейшина Балард казва: „Защо

мъжете биват ръкополагани в санове на свещеничеството, а не жените? Президент Гордън Б. Хинкли обяснява, че Господ, а не човекът е този, „който е определил, че мъжете в Неговата църква трябва да носят свещеничеството” и също така Господ е Този, Който е надарил жените със „способности да направят цялостна тази велика и чудна организация, която е Църквата и царството Божие” (“Women of the Church,” *Ensign*, ноем. 1996 г., стр. 70). В крайна сметка Господ не е разкрил защо Той е организирал Църквата Си по начина, по който Го е направил”.

13. Мороний 10:8.
14. Линда К. Бъртън, “Priesthood: A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children” (Brigham Young University Women’s Conference address, 3 май 2013 г.), <http://ce.byu.edu/cw/womensconference/pdf/archive/2013/lindaBurtonTalk.pdf>.
15. 3 Нефи 30:2.
16. Матей 6:22–23.
17. Матей 5:28; вж. и Алма 39:9. Президент Томас С. Монсън казва: „Порнографията е особено опасна и пристрастяваща. Разглеждане на порнографии от любопитство може да се превърне в поробващ навик, водещ до все по-долини материали и сексуално прегрешение. Избягвайте порнографията на всяка цена” (“Подготовката носи благословии,” *Лиакхона*, май 2010 г., стр. 65).
„От друга страна обаче ... се съобщава за множество хора, които използват Интернет за нечисти и принизяващи цели, като сред тях преобладава разглеждането на порнографски материали. Мои братя и сестри, въваичането в това буквално ще унищожи духа. Бъдете силни. Бъдете чисти. Избягвайте подобни унизяващи и разрушителни материали на всяка цена – където и да са те! Отправни това предупреждение до всеки, навсякъде” (“Докато се видим отново,” *Лиакхона*, май 2009 г., стр. 113).

„Избягвайте всяко подобие на порнография. Тя ще притъпи духовните усещания и ще разяде съвестта. Казано ни е в Учение и Завети: „Това, което не назидава, не е от Бога и е мрак” (Учение и Завети 50:23)” (“Предани на вярата,” *Лиакхона*, май 2006 г., стр. 18–19).

18. Вж. Дейвид А. Беднар, *Act in Doctrine*, 2012 г., стр. 53.
19. Вж. Далин Х. Оукс, “Свещеническата власт в семейството и Църквата,” *Лиакхона*, ноем. 2005 г., стр. 24–27.
20. Личен имейл, 5 авг. 2013 г.; вж. Яковово 5:14.
21. Вж. Евреите 5:4.
22. Исаия 55:8.
23. Яков 4:13.
24. Вж. Учение и Завети 81:4–5. Президент Гордън Б. Хинкли казва: „Вашето задължение във вашата област е толкова сериозно, колкото и моето в моята област. Никое призвание в тази Църква не е дребно или незначително” (“This Is the Work of the Master,” *Ensign*, май 1995 г., стр. 71).
25. М. Ръсел Балард, “Strength in Counsel,” *Ensign*, ноем. 1993 г., стр. 76.

От Дейвид М. Макконки

Първи съветник в Общото президентство на Неделното училище

Да преподаваме със силата и властта Божия

Бог е осигурил начин всеки светия от последните дни да преподава като Спасителя.

Изключително благодарни сме на учителите в цялата Църква. Обичаме ви и силно вярваме във вас. Вие сте едно от чудесата на възстановеното Евангелие.

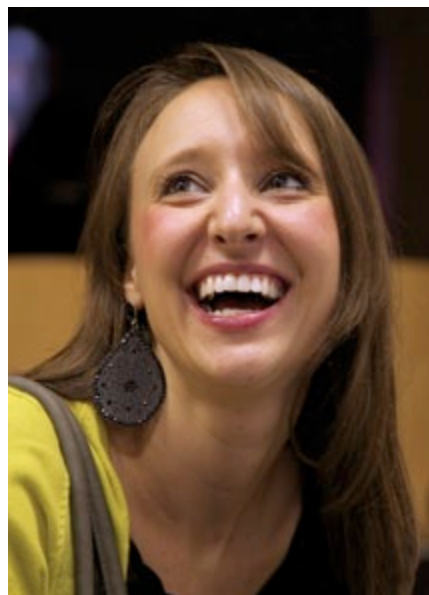
Наистина има една тайна за успешното преподаване на Евангелието, преподаването със силата и властта Божия. Използвам думата *тайна*, защото принципите, върху които се основава успеха на учителя, могат да бъдат разбрани само от хората, които имат свидетелство за случилото се в утрото на един хубав ясен ден през ранната пролет на 1820 година.

В отговор на молитвата на едно скромно 14-годишно момче небесата се разкрили. Бог Вечният Отец и Неговият Син Исус Христос се явили на Пророка Джозеф Смит. Дългоочакваното възстановяване на всички неща започнало и принципът на откровението се установил завинаги в нашата евангелска епоха. Посланието на Джозеф, и нашето послание към света, може

да се обобщи с две думи: „Бог говори“. Той говори на древните хора, Той говори на Джозеф, Той ще проговори на вас. Именно това ви различава от всички други учители по света. Точно затова не можете да се провалите.

Вие сте призвани според духа на пророчеството и откровението и сте били отделени чрез свещеническа власт. Какво означава това?

Рим, Италия

Първо, вие вършите Господно поръчение. Вие сте Негов представител, имате властта и сте упълномощени да Го представлявате и да работите в Негово име. Като Негов представител имате право на Неговата помощ. Трябва да се запитате: „Какво би казал Спасителят, ако Той преподаваше на моя клас днес и как би го казал?“ След което трябва да кажете точно това.

Тази отговорност може да накара някои от вас да се почувстват неподготвени или дори уплашени. Пътят не е труден. Бог е осигурил начин всеки светия от последните дни да преподава като Спасителя.

Второ, вие сте призвани да проповядвате Евангелието на Исус Христос. Не трябва да преподавате вашите собствени идеи или философии, дори примесени с Писанията. Евангелието е „Божия сила за спасение“¹ и само чрез Евангелието ще се спасим.

Трето, заповядано ви е да преподавате принципите на Евангелието, така както са изложени в стандартните произведения на Църквата, да преподавате словата на съвременните апостоли и пророци и да преподавате наученото чрез Светия Дух.

И така, откъде да започнем?

Нашата първа и най-важна задача е да живеем така, че Светият Дух да бъде постоянен наш спътник и водач. Когато Хайръм Смит се заема с това дело на последните дни, Бог казва: „Ето това е работата ти, да спазваш заповедите Ми, да, с цялата си мощ, ум и сила“². Това е отправната точка. Съветът, даден от Господ на Хайръм, е същият съвет, който Бог дава на светиите на всяка епоха.

Говорейки на учителите днес, Първото Президентство казва: „Най-важната част от вашата работа ще бъде вашата собствена ежедневна духовна подготовка, включително молитва, изучаване на Писанията и подчинение на заповедите. Насърчаваме ви да се отдадете на живот според Евангелието с по-голяма целеустременост от всякога“³.

Арайхан, Панама

Важно е как Първото Президентство не казва, че най-важната част от задачата ви е да пригответе добре урока или да усвоите различни техники на преподаване. Разбира се, вие трябва усърдно да подготвяте всеки урок и да се стремите да се научите как да преподавате така, че да помагате на учениците си да упражняват своята свобода на избор, за да може Евангелието да влезе в сърцата им, но първата и най-важна част от вашата работа е личната ви духовна подготовка. Ако следвате този съвет, Първото Президентство ви обещава: „Светият Дух ще ви помага да знаете какво да правите. Вашето лично свидетелство ще нараства, обръщането ви във вярата ще се задълбочава и ще ставате по-силни да посрещнете предизвикателствата на живота”⁴.

Какви по-големи благословии един учител би могъл да желае?

След това Бог казва, че преди да започнем да провъзгласяваме словото Му, първо трябва да го придобием⁵. Трябва да станете мъже и жени с правилно разбиране и усърдно да изучавате Писанията, като се угощавате със словата на Христа и като ги съхранявате в сърцата си. Тогава, като потърсите помощ от Бог, Той ще ви благослови с Неговия Дух и Неговото слово. Ще имате Божията сила за убеждаването на хората.

Павел ни казва, че Евангелието идва при хората по два начина – с думи и със сила⁶. Словото на Евангелието е записано в Писанията и ние можем да го открием там, като търсим усърдно. Силата на Евангелието се дава в живота на хората, които живеят така, че Светият дух да бъде техен спътник, и които следват получените подтици. Някои съсредоточават вниманието си само над научаване на словото и стават експерти в даването на информация.

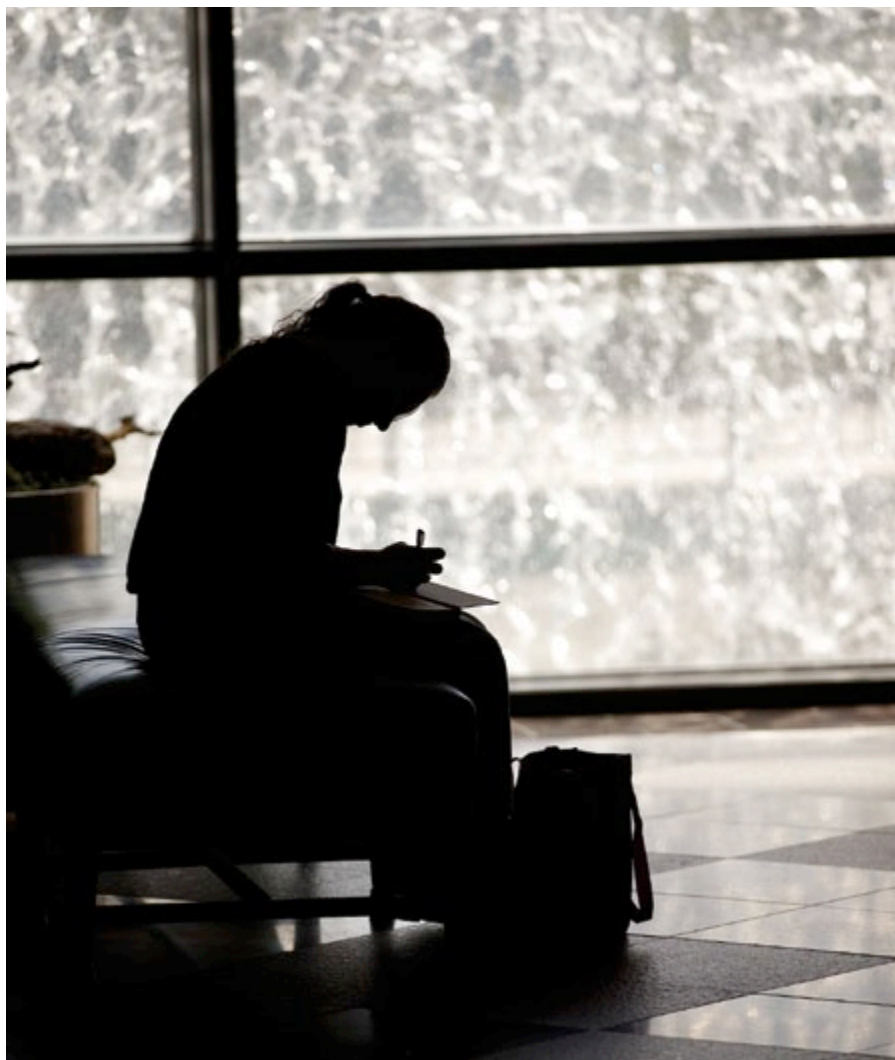
Други пренебрегват своята подготовка и се надяват, че Господ в своята добрина някак ще им помогне с урока. Не може да очаквате Духа да ви помогне да запомните pasajите и принципите, които не сте изучавали, и над които не сте размишлявали. За да преподавате Евангелието с успех, вие трябва да сте придобили както словото, така и силата му в живота си.

Алма разбира тези принципи, когато се радва със синовете на Мория и описва как те преподават със силата и властта Божии. Четем:

“Те бяха мъже с правилно разбиране и изследваха усърдно светите писания, за да имат познание за словото Божие.

Но това не е всичко; те се бяха отдавали на много молитви и пост; ето защо притежаваха духа на ... откровението”⁷.

Също така, вие трябва да слушате. Старейшина Джефри Р. Холанд

преподавате, Светият дух ще може да ви научи на всичко и ще ви напомня за всичко. Наистина, „ще ви бъде давано на часа, да, на момента, каквото трябва да кажете“⁹. Когато това се случи, вие ще усетите, че казвате нещо, което не сте планирали да кажете. После, ако внимавате, вие също ще научавате нещо от нещата, които казвате в процеса на преподаване. Президент Мариън Г. Ромни казва: „Винаги знам кога говоря с вдъхновението на Светия дух, тъй като тогава винаги научавам нещо от това, което казвам“¹⁰. Помнете, учителят също е ученик.

И накрая, трябва да застанете като независим свидетел на нещата, които преподавате, а не да давате просто едно ехо на думите в учебника или на чуждите мисли. Когато се угощавате със словата на Христос и се стремите да живеете според Евангелието още по-пълно, Светият Дух ще ви разкрива, че преподаваното от вас е истина. Това е духът на откровението и същият този дух ще отправя посланието в сърцата на хората, които желаят да го приемат.

Нека завършим с мястото, където всичко е започнало – Свещената горичка. Заради случилото се през онази прекрасна пролетна утрин не толкова отдавна, вие можете да преподавате с Божията сила и власт. За това давам тържествено и самостоятелно свидетелство в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Римляните 1:16.
2. Учение и Завети 11:20.
3. Първото Президентство, в *Teaching the Gospel in the Savior's Way: A Guide to Come, Follow Me: Learning Resources for Youth*, 2012 г., стр. 2.
4. Първото Президентство, в *Teaching the Gospel in the Savior's Way*, стр. 2.
5. Вж. Учение и Завети 11:21.
6. Вж. 1 Солунците 1:5.
7. Алма 17:2–3.
8. Джефри Р. Холанд, „The Divine Companionship“ (обръщение на семинар за новопризовани президенти на мисия, 26 юни 2009 г.), стр. 7, 8, Библиотека за история на Църквата, Солт Лейк Сити; курсивът е в оригинала.
9. Учение и Завети 100:6.
10. Мариън Г. Ромни, в Бойд К. Пакар, *Teach Ye Diligently*, 1975 г., стр. 304.

преподаде този принцип на мисионерите. Ще цитирам бележките на Старейшина Холанд, но си позволих да сменя думите *мисионери* и *проучватели* с думите *учители* и *ученици*, както следва: „На второ място след отговорността на учителите да слушат Духа е отговорността им да слушат ученика. ... Ако слушаме с духовните си уши, ... *нашите ученици ще ни кажат* какви уроци искат да чуят!“

Старейшина Холанд продължава: „Факт е, че учителите все още са прекалено съсредоточени над поднасянето на гладки и монотонни уроци, вместо да обърнат внимание на учениците си като отделни личности“⁸.

След като сте подготвили себе си и урока възможно най-добре, трябва да сте готови да позволите

на Спасителя да ви води в преподаването. Когато тези тихи подтици от Светия Дух дойдат, трябва да имате смелостта да оставите настрана вашите планове и бележки и да отидете там, където подтиците ви отведат. Когато направите това, преподаваният от вас урок вече не е ваш, а става урок на Спасителя.

Като се отдадете на живот според Евангелието както никога досега и изучавате Писанията, съхранявайки ги в сърцата си, същият Свети Дух, който е разкрил тези слова на апостолите и пророците от древността, ще ви свидетелства за истинността им. Накратко, Светият дух ще ги разкрие отново на вас. Когато това се случи, думите, които вие четете, не са вече просто думите на Нефи, Павел или Алма, а стават ваши думи. И след това, когато

От старейшина Кевин С. Хамилтън
От Седемдесетте

Непрестанно придържайки се здраво

*Нека непрестанно се държим здраво за пръта
от желязо, който води до присъствието на
Небесния ни Отец.*

Баща ми може да си спомни точния ден, дори точния час, в който неговото семейство – баща му, майка му и четирите им деца, напускат църквата, като много от тях така и не се връщат, поне не в този живот. Той е бил на 13 години, дякон, и в онези дни семействата посещавали сутрин Неделно училище, а следобед – събрание за причастие. В един хубав пролетен ден, след като се върнали от неделно богослужение и обядвали заедно, майка му се обърнала към баща му и го попитала: „Скъпи, мислиш ли, че трябва да отидем на събранието за причастие този следобед или да заведем децата на екскурзия сред природата?“

Идеята, че съществува алтернатива на събранието за причастие, никога не била хрумвала на баща ми, но той и братята и сестрите му седнали и слушали внимателно. Тази следобедна екскурзия сред природата в неделя сигурно е била

приятно семейно занимание, но това решение отклонило семейството му от сигурността, безопасността и благословиите на Църквата и го повело по друг път.

Като урок за хората, които в наши дни се изкушават да изберат друг път, в Книгата на Мормон пророка Лехий споделя със семейството си видение, в което се казва: „видях безбройни множества от люде, мнозина от които напиреха напред, така че да могат да стигнат до пътеката, която водеше към дървото, до което стоях аз.

И ... те тръгнаха и продължиха по пътеката, която водеше към дървото.

И ... се надигна мъгла от мрак, ... така че тези, които бяха тръгнали по пътеката, загубиха пътя си, така че те се заблудиха и изгубиха“¹.

След това Лехий вижда втора група хора, „които напиреха напред, и те излязоха напред, и се хванаха за края на пръта от желязо;

и те напиреха напред през мъглата от мрак, придържайки се за пръта от желязо, докато излязоха напред и взеха от плода на дървото“. За съжаление, „след като бяха взели от плода на дървото, те хвърлиха поглед наоколо, като че ли бяха засрамени“, заради онези във „величественото и обширно здание“, „и тяхното поведение бе да се присмиват и да сочат с пръст онези, които бяха дошли да вземат от плода.“ Тези хора след това „отпаднаха в забранени пътеки и се изгубиха“². Те не могли, а може би не искали, да издържат до края.

Имало и трета група, която не само успяла да достигне дървото на живота, но и не се отказали след това. За тях Писанията казват, че те „напиреха в пътя си напред, *непрестанно придържайки се здраво* за пръта от желязо, додето не дойдеха и не паднеха долу и не вземеха от плода на дървото“³. Прътът от желязо символизира за тези хора единствената сигурност и безопасност, които могли да намерят, и те продължавали да се държат здраво; отказали да се пуснат дори заради

нещо простичко като следобедна екскурзия сред природата в неделя.

За тази група хора старейшина Дейвид А. Беднар казва: „Ключовият израз тук е непрестанно придържайки се здраво за пръта от желязо. ... Може би хората от тази трета група *последователно* чели и изучавали и изследвали словата на Христос. ... Към тази група вие и аз трябва да се стремим да се присъединим”⁴.

Тези от вас, които са членове на Църквата Божия днес, са сключили завет да следват Исус Христос и да се подчиняват на Божиите заповеди. При кръщението ние сключваме завет да бъдем свидетели за Спасителя⁵, да подкрепяме слабите и нуждаещите се⁶, да спазваме Божиите заповеди и да се покаяваме при нужда, както Апостол Павел казва: „Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога”⁷.

Всяка седмица имаме възможността да присъстваме на събрание за причастие, където можем да подновим заветите си, вземайки от хляба и водата по време на обряда на причастиято. Това обикновено

действие ни позволява отново да обещаем да следваме Исус Христос и да се покаем за пропуските си. В замяна Бог ни обещава Неговия Дух да ни напътства и пази.

От *Проповядвайте Моето Евангелие* нашите мисионери преподават, че откровението и свидетелството са резултат на посещаване неделните църковни събрания: „Когато посещаваме църковните служби и се покланяме заедно, ние се укрепваме едни други. Ние се възстановяваме чрез общение с приятели и членове на семейството. Вярата ни се укрепва, когато изучаваме Писанията и научаваме повече за възстановеното Евангелие”⁸.

Човек може да се запита защо има три отделни събрания в неделя и за какво са ни те. Нека на кратко да разгледаме тези три събрания:

- Събранието за причастие дава възможност за участие в обряда на причастиято. Ние подновяваме заветите си, получаваме допълнително вдъхновение от Духа и получаваме

допълнителната благословия да бъдем напътствани и поучавани от Светия Дух.

- Неделното училище ни позволява да се „поучава(ме) един друг за учението на царството”⁹, в което всички ще се „назидават, и се радват заедно”¹⁰. Голямата сила и личен мир произлизат от разбирането на ученията на възстановеното Евангелие.
- Събранията на свещеничеството дават възможност на мъжете и младежите да „науч(ат) задълженият(а) си”¹¹ и да бъдат „обучени по-съвършено”¹², а Обществото за взаимопомощ дава възможност на жените в Църквата да „увеличават вярата си ... , да укрепват семействата и домовете си, и да помагат на нуждаещите се”¹³.

По същият начин нашите млади жени и деца имат своите събрания и уроци, на които изучават Евангелието, докато се подготвят за важните отговорности, които им предстоят. На всяко от тези различни, но взаимосвързани събрания, ние изучаваме учението, усещаме Духа и служим един на друг. Макар че са възможни изключения поради разстояние, пътни разходи или здравословно състояние, ние трябва да се стремим да присъстваме на неделните събрания. Обещавам, че благословии от голяма радост и мир ще произлязат от богослужението по време на трите часа събрания в неделя.

Нашето семейство винаги е присъствало на всички неделни събрания. Разбрали сме, че това укрепва нашата вяра и задълбочава нашето разбиране за Евангелието. Разбрали сме, че се чувстваме добре от решението си да присъстваме на църковните събрания, особено като се върнем у дома и продължим да съблюдаваме Господния ден. Ние посещаваме всички неделни събрания, дори когато сме на почивка или пътуваме. Една от дъщерите ни наскоро ни писа, за да ни каже, че е посетила църква в града, в който се е намирала при своето пътуване,

след което добави: „Да татко, присъствах и на трите събрания”. Ние знаем, че тя е била благословена за това праведно решение.

Всеки от нас трябва да прави много избори за това как да спазва Господния ден. Винаги ще има някоя „добра” дейност, която ще трябва да бъде жертвана за по-добрия избор – да посетим църковно събрание. Това е всъщност един от начините на противника да „мами душите им и (да) ги отвежда внимателно надолу”¹⁴. Той използва „добрите” дейности като заместители за „по-добри” или дори „най-добри” дейности¹⁵.

Непрестанно да се придържаме здраво за пръта означава при всяка възможност да посещаваме събранията в неделя: събранието за причастие, Неделното училище и събранията на свещеничеството или Обществото за взаимопомощ. Нашите деца и младежи посещават съответните събрания в Неделното училище за деца, млади мъже и млади жени. Никога не трябва да подбираме на кое събрание да присъстваме. Ние просто се държим здраво за словото Божие, като се покланяме и присъстваме на предложените ни събрания през Господния ден.

Непрестанно да се придържаме здраво за пръта означава да се стремим да спазваме всички Божии заповеди, да се молим ежедневно самостоятелно и със семействата си, както и да изучаваме Писанията всеки ден.

Непрестанно да се придържаме здраво за пръта е част от учението на Христос, както то е изложено в Книгата на Мормон. Ние упражняваме вяра в Исус Христос, покаяваме се за греховете си и се променяме в сърцата си, след което Го следваме във водите на кръщението и получаваме потвърждаващия дар на Светия Дух, които ни служи като водач и утешител. След това, както казва Нефи, ние: „трябва да бързаме напред с увереност в Христа” до края на живота си¹⁶.

Мои братя и сестри, ние сме един заветен народ. По своя воля

склучваме и спазваме завети и ни е обещана благословията да получим „всичко, което (Моят) Отец има”¹⁷. Като непрестанно се придържаме здраво за пръта чрез спазване на склучените завети, ние ще бъдем подсилени да устояваме на изкушенията и опасностите на света. Ще можем да изживеем този смъртен живот с неговите предизвикателства, докато наистина достигнем дървото, „чиито плод е най-ценния и най-желателния от всички други плодове”¹⁸.

Баща ми е имал късмета да се ожени за добра жена, която го насърчила да се върне в Църквата в младостта му и да започне да напредва по пътя. Техният верен живот благословиха всичките им деца, следващото поколение внуци, а сега и правнуци.

Както простичкото решение да присъстват или не на едно от техните събрания в Господния ден оказва голямо влияние в живота на моите баба и дядо, така и решенията, които вземаме всеки ден, ще повлияят на живота ни по значителен начин. Едно на пръв поглед простичко решение, като това да присъстваме или не на събрание

за причастие, може да има дълготрайни, дори вечни последствия.

Нека изберем да бъдем усърдни и да спечелим благословиите и закрилата, които идват от събирането ни заедно и спазването на заветите. Нека непрестанно се държим здраво за пръта от желязо, който води до присъствието на Небесния ни Отец. Това е моята молитва в свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

- 1 Нефи 8:21–23.
- 2 1 Нефи 8:24–28.
- 3 1 Нефи 8:30; курсив добавен.
- 4 Дейвид А. Беднар, „A Reservoir of Living Water”, обръщение на духовно послание на ОСЦ, 4 фев. 2007 г., стр. 8–9; speeches.byu.edu.
- 5 Вж. Мосия 18:9.
- 6 Вж. Учение и Завети 81:5.
- 7 Римляните 3:23.
- 8 *Проповядвайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерска служба*, 2004 г., стр. 80.
- 9 Учение и Завети 88:77.
- 10 Учение и Завети 50:22.
- 11 Учение и Завети 107:99.
- 12 Учение и Завети 88:78.
- 13 *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 9.1.1.
- 14 2 Нефи 28:21.
- 15 Вж. Далин Х. Оукс, „Добро, по-добро, най-добро”, *Лиахона*, ноем. 2007 г., стр. 104–108.
- 16 2 Нефи 31:20.
- 17 Учение и Завети 84:38.
- 18 1 Нефи 15:36.

От старейшина Адриан Очоа
От Седемдесетте

Погледнете нагоре

Днес е времето да погледнем нагоре към Източника на истина и да се погрижим нашите свидетелства да бъдат силни.

Когато бях на осем години, ме изпратиха до близкия град да купя продукти за следващите 15 дни. Поглеждайки назад, аз съм удивен колко много доверие ни имаха моите баба, леля и чичо. Утринното небе бе ярко и светло, ние се качихме на нашия малък керван от три коня.

Сред прерията ни дойде на ум блестящата идея да слезем от конете и да поиграем на топчета. Така и направихме, за дълго време. Толкова бяхме погълнати от играта си, че не забелязахме „знаменията на времената“ над главите ни, когато тъмни облаци покриха небето. Докато разберам какво става, дори не ни остана време да се качим на конете. Заваля толкова обилен дъжд и град, че единственото, за което можахме да се сетим, бе да свалим седлата от конете и да се скрием под тях.

Без коне, мокри и измръзнали, ние продължихме пътя си, стараяйки се да се движим възможно най-бързо. Като приближихме града, видяхме, че широката улица, през която се влизаше в града, бе наводнена и приличаше на река, устремена към нас. Тогава единственото възможно решение бе да изоставим нашите покривала и да се качим през бодливата тел, която

ображдаше града. Беше късно през нощта, когато, изморени и мокри до кости, ние потърсихме подслон в първия дом, който видяхме, докато влизашме в града. Там едно добро младо семейство ни подсуши, нахрани с вкусни буритос и ни настана да спим в отделна стая. Скоро открихме, че стаята има равен под от пръст и ни дойде на ум друга блестяща идея. Ние начертахме кръг на пода и продължихме играта си на топчета, докато, изнемощели от игра, заспахме на пода.

Като деца, ние мислехме само за себе си. Тогава изобщо не се сетихме за обичаните от нас хора, които отчаяно ни търсеха – ако бяхме се замислили, нямаше да отлагаме пътуването с такова безполезно занимание. И, ако бяхме по-разумни, щяхме да поглеждаме към небето, щяхме да забележим облаци и щяхме да побързаем, за да изпреварим бурята. Сега имам малко повече опит, винаги си напомням: „Не забравяй да поглеждаш нагоре“.

Това преживяване с моите братовчеди ме научи да обръщам внимание на знаменията на нашите времена. Ние живеем в бурни и опасни дни, които Павел описва по следния начин: „Защото човеците

ще бъдат себелюбиви, ... непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви, ... клеветници, невъздържани, ... повече сластолюбиви, а не боголюбиви” (2 Тимотея 3:2–4).

Имайки предвид тези времена, старейшина Далин Х. Оукс казва: „Трябва да извършим както материална така и духовна подготовка. И подготовката, която е най-вероятно да пренебрегнем е тази, която по-малко се вижда и която е по-трудна – духовната” (“Подготовка за Второто пришествие”, *Лиакхона*, май 2004 г., стр. 9). С други думи, не забравяйте да поглеждате нагоре.

Предвид необходимостта за духовна подготовка във време на такива опасности, искам да предупредя за едно много важно знамение на времената. По професия работя с нови технологии, така че разбирам от какво значение са те, особено в комуникациите. Сега разполагаме с толкова много информация. Но Интернет също е пълен с неща, които са мръсни и заблуждаващи. Технологиата увеличава нашата свобода на словото, но също дава на неквалифицирани блогъри лъжлива достоверност въз основа на броя на посещенията. Ето защо сега, повече от когато и да е било, трябва да помним вечния принцип: “от плодовете им ще ги познаете” (Матей 7:20).

В частност, аз ви предупреждавам да не гледате неприлични образи и да не насочвате вниманието си към лъжливи обвинители на Христос и на пророка Джозеф Смит. И двете действия дават един и същи резултат: загуба на Светия Дух и Неговата защитна, укрепваща сила. Порочност и нещастие винаги ги следват.

Мои скъпи братя и сестри, ако се случи да попаднете на нещо, което ви кара да се съмнявате във вашето свидетелство за Евангелието, аз ви умолявам да погледнете нагоре. Погледнете към Източника на всяка мъдрост и истина. Подхранете вашата вяра и свидетелство със словото Божие. Има хора в света, които се стараят да подкопаят вашата вяра, като смесват лъжите с полуистини. Ето защо е изключително важно

Бразилия, Бразилия

да останете постоянно достойни за присъствието на Духа. Спътничеството на Светия Дух не е само приятно удобство – то е съществено за вашето духовно оцеляване. Ако цените Христовото слово и внимателно слушате подтиците на Духа, вие няма да бъдете измамени (вж. Джозеф Смит – Матей 1:37). Ние трябва да вършим тези неща.

Исус Христос, който е съвършен, и Джозеф Смит, който признава, че не е съвършен, и двамата са убити от лъжливи обвинители, които не приемат техните свидетелства. Как можем да знаем, че тяхното свидетелство е истина – че Исус Христос е Син Божий и че Джозеф Смит е истински пророк?

„От плодовете им ще ги познаете“. Може ли добър плод да порасне от лошо дърво? Аз знам за себе си, че моят Спасител е простил греховете ми, освободил ме е от личната ми горчивина и ме е довел до състояние на щастие, за което дори не знаех че съществува. И аз знам за себе си, че Джозеф Смит е пророк, защото съм приложил простото обещание в Книгата на Мормон: „Да попитате Бога Вечния Отец в името на Христа“ (Мороний 10:4). С две думи: погледнете нагоре.

Има хора, които може да казват, че трябва да имаш физическо свидетелство, за да повярваш във

Възкресението на Исус Христос или в истинността на Неговото възстановено Евангелие. На тях аз цитирам думите на Алма към Корихор, който се опитвал да накара други хора да не вярват: „Ти си имал достатъчно знамения; ще изкушаваш ли твоя Бог? Ще кажеш ли: Покажи ми знамение, когато имаш свидетелството на всичките тези твои братя, а също и на всичките свети пророци? Писанията са положени пред тебе“ (Алма 30:44).

Вие и аз сме живо свидетелство за изкупителната сила на Спасителя. Ние сме живо свидетелство на служението на пророка Джозеф и предаността на ранните светии, останали силни в своето свидетелство. Църквата на Исус Христос сега е навсякъде по света и нараства както никога досега – приемана, както и по времето на Христос, от смирени хора, за които не е необходимо да видят и докоснат, за да вярват.

Никой не знае кога Господ ще дойде отново. Но ние живеем в усилни времена. Днес е времето да погледнем нагоре към Източника на истина и да се погрижим нашите свидетелства да бъдат силни.

Връщам се към моя разказ. На другата сутрин, когато аз и моите братовчеди се събудихме, греше ярко слънце и небето беше красиво. Един човек почука на вратата, търсейки три изгубени момчета. Той

ни качи на коне и ние тръгнахме към къщи през същата прерия. Никога няма да забравя какво видяхме по пътя за дома – множество хора, които цяла нощ ни бяха търсили с трактори и камиони, затънали в калта. Те намерили седло тук, кон там, и когато ни видяха да се прибираме вкъщи, можех да почувствам тяхното облекчение и любов. Когато влязохме в града ни чакаха много хора, начело с моите любящи баба, леля и чичо. Те ни прегърнаха и се разплакаха, изпълнени с радост, че са открили изгубените си деца. Колко силно ми напомня това, че нашият обичащ Небесен Отец е загрижен за нас. Той с нетърпение очаква нашето завръщане у дома.

Да, навсякъде около нас има знамения за идващи бури. Нека погледнем нагоре и да се подготвим. Можем да намерим безопасност в едно силно свидетелство. Нека подхранваме и усиляваме нашите свидетелства всеки ден.

Знам, че можем да живеем заедно като семейства за вечността, че нашият любящ Небесен Отец очаква нас, Неговите чеда, с разтворени обятия. Знам, че Исус Христос, нашият Спасител, е жив. Както при Петър, плът и кръв не са ни открили това, а Отец ми, Който е на небесата (вж. Матей 16:15–19). В свято то име на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Терънс М. Винсън
От Седемдесетте

Да се доближаваме към Бог

*Нашият Спасител иска от нас да Го обичаме толкова,
че да искаме да синхронизираме волята си с Неговата.*

Нашият шестгодишен внук Оли, който мило ме нарича „Попи“, трябваше да вземе нещо от колата. Баща му беше в къщата и без Оли да забележи, отключи колата с дистанционното точно когато Оли я приближи и след това я заключи, след като той беше приключил. Оли изтича вътре с голяма усмивка!

Цялото семейство го попита: „Как успя да накараш колата да се отключи и после пак да се заключи?“ Той просто се усмихна.

Нашата дъщеря и негова майка, каза: „Може би както Попи го прави – може би и ти имаш магически способности!“

Когато това се повтори след няколко минути, отговорът на Оли за новооткритите му способности беше: „Невероятно е! Мисля, че това е защото Попи ме обича и е един от най-добрите ми приятели и се грижи за мен!“

Благословен съм да знам за наистина невероятни неща, които се случват в живота на вярващи светии в Африка, Папуа Нова Гвинея, Австралия, Нова Зеландия и Тихоокеанските острови. Стъгласен съм с Оли – мисля, че се случва, защото

тези вярващи хора имат чувства към нашия Небесен Отец и Спасителя, подобни на тези на Оли към мен. Те обичат Бог като близък приятел и Той се грижи за тях.

Членовете на тази Църква имат право да получават (много от тях и получават) духовно свидетелство. Имат правото и да сключат свещени завети да следват Господ. И въпреки това, някои се доближават към Него, а други не. В коя категория попадате вие?

Господ трябва да е в центъра на нашата вселена – буквално в центъра на нашето внимание. Така ли е наистина? Или понякога Той е далеч от мислите и намеренията на сърцата ни? (вж. Мосия 5:13). Обърнете внимание, че не само мислите на сърцата ни са важни, но и намеренията. Как нашето държание и действия оказват влияние върху почитеността на нашите намерения?

Нашият син, Бен, когато беше на 16 години и говори на конференция на кола, зададе следния въпрос: „Как бихте се чувствали, ако някой ви обещава нещо всяка седмица, но никога не си спазва обещанието?“ Той продължи: „Вземаме ли насериозно

обещанията, които даваме, когато вземаме от причастието и сключваме завет да спазваме Неговите заповеди и да си спомняме винаги за Него?“

Бог ни дава начини, по които ни помага да не забравяме за Него и поддържащите Му сили. Единият начин е чрез нещо, което всички ние изпитваме – огорчения (вж. Алма 32:6). Когато погледна назад към изпитанията, през които съм преминал, ясно се вижда, че те са повлияли на моето израстване, разбиране и съпричастност. Те ме доближиха към моя Небесен Отец и Неговия Син, с преживявания и усъвършенстване, запечатани дълбоко в сърцето ми.

Господните напътствия и указания са така важни. Той помага на изпълнения с вяра брат на Яред, като решава едното от двете предизвикателства, когато му казва как да се снабди със свеж въздух в корабите, построени с вяра (вж. Етер 2:20). Но след това Господ не само оставя временно нерешено предизвикателството как да осигурят светлина, но показва, че Той, Господ, ще позволи препятствията и изпитанията, които налагат неговото решение. Той ще е този, който ще изпрати ветровете, дъждовете и наводненията (вж. Етер 2:23–24).

Защо Господ би направил това? И защо предупреждава всеки от нас избягваме опасността, след като Той може просто да я предотврати? Президент Уилфърд Уудръф разказва историята как е бил духовно предупреден да премести каруцата, в която спели той, съпругата и детето му, само за да види как скоро след това вихрушка отскубва едно голямо дърво и го хвърля точно върху мястото, където преди това е била каруцата (вж. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff*, 2004 г., стр. 47).

И в двата случая времето е можело да бъде променено и да бъде премахната опасността. Но ето какъв е смисълът – вместо да реши сам проблема, Господ иска от нас да развием вяра, която ще ни помогне да разчитаме на Него в решаването на проблемите ни и да Му се доверяваме. Тогава можем да чувстваме Неговата любов постоянно, по-силно, по-ясно и по-лично. Ние ставаме едно цяло с Него и можем да станем като Него. Неговата цел е да бъдем като Него. Всъщност, това е делото и славата на Бог (вж. Моисей 1:39).

Едно малко момче се опитвало да изравни място зад къщата си, за да може да си играе там с количките си. Там имало голям камък, който му пречел. Момчето бутало и дърпало с всички сили, но колкото и да се опитвало, камъкът не помръдвал.

Баща му гледал известно време, след което отишъл при него и му казал: „Трябва да използваш цялата си сила, за да преместиш голям камък като този”.

Момчето отговорило: „Използвах цялата си сила!”

Баща му го поправил: „Не, не си. Все още не си получил моята помощ!”

След това те се навели и заедно лесно преместили камъка.

Бащата на моя приятел Вайба Роме, първи президент на кол в Папуа Нова Гвинея, също разбрал, че може да разчита на Небесния Отец по време на нужда. Той и неговите съселяни можели да оцелеят само от засетите от тях посеви. Един ден

Колейвил, Тексас

той запалил огън, за да почисти своята част от нивата и да я подготви за засаждане. Преди това имало дълъг период на суша и растенията били много сухи. Така че неговият огън станал като този, който президент Монсън описа на последната обща конференция (вж. “Подчинението дава благословии”, *Лиахона*, май 2013 г., стр. 89–90). Пожарът се разраснал към тревата и храстите и по думите на сина му се превърнал в „голямо огнено чудовище”. Той се притеснил за своите съселяни и за възможната загуба на техните насаждения. Ако те били унищожени, той щял да бъде съден от съселяните си. Тъй като не могъл да загаси огъня, той си спомнил за Господ.

Сега ще цитирам сина му, моя приятел: „Той коленичил в храстите на хълма и започнал да се моли на Небесния Отец да спре огъня. Изведнъж се появил черен облак точно над мястото, на което се молел и заваяло силно, но само над пожара. Когато се огледал наоколо, небето

било ясно навсякъде, освен над мястото на пожара. Той не могъл да повярва, че Бог ще отговори на обикновен човек като него и отново коленичил и заплакал като дете. Той казал, че това било най-хубавото чувство” (вж. *Алма* 36:3).

Нашият Спасител иска от нас да Го обичаме толкова, че да искаме да синхронизираме волята си с Неговата. Така можем да почувстваме любовта Му и да опознаем славата Му. Така Той може да ни благослови според желанието Си. Това се случва на Нефи, сина на Еламан, който стигнал дотам, че Господ му вярвал безусловно и заради това можел да го благослови с всичко, което желал (вж. *Еламан* 10:4–5).

В *Животът на Пи*, роман от Ян Мартел, главният герой произнася на глас чувствата си към Христос: „Не можех да спра да мисля за Него. Още не мога. Прекарах цели три дни в мисли за Него. Колкото повече мислех за Него, толкова по-малко можех да Го забравя. И колкото повече

научавах за Него, толкова по-малко исках да Го оставя” (2001 г., стр. 57).

Точно това изпитвам и аз към Спасителя. Той е винаги наблизо, особено на свети места и по време на нужда; и понякога, когато най-малко очаквам, почти усещам как Той ме потупва по рамото, за да знам, че ме обича. Мога да отвърна на тази обич по моя несъвършен начин, като Му отдам сърцето си (вж. У. и З. 64:22, 34).

Преди няколко месеца седях със старейшина Джефри Р. Холанд, докато определяше мисионерите за техните мисии. Като тръгнахме, той ме изчака и докато вървахме сложи ръката си върху рамото ми. Казах му, че си спомням как веднъж е направил същото нещо в Австралия. Той каза: „Това е, защото те обичам!” Знаех, че това е истина.

Вярвам, че ако имахме привилегията да вървим физически рамо до рамо със Спасителя, щяхме да почувстваме ръката Му върху раменете си по същия начин. Също както учениците тръгват към Емаус, нашите сърца ще горят в нас (Лука 24:32). Ето Неговото послание: „Дойдете и ще видите” (Иоана 1:39). Има нещо лично, канещо и приветстващо в поканата да вървиш с ръката Му върху раменете си.

Нека всички ние се почувстваме уверени като Енос, както е описано в последния стих на неговата кратка, но изпълнена с дълбочина книга: „И ще се наслаждавам на деня, когато моята смъртност ще се облече в безсмъртие и аз ще застана пред Него; тогава ще видя лицето Му с удоволствие, и Той ще ми каже: Ела при Мене ти, който си благословен, има място, приготвено за теб в обиталищата на Отца Ми” (Енос 1:27).

Заради множеството преживявания и силата, с която Духа ми е давал знание, аз свидетелствам с пълна увереност, че Бог е жив. Усещам любовта Му. Това е най-хубавото чувство. Нека направим каквото е необходимо, за да синхронизираме нашата воля с Неговата и нека Го обичаме истински. В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Ръсел М. Нелсън

От Кворума на Дванадесетте апостоли

Решения за вечността

Мъдрото използване на вашата свобода за взимане на собствени решения е изключително важно за вашия духовен растеж – сега и за вечността.

Скъпи мои братя и сестри, всеки ден е ден на решения. Президент Томас С. Монсън учи: „решенията определят съдбата”¹. Мъдрото използване на вашата свобода за взимане на собствени решения е изключително важно за вашия духовен растеж – сега и за вечността. Никога не сте твърде млади, за да се учите и никога твърде стари, за да се промените. Вашите копнежи да учите и да се променят произхождат от божествено заложен стремеж към вечно развитие². Всеки ден носи възможности за решения с вечни последици.

Ние сме вечни същества – духовни деца на небесни родители. В Библията пише: „Бог създаде човека по Своя образ; . . . мъж и жена ги създаде”³. Неотдавна чух един детски хор да пее любимата песен „Чедо на Бога съм”⁴. Зачудих се: „Защо не чувам тази песен по-често изпълнявана от майки или верни бащи?” Не сме ли *всички* ние Божии чедо? Истината е, че никой от нас *никога не може да престане* да бъде чедо на Бог!

Като Божии чедо ние трябва да Го възлюбим с цялото си сърце и душа дори повече, отколкото обичаме нашите земни родители⁵.

Трябва да обичаме нашите близки като братя и сестри. Няма по-големи заповеди от тези⁶. Винаги трябва да ценим ценността на човешкия живот през всичките му многобройни етапи.

Писанията ни учат, че тялото и духът са душата на човек⁷. Като същества с двойствена природа всеки от вас може да благодари на Бог за Неговите безценни дарове – вашето тяло и дух.

Човешкото тяло

През годините на моята кариера като лекар добих дълбоко уважение към човешкото тяло. То е създадено от Бог като дар за вас и е абсолютно невероятно! Помислете си за вашите очи, които виждат, уши, които чуват и пръсти, които усещат всичките чудесни неща около вас. Вашият мозък ви позволява да учите, мислите и разсъждавате. Вашето сърце бие неуморно ден и нощ почти без да си давате сметка за това⁸.

Вашето тяло защитава само себе си. Болката идва като предупреждение, че нещо не е наред, и е необходимо да се обърне внимание. От време на време страдате от инфекциозни болести и в тези моменти се

Човешкият дух

Вашият дух е едно вечно същество. Господ заявява на Своя пророк Авраам: „Ти беше избран, преди да се родиш“¹⁵. Господ казва нещо подобно относно Еремия¹⁶ и мнозина други¹⁷. Той дори го казва и за вас¹⁸.

Вашият Небесен Отец ви познава от много дълго време. Вие, като Негови синове или дъщери, сте били избрани от Него да дойдете на земята точно сега, за да поведете Неговото велико дело на земята¹⁹. Вие сте били избрани *не* заради вашите телесни характеристики, а заради вашите *духовни* черти като смелост, храброст, почтеност на сърцето, жажда за истината, стремеж към мъдрост и желание да служите на другите.

Развили сте някои от тези качества още в доземното си съществуване. Други можете да развиете тук на земята²⁰, като безспирно ги търсите²¹.

Изключително съществена духовна черта е самоконтрола – силата да поставите здравия разум над апетитите. Самоконтролът изгражда силна съвест. Вашата съвест определя вашите морални реакции в трудни, изкушаващи и изпитващи ситуации. Постът ви помага да развиете контрол над вашите физически апетити. Също така, постът увеличава вашия достъп до помощта от небесата, засилвайки вашите молитви. Защо е необходим самоконтролът? Бог е заложил много силни апетити в нас за хранене и любов, които са съществени за продължаването на човешкия род²². Когато овладеем нашите апетити в границите на Божиите закони, можем да се наслаждаваме на по-дълъг живот, по-силна любов и пълна радост²³.

В този случай не е изненадващо, че повечето изкушения да се отделим от Божия план за щастието идват посредством неправилното използване на тези съществени, дадени ни от Бог пориви. Овлабяването на нашите апетити не винаги е лесно. Никой от нас не ги контролира съвършено²⁴. Допускаме грешки. Правим погрешни ходове. Извършваме

образуват антитела, които повишават вашата устойчивост към последваща инфекция.

Вашето тяло се самопоправя. Порязванията и натъртванията заздравяват. Счупените кости могат отново да станат здрави. Изброих съвсем малка част от множеството невероятни качества на вашето тяло, дадено от Бог.

Независимо от това, изглежда, че във всяко семейство, ако не и във всеки човек, съществуват някои физически състояния, за които е нужна специална грижа⁹. Господ ни е дал модел за справяне с такива предизвикателства. Той казва: „Аз давам на хората слабост, за да бъдат смирени; ... защото, ако те се смирят ... и имат вяра в Мене, тогава аз ще сторя слабите им страни да станат силни“¹⁰.

Чудесни духове често обитават несъвършени тела¹¹. Дарът на такава тяло, всъщност, може да подсили дадено семейство, когато родителите и роднините с готовност съобразяват живота си с този на детето, родено със специални нужди.

Процесът на стареенето също е дар Божий, както и смъртта. Неизбежната смърт на вашето смъртно

тяло е изключително важна част от великия Божий план за щастие¹². Защо? Защото смъртта ни позволява да се завърнем у дома при Него¹³. От гледна точка на вечността смъртта идва преждевременно само за тези, които не са подготвени да посрещнат Бог.

Понеже телата ви са толкова важна част от вечния Божий план, не е изненадващо, че апостол Павел ги описва като „храм Божий“¹⁴. Всеки път, щом погледнете в огледалото, гледайте на тялото си като на храм. Тази истина – за която трябва да сме благодарни всеки ден – може да повлияе по положителен начин на вашите решения, на начина, по който се грижите за телата си и ги използвате. И тези решения ще определят вашата съдба. Как е възможно това? Поради това, че тялото ви е храм на вашия дух. Начинът, по който използвате вашето тяло, влияе на духа ви. Някои от решенията, които ще определят вашата вечна съдба, включват:

- Как ще се грижите и използвате вашето тяло?
- Кои духовни черти ще изберете да развиете?

грехове. Какво можем да направим тогава? Можем да учим от тях. И можем искрено да се покаем²⁵.

Ние можем да променяме своето поведение. Нашите желания могат да се променят. Как? Има само един начин. Истинската промяна – постоянната промяна – може да се реализира единствено чрез изцеляващата, пречистващата и даващата възможности сила на Единението на Исус Христос²⁶. Той ви обича – всеки един от вас!²⁷ Той ви позволява да черпите от Неговата сила, ако спазвате Неговите заповеди ревностно, искрено и точно. Толкова е просто и сигурно. Евангелието на Исус Христос *наистина е* Евангелие на промяна!²⁸

Един силен човешки дух, упражняващ контрол върху плътските апетити, е господар на емоциите и страстите, а не техен роб. Този вид свобода е толкова важна за духа, колкото кислородът за тялото! Свободата от самозаробването е истинското освобождаване!²⁹

Ние сме „свободни да избе(рем) свобода и вечен живот ... или да избе(рем) пленничество и смърт“³⁰. Ако изберем по-възвишения път

към свободата и вечния живот, в него присъства бракът³¹. Светиите от последните дни заявяват, че „бракът между мъжа и жената е постановен от Бог и че семейството заема централно място в плана на Твореца за вечната съдба на Неговите деца“. Ние също знаем, че „полът е съществена характеристика на личността в доземното, земното и вечното самосъзнание и цели“³².

Бракът между мъж и жена е в основата на Господните учения и е от изключителна важност за вечния Божий план. Бракът между мъж и жена е Божия модел за пълнота на живота на земята и в небесата. С Божия модел на семейството не може да се злоупотребява, той не може да бъде разбран погрешно, нито преиначаван³³. Не и ако искате истинска радост. Божият модел за брака защитава свещената сила за създаване на потомство и радостта от истинската брачна близост³⁴. Ние знаем, че Бог е бракосъчетал Адам и Ева, преди да изживеят радостта от своето свързване като съпруг и съпруга³⁵.

В днешно време правителствата са особено заинтересувани

от опазването на брака, понеже силните семейства предоставят най-добрия начин за осигуряване на здраве, образование, благоденствие и благополучие за подрастващите поколения³⁶. Но правителствата силно се влияят от тенденциите и светските философии при писането, променянето и прилагането на законите. Независимо от действащите закони, учението на Господ относно брака и смъртността *не може да бъде променено*³⁷. Запомнете: грехът, дори и да е узаконен от хората, винаги ще е грях в Божиите очи!

Трябва да показваме същата добротата и състрадание като Спасителя, да зачитаме правата и чувствата на всички Божии чеда, но не можем да променяме Неговото учение. То не е наше, за да го променяме. Неговото учение ни е дадено да го изучаваме, разбираме и защитаваме.

Начинът на живот, проповядван от Спасителя, е добър. Неговият начин включва целомъдрие преди брака и пълна вяност по време на брака³⁸. Начинът на Господ е единственият начин да изпитваме трайно щастие. Неговият начин дава нестихваща утеха на нашите

души и носи постоянен мир в нашите домове. И най-хубавото е, че Неговият начин ни води у дома при Него и Нашия Небесен Отец към вечен живот и възвисяване³⁹. Това е самата същност на Божието дело и слава⁴⁰.

Скъпи мои братя и сестри, всеки ден е ден на решения и нашите решения определят нашата съдба. Един ден всеки един от нас ще застане пред Господ, за да бъде съден⁴¹. Всеки ще има лично интервю с Исус Христос⁴². Ще отговаряме за решенията, които сме взимали относно нашите тела, нашите духовни качества и дали сме зачитали Божия модел за брака и семейството. Искрено се моля всеки ден мъдро да вземаме решенията за вечността. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън "Decisions Determine Destiny" (духовно послание на ОСП, 6 ноем. 2005 г.), speeches.byu.edu.
2. Идеята за вечния напредък е умело предадена от У. У. Фелпс в неговия текст на химна „Ако можеше до Колоб да стигнеш“ (Химни, номер 178). Куплет 4 гласи: „Няма край за мъдростта и за добродетелта. Няма край за светлината, без край е и мощта. Няма край Свещеничеството, нито младостта. Няма край единството ни, без край е правдата“. Куплет 5 завършва с: „Няма край на славата, нито край на любовта. Няма край животът, няма и смърт във вечността“.
3. Битие 1:27; вж. и Солунците 3:10; Алма 18:34; Етер 3:15; Моисей 6:9.
4. „Чедо на Бога съм“, Химни, номер 186.
5. Вж. Матей 10:37.
6. Вж. Марка 12:30–31.
7. Вж. Учение и Завети 88:15.
8. Други механизми, дадени от Бог, също действат във вашето тяло. Елементи като натрий, калий и калий, както и съединения като вода, глюкоза и протеини, са изключително важни за оцеляването. Тялото работи с газове като кислород и въглероден диоксид. То произвежда хормони като инсулин, адреналин и тироксин. Нивата на всички тези и много други съставни части в тялото се регулират автоматично в определени граници. Взаимодействията между жлезите на тялото се регулират автоматично. Например, хипофизната жлеза в основата на мозъка изпраща хормон, който стимулира кората на надбъбречните жлези, за да произведе надбъбречни кортикални хормони. От своя страна, увеличаващите се нива на кортикалните хормони подтикат производството на стимулиращия хормон на хипофизната жлеза и обратно. Нормалната температурата на

вашето тяло се поддържа на около 37°C в независимо дали сте на екватора или на Северния полюс.

9. Някои състояния са лесно забележими, други са скрити. Някои са наследствени, други – не. Някои хора са предразположени към рак, други имат алергии и т.н. Всеки може да е нащрек за своята слабост и смирено да учи на какво Господ иска да ни поучава и че нашите слабости могат да станат силни страни.
10. Етер 12:27.
11. Някои заболявания няма да бъдат напълно излекувани до Възкресението, когато „всички неща ще бъдат възстановени на своята съответна и съвършена снага“ (Алма 40:23).
12. Вж. Алма 42:8.
13. Авторът на псалми пише: „Скъпоценна е в очите на Господа смъртта на светиите Му“ (Псалм 116:15). Смъртта е скъпоценна, защото за светиите тя се явява един вид завръщане у дома при Господ.
14. 1 Коринтяните 3:16; вж. и 6:19.
15. Авраам 3:23.
16. Вж. Еремия 1:5.
17. Вж. Алма 13:2–3.
18. Вж. Учение и Завети 138:55–56.
19. Вж. Алма 13:2–3; Учение и Завети 138:38–57.
20. Качествата „вяра, добродетел, знание, въздръжаност, търпение, братска любов, благочестие, милосърдие, смирение (и) усърдие“ (Учение и Завети 4:6) са сред духовните дарове, които можем да получим и развием. Благодарността е друго духовно качество, което можем да развием. Благодарността формира настроението и производителността. И когато сте били духовно „родени от Бога“, можете с благодарност да получите Неговия образ на вашите лица (вж. Алма 5:14).
21. Вж. 1 Коринтяните 12; 14:1–12; Мороний 10:8–19; Учение и Завети 46:10–29.
22. Някои хора се изкушават да ядат твърде много. „Затлъстяването се е превърнало в крайно сериозен проблем по целия свят и поне 2,8 млн. души умират годишно в резултат на наднормено тегло“ (Световна здравна организация. „10 истини относно затлъстяването“, март 2013 г., www.who.int/features/factfiles/obesity/en). Други се изкушават да ядат твърде малко. Анорексията и булимията разрушават живота на много хора, бракове и семейства. Някои хора се изкушават от сексуални пориви, забранени от Нашия Спасител. Разяснението за тези неща можем да прочетем в *Handbook 2: Administering the Church*, където е написано: „Господният закон за целомъдрието е въздръжание от сексуални връзки извън законния брак и вярност в брака. ... Прелюбодеянието, блудството, хомосексуалните или лесбийските връзки, както и всяко друго несвято, противоречи на нечисто поведение, са грях“. Още цитати от наръчника: „Хомосексуалното поведение нарушава заповедите на Бог, то е противно на целите на човешката сексуалност и лишава хората от благословиите на семейния живот и спасителните обреди

на Евангелието ... Църквата се противопоставя на хомосексуалното поведение, но в същото време проявява разбиране и уважение към хората, които изпитват привличане към същия пол“ (2010 г., 21.4.5; 21.4.6).

23. Вж. 1 Коринтяните 6:9–20; Яковово 1:25–27; Учение и Завети 130:20–21. Винаги трябва да помним, че „човеците са, за да могат да имат радост“ (2 Нефи 2:25).
24. Както е обяснено в Писанията, смъртността е време за изпитание: „И с това ще ги изпитаме, за да видим дали ще вършат всичко, което Господ, техният Бог, ще им заповяда“ (Авраам 3:25).
25. Вж. Мосия 4:10; Алма 39:9; Еламан 15:7. *Handbook 2* включва следните думи: „Хомосексуалното поведение може да бъде опростено чрез искрено покаяние“ (21.4.6).
26. Чрез Единението на Исус Христос и подчинение на принципите на Евангелието цялото човечество може да бъде спасено (вж. Учение и Завети 138:4; Символът на вярата 1:3).
27. Вж. Етер 12:33–34; Мороний 8:17.
28. Вж. Мосия 5:2; Алма 5:12–14.
29. Вж. Римляните 8:13–17; Галаатяните 5:13–25; Учение и Завети 88:86.
30. 2 Нефи 2:27.
31. Вж. Учение и Завети 131:1–4.
32. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., стр. 129.
33. Вж. Матей 19:4–6; Мосия 29:26–27; Еламан 5:2.
34. Всеки човек се ражда с уникална саможивност, хромозоми и ДНК (дезоксирибонуклеинова киселина). ДНК е молекула, съдържаща код с генетични указания, които се използват за развитието и функционирането на живи клетки. ДНК на всеки човек се образува, когато ДНК от бащата и майката се слепят, за да се създаде ДНК на новото бебе – съдружие между баща, майка и дете.
35. Вж. Битие 2:24–25; 3:20–21; 4:1–2, 25.
36. Д-р Патрик Ф. Фейгън пише: „Неизменната основа, от която зависи икономическото състояние, са семействата, в които родителите са сключили брак – особено многодетните семейства, които ходят на богослужение всяка седмица. ... Всеки брак създава ново семейство, независима икономическа единица, която получава доходи, пазарува, пести и инвестира“ („The Family GDP: How Marriage and Fertility Drive the Economy“, *The Family in America*, том 24, номер 2 (пролетта на 2010 г.): стр. 136).
37. Вж. Изход 20:14; Левит 18:22; 20:13; Второзаконие 5:18; Матей 5:27–28; Марка 10:19; Лука 18:20; Римляните 1:26–27; 13:9; Мосия 13:22; 3 Нефи 12:27–28; Учение и Завети 42:24; 59:6.
38. Вж. Гордън Б. Хинкли, „This Thing Was Not Done in a Corner“, *Ensign*, ноем. 1996 г., стр. 49.
39. Вж. Учение и Завети 14:7.
40. Вж. Моисей 1:39.
41. Вж. 2 Нефи 9:41, 46; Мосия 16:10.
42. Ще бъдем съдени според делата ни и желанията на сърцата ни (вж. Учение и Завети 137:9; вж. и Евреите 4:12; Алма 18:32; Учение и Завети 6:16; 88:109).

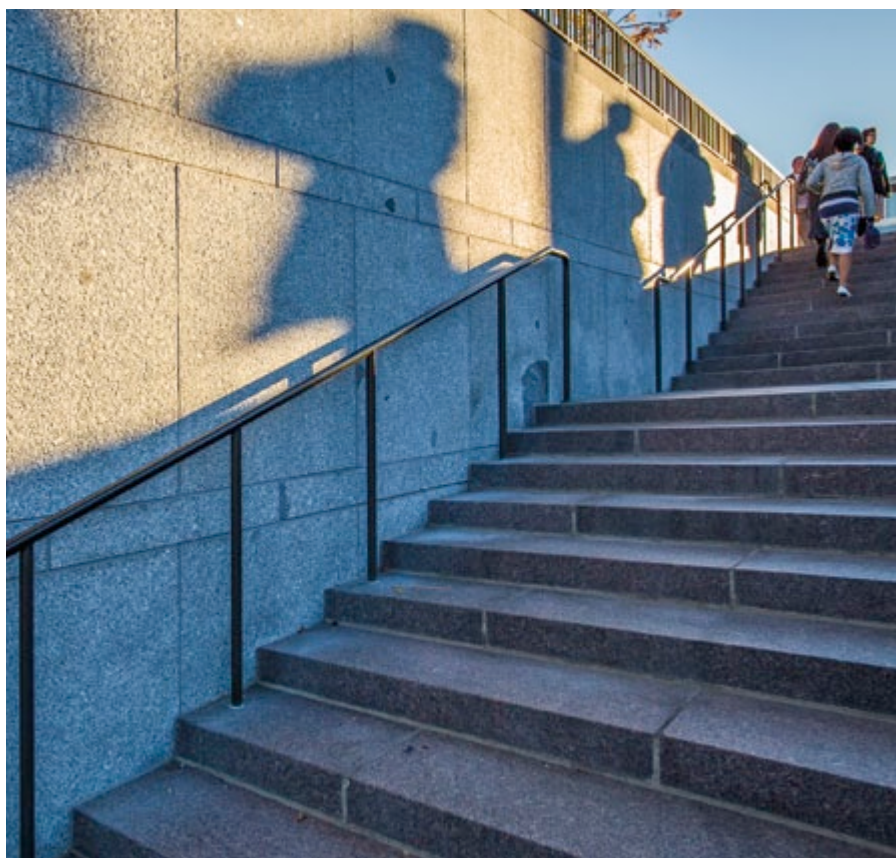
От президент Томас С. Монсън

Бог да бъде с вас, ДОВИЖДАНЕ

*Нека изразяваме все повече доброта едни към други
и нека винаги участваме в делото на Господ.*

Мои братя и сестри, сърцето ми е изпълнено с радост при закриването на тази

прекрасна обща конференция на Църквата. Бяхме духовно нахранени, докато слушахме

напътствията и свидетелствата на участвалите във всяка сесия.

Бяхме благословени да се срещнем тук в този великолепен Център за конференции в мир и сигурност. Тази конференция бе отразена по един изключителен начин и видяна от много хора по света, отвъд континенти и океани. Въпреки че физически сме далеч от много от вас, ние чувстваме духа ви.

Към нашите братя, които бяха освободени на тази конференция, позволете да изразя сърдечната благодарност от всички нас за дългите години отдадена служба. Безброй са онези, които са били благословени от вашия принос към делото Господно.

Благодаря и на Хора на Табернакъла и на другите хорове, които участваха в тази конференция. Музиката беше прекрасна и допълнително покани Духа, който чувствахме по време на всяка сесия.

Благодаря ви за вашите молитви за мен и за всички висши ръководители и служители на Църквата. Ние сме укрепвани от тях.

Нека небесните благословии бъдат с вас. Нека домовете ви бъдат изпълнени с любов и уважение и с Духа Господен. Нека постоянно да подхранвате вашите свидетелства за Евангелието, така че те да ви бъдат защита срещу ударите на противника.

Конференцията приключи. Когато се завръщаме по домовете си, нека направим това в безопасност. Нека Духът, който почувствахме тук, да бъде и да остане с нас, когато се занимаваме с всекидневните си задачи. Нека изразяваме все повече доброта едни към други и нека винаги участваме в делото на Господ.

Бог да ви благослови, мои братя и сестри. Нека обещаният от Него мир бъде с вас сега и винаги. Казвам ви довиждане, докато се срещнем отново след шест месеца. В името на нашия Спасител, тъкмо Исус Христос, амин. ■

От Линда К. Бъртън

Обща президентка на Обществото за взаимопомощ

Силата, радостта и любовта, които произлизат от спазването на заветите

Каня всеки от нас да прецени доколко обича Спасителя, като за мярка използва степенята, в която с радост спазва заветите си.

Бих искала да започна, като ви разкажа една трогателна история.

Една вечер, един човек повикал петте си овце да се приберат в обора за нощта. Семейството му било много впечатлено как той само извикал: „Хайде“ и веднага всичките пет глави се надигнали и се обърнали към него. Четири овце се затичали към него. С голяма обич той нежно потупал всяка една от четирите по главата. Овцете познавали гласа му и го обичали.

Но петата овца не се затичала. Тя била една голяма овца, която преди няколко седмици била дадена от собственика си, който казал, че тя е дива, опърничавя и винаги повеждала настрана останалите овце. Новият собственик приел овцата

и я държал вързана за колче в полето си за няколко дни, за да се научи да си стои на мястото. Той търпеливо я учил да обича него и другите овце, докато в крайна сметка оставил само едно късо въже около врата ѝ, като вече не била вързана за колче.

Същата тази вечер, докато семейството му гледало, човекът се доближил до овцата, която стояла в края на полето и отново ѝ казал нежно: „Хайде. Вече не си вързана. Свободна си“. След това нежно сложил ръка на главата ѝ и тръгнал с нея и останалите овце към обора¹.

В духа на тази история, аз се моля Светият Дух да ни помага да се учим заедно тази вечер за спазването на заветите. Сключването и спазването на завети означава

да изберем да се обвържем с нашия Небесен Отец и с Исус Христос. Това означава да следваме Спасителя. Това означава да Му се доверяваме и да желаем да показваме благодарността си за цената, която Той заплатил, за да ни освободи чрез безграничния дар на Единението.

Старейшина Джефри Р. Холанд обяснява: „заветът е обвързващ духовен договор, тържествено обещание към Бог Отец, че ще живеем и ще мислим и ще действаме по определен начин – по начина на Неговия Син, Господ Исус Христос. Отец, Сина и Светия Дух, от своя страна, ни обещават пълното великолепие на вечния живот”². В този обвързващ договор Господ определя условията и ние се съгласяваме да ги спазваме. Сключването и спазването на завети е израз на нашето обещание да станем подобни на Спасителя³. Идеалът е да се стремим към поведение, което най-добре е изразено в няколко фрази от един любим химн: „Във *Твоя* път ще ходя, Отче мой. ... ще нося светите слова. ... И верен син ще бъда аз”⁴.

Защо да сключваме и спазваме завети?

1. Спазването на завети укрепва, дава сили и защитава.

Нефи видял във видение значителните благословии, които Господ дава на спазващите завети: „И стана така, че аз, Нефи, съзрях силата на Агнеца Божий, която слезе върху светиите на църквата на Агнеца и върху заветния народ Господен, ... и те бяха въоръжени с праведност и със силата Божия във велика слава”⁵.

Наскоро се срещнах с една скъпа нова приятелка. Тя свидетелства, че, след като получила храмовото си надаряване, се почувствала укрепена със силата да устоява на изкушенията, с които преди това е имала проблеми.

Когато спазваме заветите си, ние също така получаваме смелост и силата, които да ни помогнат да носим един другото тежестите си. Една съкрушена сестра имала син, който имал трудно изпитание в земния си

Знаем, че Господ винаги се възрадва на „душата, която се по-кайва“⁹, но ние желаем повече от всичко децата ни да следват съвета на президент Хенри Б. Айринг да „започнем рано и да бъдем постоянни“ при сключването и спазването на завети¹⁰. Неотдавна, на един съвет на свещенически ръководители и ръководители на спомагателните организации, бе зададен един провокиращ и искрен въпрос: „Наистина ли очакваме осемгодишните ни деца да спазват заветите си?“ Докато говорехме по въпроса, бе предложено, че един от начините, по които да подготвим децата да сключват и спазват свещените кръщелни завети, е да им помогнем да направят и спазват едно просто обещание.

Верните родители имат правото да знаят как най-добре да преподават, за да откликнат на нуждите на децата си. Когато родителите търсят и действат съгласно лично откровение, съветват се, служат и преподават простите принципи на Евангелието, те ще имат силата да укрепят и защитят семействата си. Други членове на семейството също могат да помогнат. Моят мил дядо ни научи колко е важно да се спазват обещанията чрез една проста песничка. Тя гласеше следното:

„Преди да направите обещание, помислете добре колко важно е то. И като го направите, впишете го върху сърцето си. Впишете го върху сърцето си“. Тази малка песничка бе преподавана с любов, убеждение и сила, защото дядо вписваше своите собствени обещания в сърцето си.

Една мъдра майка, която познавам, нарочно включваше децата си в своите усилия да спазва заветите си. Тя с радост носеше тегобите на съседни, приятели и членове на клона и утешаваше онези, които имаха нужда от утеха. Не беше изненадващо, когато малката ѝ дъщеря наскоро помоли за помощ да знае как да утеша най-добре малката си приятелка, чийто баща току що бе починал. Това бе идеалната обстановка за преподаването на това, че нейното желание и действия да утеша

живот. Поради вярата ѝ в това, че сестрите от нейното Общество за взаимопомощ спазват заветите си, тя смело ги помолила да постят и да се молят за сина ѝ. Една друга сестра споделила, че съжалява, че не е поискала подобни молитви от сестрите си. Преди години и нейният син имал проблеми. Толкова ѝ се искало и тя да ги бе помолила да помогнат на семейството ѝ да понесе този товар. Господ казва, „По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си“⁶.

О, сестри, всички имаме бреме за носене и бреме за споделяне. Поканата да носим един друго тегобите си е покана да спазваме нашите завети. Съветът на Луси Мак Смит към първите сестри от Общество то за взаимопомощ е по-актуален днес от всякога: „Ние трябва да се

грижим нежно една за друга, да се утешаваме и да се напътстваме, та да можем всички да седим заедно на небето“⁷. Това е спазването на завети и програмата за посещаващите учителки в свършената им форма!

Книгата на Мормон ни напомня, че дори пророкът Алма е трябвало да носи бремето на това да има непокорен син. Но Алма имал късмета да е благословен да има братя и сестри в Евангелието, спазващи заветите си, които били силно обрънати във вярата към Господ и които били научили какво е да носят един друго тегобите си. Запознати сме със стиха в Мосия, в който се говори за силната вяра на молитвите на Алма относно сина му. Но летописът гласи: „Господ ... е чул молитвите на народа Си, а също и молитвите на Своя слуга, Алма“⁸.

приятелката ѝ са един от начините да спазва кръщелния си завет. Как можем да очакваме децата да сключват и спазват храмови завети, ако ние не очакваме от тях да спазват първия си завет – кръщелния си завет?

Старейшина Ричард Г. Скот отбелязва: „Една от най-великите благословии, които можем да предложим на света, е силата на един съсредоточен в Христос дом, където се изучава Евангелието, спазват се заветите и изобилства любовта”¹¹. Кои са някои от начините, по които можем да създадем такъв дом, в който да подготвим децата ни да сключват и спазват храмови завети?

- Можем да открием заедно какво означава да бъдем достойни за храмова препоръка.
- Можем да открием заедно как да се вслушваме в Светия Дух. Тъй като храмовото надаряване се получава чрез откровение, ние трябва да овладеем това важно умение.
- Можем да открием заедно как да се учим чрез символи, започвайки със свещените символи на кръщението и причастието.
- Можем да открием заедно защо тялото е свещено, защо понякога се говори за него като за храм и каква е връзката между скромното облекло и прически и свещеното естество на храмовото облекло.
- Можем да открием плана на щастие в Писанията. Колкото по-запознати сме с плана на Небесния Отец и Единението в Писанията, толкова по-смислено ще стане служението ни в храма.
- Можем да научим заедно историите за нашите предци, да проучваме семейната история, да индексирате и да извършваме работа за починалите ни любими хора.
- Можем да открием заедно значението на думите *надаряване, обряд, запечатване, свещеност, ключове* и други думи, свързани с храмовото служение.
- Можем да ги научим, че ходим в храма, за да сключваме завети с

Небесния Отец – и че се връщаме вкъщи, за да ги спазваме!¹²

Нека помним идеята за „добро, по-добро и най-добро”¹³. Добре е да научим децата си за храма. По-добре е да ги подготвим и да очакваме да сключват и спазват завети. Най-добре е да им покажем чрез пример, че ние с радост спазваме нашите кръщелни и храмови завети! Сестри, осъзнаваме ли важната ни роля в делото на спасението, докато подхранваме, учим и подготвяме децата, за да напредват по пътеката на заветите? Силата ни да правим това ще ни бъде дадена, ако почитаме и спазваме заветите си.

2. Спазването на завети е важно за истинското щастие.

Президент Томас С. Монсън учи: „Трябва да почитаме свещените завети и нашата вярност към тях е задължителна, за да бъдем щастливи”¹⁴. Във 2 Нефи простичко се казва: „И стана така, че ние заживяхме щастливо”¹⁵. В началото на тази глава научаваме, че Нефи и народа му току що били построили храм. Със сигурност са спазвали с радост заветите! А в Алма четем: „Но ето, никога от дните на Нефи насам не бе имало по-щастливо време за народа на Нефи от дните на Мороний”¹⁶. Защо? И отново, в предишния стих научаваме, че те „бяха верни в спазването на заповедите Господни”¹⁷. Спазващите завети хора спазват заповедите!

Обичам стиха, който гласи: „И сега, когато хората чува тези слова (т.е. словата, описващи кръщелния завет), те плеснаха с ръце от радост и възкликнаха: Това е желанието на сърцата ни”¹⁸. Обичам това желание на сърцата им. Те с радост пожелаха да сключат и спазват заветите си!

Една неделя една млада сестра с радост възкликна: „Днес ще взема от причастието!” Кога бе последният път, когато се зарадвахме от тази привилегия? И как демонстрираме това? Правим го, като *винаги* помним Спасителя и *винаги* спазваме заповедите Му, което включва почитане на Господния ден свят.

Правим го, като *винаги* Го помним, като *винаги* казваме лични и семейни молитви, ежедневно изучаваме Писанията и всяка седмица имаме семейни домашни вечери. А когато се разсеем или не обръщаме внимание на тези важни неща, ние се покаяваме и започваме отново.

Сключването и жизнерадостното спазване на нашите завети дава смисъл и живот на важните свещени и спасителни обреди, които трябва да получим, за да може да получим „всичко, което ... Отец има”¹⁹. Обредите и заветите са „духовните етапи”, за които говори президент Хенри Б. Айринг, когато казва: “Светиите от последните дни са заветен народ. От деня на своето кръщение и през най-важните духовни моменти на живота си, ние даваме обещания на Бог и Той ни дава обещания. Той *винаги* спазва Своите обещания, дадени чрез Неговите упълномощени служители, но най-голямото изпитание на живота ни е да се види дали *ние* ще спазим заветите си с Него”²⁰.

3. Спазването на завети изразява нашата любов към Спасителя и към нашия Отец в Небесата.

Сред всички причини, поради които трябва да сме по-старателни в спазването на заветите ни,

трудности, могат да почувстват докосването на ръката на Добрия Пастир и да чуят гласа Му да казва: „Хайде. Вече не си вързана. Свободна си”. Спасителят каза: „Аз съм добрият пастир; Добрият пастир живота си дава за овците”²⁶. Той може да каже това, защото Той спази заветите Си с любов. Въпросът е дали ние ще го направим. Нека вървим напред с вяра, с радостни сърца и със силно желание да спазваме заветите си. Така ние изразяваме любовта си към Небесния Отец и към нашия Спасител, за което свидетелствам с голяма любов, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Д. Тод Кристоферсън, “You Are Free,” *Liahona*, март 2013 г., стр. 16, 18.
2. Джефри Р. Холанд, “Keeping Covenants: A Message for Those Who Will Serve a Mission,” *Liahona*, ян. 2012 г., стр. 49.
3. Вж. “Understanding Our Covenants with God,” *Лиакхона*, юли 2012 г., стр. 23.
4. “Във Твоя път ще ходя, Отче мой,” *Химни*, № 172; курсив добавен.
5. 1 Нефи 14:14.
6. Иоана 13:35.
7. Lucy Mack Smith, в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* 2011 г., стр. 25.
8. Мосия 27:14; курсив добавен.
9. Учение и Завети 18:13.
10. Вж. Хенри Б. Айринг, “Духовната подготовка: започнете отрано и бъдете постоянни,” *Лиакхона*, ноем. 2005 г., стр. 37–40.
11. Ричард Г. Скот, “За да има мир у дома,” *Лиакхона*, май 2013 г., стр. 30.
12. Вж. Д. Тод Кристоферсън, “Евангелието помага за решаването на проблемите и преодоляването на изпитанията” (световно обучение за ръководители, фев. 2012 г.), *LDS.org/broadcasts*.
13. Вж. Далин Х. Оукс, “Добро, по-добро, най-добро,” *Лиакхона*, ноем. 2007 г., стр. 104.
14. Томас С. Монсън, “Happiness – the Universal Quest,” *Liahona*, март 1996 г., стр. 5.
15. 2 Нефи 5:27.
16. Алма 50:23.
17. Алма 50:22.
18. Мосия 18:11.
19. Учение и Завети 84:38.
20. Хенри Б. Айринг, “Witnesses for God,” *Ensign*, ноем. 1996 г., стр. 30; курсив добавен.
21. Битие 29:20.
22. Иоана 3:16.
23. Джозеф Фийлдинг Смит, “Importance of the Sacrament Meeting,” *Relief Society Magazine*, окт. 1943 г., стр. 592.
24. Джефри Р. Холанд, “Първата голяма заповед,” *Лиакхона*, ноем. 2012 г., стр. 84.
25. Иоана 14:21.
26. Иоана 10:11.

следната е най-силната от всички – любов. Един стих от Стария завет трогва сърцето ми, когато си мислим за принципа на любовта. Коя от нас не е била разчувствана от библейската любов между Яков и Рахил, когато прочете: „И тъй, Яков работи за Рахил седем години; но, поради любовта му към нея, те му се видяха като няколко дни”²¹ Сестри, спазваме ли заветите си с такъв вид дълбока и отдадена любов?

Защо Спасителят пожела да спази завета Си с Отца и да изпълни божествената Си мисия, за да изкупи греховете на света? Било е поради Неговата любов към Отец и Неговата любов към нас. Защо Отец пожела да позволи на Единородния Си и съвършен Син да изстрада неопишуема болка, за да понесе греховете, разочарованията, болестите и слабостите на света и всичко, което е несправедливо в този живот? Намираме отговора в тези слова: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син”²².

„Ако напълно оценяваме много-то благословии, които ни се дават чрез Единението, няма нищо, което

Господ да изиска от нас, което да не можем ентузиазирани и с желание да извършим”²³. Съгласно тези думи на президент Джозеф Фийлдинг Смит, спазването на заветите е един от начините да изразим любовта си към непостижимото, безкрайно Единение на нашия Спасител и Изкупител и съвършената любов на нашия Отец в Небесата.

Старейшина Холанд въздействашо казва: „Не съм сигурен точно какво ще бъде нашето преживяване в Съдния ден, но бих бил много изненадан, ако на някой етап от този разговор Бог не ни попита това, което Христос попитал Петър: „Обичаше ли Ме?”²⁴ Тази вечер аз искам да помоля всяка една от нас да прецени колко обича Спасителя, използвайки за мярка с каква радост спазваме заветите си. Спасителят казва: „Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме люби; а който Ме люби ще бъде възлюбен от Отца Ми, и аз ще го възлюбя, и ще явя Себе Си нему”²⁵. Всички ние се нуждаем от редовното проявление на Спасителя в ежедневието си!

Нека помним, че дори и онези, които са се отклонили в миналото или които в момента имат

От Керъл М. Стивънс

Първа съветничка в Общото президентство
на Обществото за взаимопомощ

Имаме велик повод да се радваме

*Когато обичате околните, грижете се за тях и им
служите по малки и прости начини, вие активно
участвате в делото на спасението.*

Когато свежърът ми почина, семейството ни се събра заедно и приветствахме хората, които дойдоха, за да отдадат почитта си. През цялата вечер, докато говорех с членове на семейството и с приятели, често забелязвах десетгодишния ни внук, Портър, който стоеше близо до свежърва ми – неговата баба. Понякога той стоеше зад нея,

наблюдавайки я. В един момент забелязах, че я е хванал под ръка. Гледах как той потупва ръцете ѝ, прегръща я и стои до нея.

В продължение на няколко дни след това, аз не можех да забравя тази картина. Почувствах се подтикната да изпратя бележка на Портър, в която да му кажа какво съм видяла. Писах му имейл и му казах какво

Портър (вдясно) с неговата прабаба.

видях и какво почувствах. Напомних на Портър за заветите, които склучи, когато се кръсти, цитирайки думите на Алма в Мосия, 18-та глава:

“И сега, като желаете да влезете в стадото Божие и да бъдете наречени Негов народ, и сте готови да носите един другиму тегобите си, за да може те да са леки;

да, и сте готови да скърбите с онези, които скърбят; да, и да утешавате онези, които се нуждаят от утешение, и да бъдете свидетели Божии по всяко време, за всяко нещо и на всяко място, където може да се намирате, даже и до смърт, ... та да може да имате вечен живот,

... ако това е желанието на сърцата ви, какво имате срещу това да бъдете кръстени в името Господне като свидетели пред Него, че сте встъпили в завет с Него, че ще Му служите и ще спазвате Неговите заповеди, за да може Той да излее по-изобилно Духа Си върху вас?”¹

Обясних на Портър, че Алма учи хората, които искат да се кръстят, че те трябва да желаят да служат на Господ, като служат на другите през целия си живот! Написах: „Не знам дали го осъзна това, но начинът, по който показва любовта и загрижеността си за Баба, бе спазване на заветите ти. Ние спазваме заветите си всеки ден, ако се държим добре, изразяваме любов и се грижим един за друг. Искам само да знаеш, че се гордея с теб за това, че спазваш заветите си! Като спазваш завета, който склучи, когато се кръсти, ще бъдеш подготвен да бъдеш ръкоположен в свещеничеството. Този допълнителен завет ще ти предостави още възможности да благославяш и служиш на другите и ще ти помогне да се подготвиш за заветите, които ще склучиш в храма. Благодаря ти, за това че си толкова добър пример за мен! Благодаря ти за това, че ми показва какво е човек да спазва заветите си!”

Портър ми отговори: „Бабо, благодаря ти за имейла. Когато прегръщах баба, не знаех, че спазвам завети, но чувствах топлина в сърцето си и се чувствах много добре.

Знам, че Светият Дух в сърцето ми бе причината за това”.

Аз също почувствах топлина в сърцето си, когато осъзнах, че Портър е свързал спазването на заветите си с обещанието „да може винаги да им(а) Неговия Дух да бъде с (него)”² – едно обещание, което е възможно след получаване на дара на Светия Дух.

Сестри, докато разговарям с много от вас по целия свят, забелязах, че много от вас са като Портър. Вие тихо стоите като свидетели Божии, скърбите с онези, които скърбят и утешавате онези, които имат нужда от утеха, без да осъзнавате, че спазвате заветите, които сте сключили във водите на кръщението и в храма. Когато обичате, грижите се за другите и им служите по малки и прости начини, вие активно участвате в делото на спасението, Божието дело „да се осъществят безсмъртието и вечният живот на човека”³.

Бидейки „дъщери в (Господното) царство”⁴, ние сме сключили свещени завети. Ние вървим по това, което Нефи нарича: „стеснена и тясна пътека, която води към вечен живот”⁵. Всички ние сме на различни места на тази пътека. Но ние можем да работим заедно, за да си помагаме да „бърза(ме) напред с увереност в Христа, имайки свършена светла надежда и любов към Бога и към всички човеци”⁶.

Джийн служи като съветничка в Младите жени. Преди няколко месеца тя научила за предстояща дейност за младежите в района: изкачване до едно място, което се нарича връх Малан. Тя била развълнувана, защото наскоро си била поставила за цел да се изкачи дотам.

Когато стигнала до пътеката, водеща дотам, нейната добра приятелка Ашли се приближила до нея. Хващайки я под ръка, тя ѝ предложила да се изкачва заедно с нея, като каза: „Ще дойда с теб”. Ашли, която тогава била на 16 години, изпитвала някои физически трудности, които я възпрепятствали да се изкачва бързо. Затова тя и Джийн вървели бавно, обръщайки внимание на

творенията на Небесния Отец: скалите на планинския връх над тях и цветята около тях. Джийн по-късно ми каза: „Бързо забравих за целта си да стигна до върха, защото съвсем скоро изкачването му се превърна в един вид приключение – приключението да забелязвам красивите неща по пътя, много от които бих пропуснала, ако просто се бях изкачила, за да постигна целта си да изкача връх Малан”.

Докато Джийн и Ашли се изкачвали, доста след останалата част от групата, към тях се присъединила Ема, една друга млада жена от района, която решила да изчака и да върви с тях. Ема допълнила радостта им. Тя ги научила на една песен и дала допълнителна подкрепа и окуражаване. Джийн си спомни: „Сяддохме и си почивахме, пяхме, говорихме и се смяхме. Успях да опозная Ашли и Ема по начин, по който не бих могла иначе. Ние не просто изкачвахме връх – беше нещо много повече. Ние си помагахме една на друга по пътеката, стъпка по стъпка”.

Докато Джийн, Ашли и Ема се изкачвали, и пели, и си почивали, и се смеели заедно, те вероятно не са си мислели: „В момента спазваме заветите си”. Но те са правили точно това. Те си служели с любов, състрадание и отдаденост. Укрепвали вярата една на друга, докато се насърчавали и си служили.

Старейшина Ръсел М. Нелсън учи: „Когато осъзнаем, че сме чедата на завета, ние знаем кои сме и какво Бог очаква от нас. Законът Му е написан в сърцата ни”⁷.

Мария Кузина е заветна дъщеря на Бог, която знае коя е и какво Бог очаква от нея. Когато ме покани в дома си в Омск, Русия, помислих, че съм там, за да ѝ служа, но скоро осъзнах, че съм там, за да се уча от нея. Бидейки обръната във вярата, Мария живее съгласно насоките, дадени в Лука 22: „когато се обърнеш, утвърди братята си”⁸. Тя имаше вяра в словата на живия ни пророк, президент Томас С. Монсън, който казва:

„Сега е моментът за членовете и мисионерите да се обединят, да работят заедно, да се трудят в Господното лозе, за да Му доведат души. ...

... Когато действаме с вяра, Господ ще ни покаже как да укрепим Неговата Църква в районите и клоновете, в които живеем. Той ще бъде с нас и ще ни направи активни партньори в мисионерската служба.

... упражнява(й)те вярата си ... когато с молитва решавате кои членове на семейството ви, ваши приятели, съседи и познати бихте искали да поканите в дома си, за да се запознаят с мисионерите, за да може да чуят посланието за Възстановяването”⁹.

Мария следва този съвет, като се грижи и служи на сестрите, на които е помолена да бъде посещаваща учителка и също като прави много повече от тази задача. Тя има много приятели, които са неактивни или които все още не са чули посланието на възстановеното Евангелие на Исус Христос. Всеки ден тя упражнява вярата си и се моли, за да разбере кой се нуждае от помощта ѝ и след това действа съгласно подтиците, които получава. Тя се обажда по телефона, изразява обичта си и казва на приятелите си: „Нуждаем се от вас”. Тя провежда семейна домашна вечер в апартамента си всяка седмица, като кани съседи, членове и мисионери – и ги гощава. Тя ги кани да дойдат на църква, грижи се за тях и седи до тях, когато те дойдат.

Мария разбира скоростното напомняне на Джефри Р. Холанд, че „една покана, която е породена от любовта ни към другите и към Господ Исус Христос ... никога не би била приета като обидна или осъждаща”¹⁰. Тя има списък на хора, които казват, че са били обидени и продължава да им служи. Тъй като те знаят, че тя ги обича, тя може да им каже: „Не се обиждайте. Това е неразумно!”

Мария е последовател на Исус Христос, който спазва заветите си. Въпреки че в дома си няма носител

на свещеничеството, тя чувства Божията сила всеки ден, докато изпълнява храмовите си завети, като върви напред по пътеката, издържа до края и по пътя помага на другите да участват в делото по спасението.

Докато споделях тези преживявания, виждахте ли себе си заети в делото на спасението? За момент помислете за някоя друга Божия дъщеря, която се нуждае от окуражаване, за да се върне на пътеката на завета или която се нуждае от малко помощ, за да остане на пътеката. Попитайте Небесния си Отец за нея. Тя е Негова дъщеря. Той я познава по име. Той познава и вас и ще ви каже от какво се нуждае тя. Бъдете търпеливи и продължете с вяра и молитви за нея и действайте съгласно подтиците, които получавате. Когато действате според тези подтици, Духът ще потвърждава, че вашето приношение е прието от Господ.

„Сестра Илайза Р. Сноу ... с благодарност приветства усилията на сестрите да се укрепват взаимно. ... Тя им каза, че макар в Църквата да не се води списък с всяко тяхно усилие в помощ на нуждаещите се,

Господ води съвършен списък на тяхното спасително дело:

... Президент Джозеф Смит казва, че това общество е организирано за да спасява души. Какво прав(им), за да привлечем обратно отклоните се, да стоплим сърцата на охладнелите към Евангелието? В друга книга се записват вашата вяра, вашата доброта, вашите добро дела и (вашите) слова. Тези летописи се водят. Нищо не се губи”¹¹.

В Книгата на Мормон Амон говори за великата причина, която имаме, за да се радваме. Той казва: „И сега, аз питам с какви големи благословии Бог да ни надари? Можете ли да ми кажете?”

Във вънанието си, Амон не изчаква отговора. Той казва: „Ето, аз ще отговоря вместо вас: ... това е благословията, която ни е била дадена – да бъдем оръдия в ръцете Божии за осъществяването на това велико дело!”¹²

Ние сме спазващи заветите дъщери в Господното царство и имаме възможността да бъдем инструменти в ръцете Му. Като участваме в делото на спасението всеки ден по малки и прости начини – като

се грижим, укрепваме и учим една друга – ние ще можем да се присъединим към Амон, който казва:

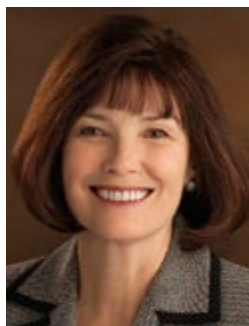
„Радостта ми е пълна, да, сърцето ми е преизпълнено с радост и аз ще се радвам в моя Бог.

Да, аз знам, че съм нищо; шо се отнася до моята сила, аз съм слаб(а); ето защо, аз не ще се хваля със себе си, но ще се хваля с моя Бог, защото с Неговата сила аз мога да правя всичко”¹³.

За това свидетелствам в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Мосия 18:8–10.
2. Учение и Завети 20:77.
3. Моисей 1:39.
4. Учение и Завети 25:1.
5. 2 Нефи 31:18.
6. 2 Нефи 31:20.
7. Ръсел М. Нелсън, “Завети,” *Лиахона*, ноем. 2011 г., стр. 88.
8. Лука 22:32.
9. Томас С. Монсън, “Faith in the Work of Salvation” (worldwide leadership training broadcast, June 2013), lds.org/broadcasts.
10. Джефри Р. Холанд, “Our Responsibility to Invite” (worldwide leadership training broadcast, June 2013), lds.org/broadcasts.
11. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, 2011 г., стр. 83.
12. Алама 26:2–3.
13. Алама 26:11–12.

От Линда Ш. Рийвз

Втора съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ

Получете благословиите от вашите завети

Когато подновяваме и почитаме своите завети, нашите тегоби ще бъдат повдигани и постоянно ще бъдем пречиствани и укрепвани.

Сестри, колко е прекрасно е да бъда с вас отново. Наскоро срещнах една жена, която се подготвяше да се кръсти. Точно тази неделя тя дойде на църква, след като бе вървяла 3 км в гъста кал. Тя веднага отиде в тоалетната, смени калните си дрехи, изми се и облече официалните си дрехи. В събранието на Обществото за взаимопомощ тя разказа за обръщането си във вярата. Бях трогната от огромното ѝ желание да стане чиста посредством покаяние и единителната жертва на Спасителя и от желанието ѝ да се откаже от „стария си живот“, за да може да сключи свещени завети с Небесния ни Отец. Тя се бе разделила с приятеля си, преодоляваше пристрастяванията си, за да може да живее съгласно Словото на мъдростта, бе напуснала работата си в неделя, за да посещава църква и бе загубила приятелството на обични хора, когато обявила планове си

да се кръсти. Тя гореше от желание да се откаже от греховете си и да бъде чиста, за да може да почувства изкупителната любов на Спасителя. Онази сутрин аз бях вдъхновена от желанието ѝ да стане и физически и духовно чиста.

Ние знаем, че много от вас са направили подобни жертви, когато сте почувствали свидетелството

от Светия Дух и сте копнеели да се покаете, да се кръстите и да станете чисти. Може би по никое друго време не чувстваме божествената любов на Спасителя толкова изобилно, както когато се покаем и почувстваме любящите Му ръце да ни обгръщат, за да ни уверят, че Той ни обича и приема.

Преди няколко недели, като слушах молитвата за причастието, бях трогната от начина, по който свещеникът произнасяше всяка от думите с голяма прочувственост. По-късно аз се обадих на този свещеник, за да му благодаря за това, че помогна това причастие да се превърне в силно духовно преживяване за мен и за конгрегацията. Той не бе вкъщи, но майка му отговори: „О, той ще е много щастлив, че се обадихте! Тогава за първи път каза молитвата за причастието и ние се готвихме заедно, говорихме за важността на причастието и достойното подновяване на кръщелните ни завети със Спасителя“. Толкова обичам тази мила майка, за това, че е научила сина си за силата на кръщелните завети и възможността, която той има, да помага на членовете на района да чувстват тази сила.

Една друга майка, която познавам, седеше много години на църква сама с четирите си малки деца. Тъй като рядко можеше да се съсредоточи върху Спасителя по време на причастието, тя създаде план. Тя се опитваше да отделя време всяка събота в преглеждане на изминалата седмица и размисъл за заветите си и за това за какво трябва да се покае. „Тогава – каза тя – независимо от това какво се случва с децата ми в неделя, аз съм подготвена да взема от причастието, да подновя заветите си и да почувствам пречистващата сила на Единението“.

Защо Спасителят придава толкова голямо значение на причастието, скъпи сестри? Какво значение има в живота ни това ежеседмично подновяване на кръщелните ни завети? Разпознаваме ли способността на Спасителя да ни пречиства напълно всяка седмица, ако достойно и

съсредоточено вземем от причастията? Президент Бойд К. Пакър свидетелства: „Именно това е обещанието на Евангелието на Исус Христос и Единението: ... в края на (живота ни) да можем да преминем през завесата, покаяли се за своите грехове и пречистени чрез Христовата кръв”¹.

Нашето президентство чувства голяма радост, когато нашите сестри и семействата им склучват и спазват завети, но ни болят сърцата за онези от вас, които изпитвате големи изпитания в живота си поради нарушаването на завети от страна на любими хора. Пророкът Яков, брат на Нефи, бил помолен от Господ да говори на братята си относно праведните жени и деца в неговото време. Свидетелствам, че словата му са запазени специално за днешното време. Той ни говори все едно, че сам Спасителят ни говори. Яков е „натоварен с много по-голям(а) ... загриженост”, докато свидетелства на съпрузите и бащите:

„И ме натъжава също и това, че трябва да използвам толкова строгост в словата си ... в присъствието на жените и децата ви, чиито чувства пред Бога са извънредно нежни, целомъдрени и накърними. ...

... Риданията на сърцата им се въздигат до Бога против вас. ... Много сърца погинаха, пронизани от дълбоки рани”².

На спазващите заветите жени и деца в неговото и в днешно време Яков обещава:

„Погледнете към Бога с непоколебимост на разума, молете Му се с извънредна вяра и Той ще ви утеши в огорченията ви. ...

... вдигнете главите си и приемете приятното слово Божие, угощавайте се с Неговата любов”³.

Сестри, свидетелствам за силата и влиянието на молитвата, когато изразяваме най-дълбоките си болки и желания пред нашия Небесен Отец, и отговорите, които се получават, докато се „угощаваме” с Писанията и словата на живите пророци.

Преди близо три години опустошителен пожар унищожи

интериора на възлюбения, исторически табернакъл в Прово, Юта. Неговата загуба бе сметена за голяма трагедия както за общността, така и за членовете на Църквата. Мнозина се чудеха: „Защо Господ позволи това да се случи? Със сигурност Той можеше да предотврати пожара или да спре разрушението от него”.

Десет месеца по-късно, по време на октомврийската обща конференция през 2011 г., се чу доловимо удивление, когато президент Томас С. Монсън обяви, че почти унищоженият табернакъл ще бъде превърнат в свят храм – дом на Господ! Изведнъж успяхме да разберем това, което Господ винаги е знаел! Той не бе причинил пожара, но Той позволи на пожара да унищожи интериора. Той видя Табернакъла като величествен храм – постоянен дом за склучването на свещени, вечни завети⁴.

Мои скъпи сестри, Господ позволява да бъдем изпитвани, понякога до максимума на способностите ни. Виждали сме как животът на любими наши хора – а и може би нашия собствен – буквално се срива и сме се чудили защо един любящ и грижовен Небесен Отец позволява

такива неща да се случват. Но Той не ни оставя в пепелта, Той е застанал с отворени обятия, нетърпеливо приканващ ни да дойдем при Него. Той изгражда живота ни да се превърне във великолепен храм, където духът Му да може вечно да обитава.

В Учение и Завети 58:3–4 Господ ни казва:

“Вие не можете да съзрете засега с вашите природни очи замисъла на вашия Бог относно тези неща, които ще дойдат по-нататък, и славата, която ще последва след много изпитания.

След многото изпитания идват благословиите. Затова идва денят, когато ще бъдете увенчани с много слава”.

Сестри, свидетелствам, че Господ има план за живота на всяка от нас. Нищо случващо се не представлява шок или изненада за Него. Той е всезнаещ и всеобичащ. Той силно желае да ни помогне, да ни утеши, да облекчи болката ни, когато разчитаме на силата на Единението и почитаме заветите си. Изпитанията и трудностите, които срещаме, може да са именно нещата, които да ни насочат да дойдем при Него и да се придържаме за заветите си, за

да може да се завърнем в Неговото присъствие и да получим всичко, което Той има.

През изминалата година се нуждаех и исках да чувствам по-дълбоко любовта на Господ, да получавам лично откровение, за да получа по-добро разбиране относно храмовите ми завети и тегобите ми да бъдат облекчени. Докато се молах конкретно за тези благословии, аз чувствах как Духът ме насочва да отида в храма и да слушам по-внимателно всяка дума от благословиите, които ми се казват. Свидетелствам, че като се вслушвах по-внимателно и се опитвах да упражнявам вярата си, Господ бе милостив към мен и ми помогна тегобите ми да станат по-леки. Той ми помогна да чувствам по-голям мир относно молитвите, които все още не са получили отговор. Ние обвързваме Господ да спазва обещанията Си, когато ние спазваме заветите си и упражняваме вярата

си⁵. Идвайте в храма, скъпи сестри, и изисквайте своите благословии!

Бих искала да спомена още един начин, който може да ни даде увереност и вяра. Понякога ние като жени имаме склонността да сме твърде критични към себе си. В такива моменти ние трябва да търсим Духа и да питаме “Така ли желае Господ да мисля за себе си или Сатана се опитва да ме победи?” Помнете естеството на нашия Небесен Отец, чиято любов е свършена и безкрайна⁶. Той желае да ни изгради, а не да ни разруши.

Като членове на Църквата ние понякога чувстваме, че трябва да сме част от „идеалното семейство светии от последните дни“, за да можем да бъдем приети от Господ. Често се чувстваме не така добри като някой друг или неподходящи за царството, когато чувстваме, че не пасваме. Скъпи сестри, когато всичко свърши, това, което ще е от значение за Небесния ни Отец, е

доколко сме спазвали заветите си и доколко сме се опитвали да следваме примера на нашия Спасител Исус Христос.

Свидетелствам, че Исус Христос е нашият Спасител и Изкупител. Поради Неговата единителна жертва ние можем да бъдем пречиствани ежеседмично, ако достойно вземем от Неговото причастие. Като подновяваме и почитаме заветите си, тегобите ни могат стават по-леки и можем да бъдем пречиствани и укрепвани, така че в края на живота си да бъдем сметени за достойни да получим възвисяване и вечен живот. Свидетелствам за тези неща в името на нашия възлюбен Спасител Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Бойд К. Пакър, “Единението,” *Лиакхона*, ноем. 2012 г., стр. 77.
2. Яков 2:3, 7, 35.
3. Яков 3:1–2.
4. Вж. Мосия 23:21–22.
5. Вж. Учение и Завети 82:10.
6. Вж. Ръсел М. Нелсън, “Divine Love,” *Liakhona*, фев. 2003 г., стр. 12–17.

От президент Томас С. Монсън

Никога не вървим сами

Един ден ще застанете настрана и ще погледнете към трудните си моменти и ще осъзнаете, че Той винаги е бил до вас.

Скъпи мои сестри, духът, който чувстваме тази вечер, е отражение на вашата сила, вашата отдаденост и вашата доброта. Ако цитираме Учителя: „Вие сте солта на земята. ... Вие сте виделината на света”¹.

Докато обмислях възможността да говоря пред вас, си припомних любовта на скъпата ми съпруга Франсис към Обществото за взаимопомощ. През живота си тя служи на много позиции в Обществото за взаимопомощ. Когато и двамата бяхме само на 31 г., аз бях призован да бъда президент на Канадската мисия. През трите години на това назначение, Франсис ръководеше всички Общества за взаимопомощ в тази огромна област, която включваше провинциите Онтарио и Квебек. Някои от най-скъпите й приятелства дойдоха в резултат на тази задача, а също и от многото призвания, които тя имаше след това в Обществото за взаимопомощ в нашия район. Тя бе върна дъщеря на нашия Небесен Отец, моя възлюбена спътница и най-скъпия ми приятел. Не мога

да опиша с думи колко много ми липсва тя.

Аз също обичам Обществото за взаимопомощ. Свидетелствам ви, че то бе организирано чрез вдъхновение и е важна част от Господната Църква тук на земята. Не би било възможно да се пресметне всичкото добро, което е дошло от тази организация, и живота на колко хора е бил благословен поради нея.

Обществото за взаимопомощ се състои от най-различни жени. Някои от вас сте неомъжени – може би учите, може би работите – и все пак живеете пълноценен и богат живот. Някои от вас сте заети майки на подрастващи деца. А някои от вас сте загубили съпрузите си поради развод или смърт и с трудности отглеждате децата си без помощта на съпруг и баща. Някои от вас вече сте отгледали децата си, но сте осъзнали, че те продължават да се нуждаят от помощта ви. Много от вас имате възрастни родители, които се нуждаят от любящата грижа, която само вие можете да дадете.

Където и да сте в живота, има моменти, когато всички ние имаме

изпитания и трудности. Въпреки че са различни при всеки, те са общи за всички.

Много от изпитанията, които имаме, съществуват, защото живеем в този смъртен свят, населен с всякакъв вид хора. Понякога питаме с отчаяние: „Как мога да държа погледа си неотклонно насочен към селестиалното, докато живея в този телестиален свят?”

Ще има моменти, когато ще вървите по пътека, застлана с тръни и пълна с трудности. Може да има моменти, когато се чувствате откъснати – дори изолирани – от Дарителя на всеки добър дар. Боите се, че вървите сами. Страх измества вярата.

Когато се озовете в такива обстоятелства, умолявам ви да не забравяте да се молите. Обичам казаното от президент Езра Тафт Бенсън относно молитвата. Той казва:

„През целия ми живот съм ценил най-много от всички други съвета да завися от молитвата. Тя се е превърнала в неотменна част от мен – котва, постоянен източник на сила и основата на познанието ми за божествените неща ...

... Макар и да има обрати, в молитвата можем да намерим утеха, защото Бог ще дава мир на душата. Този мир, този дух на спокойствие, е най-голямата благословия в живота”².

Апостол Павел предупреждава: „Изказвайте прошенията си на Бога с благодарение,

и Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христа Исуса”³.

Какво славно обещание! Мирът е това, към което се стремим, това, за което копнеем.

Ние не сме поставени на тази земя, за да вървим сами. Какъв удивителен източник на мощ, сила и утеха е на разположение на всички нас. Този, Който ни познава по-добре от нас самите, Който вижда цялостната картина и Който знае края от началото, ни е уверил, че ще ни дава помощ, ако само я поискаме. Имам обещанието: „Молете се винаги и

Като четем и размишляваме над Писанията, ние ще чувстваме сладките нашепвания на Духа в душите ни. Можем да намерим отговори на въпросите си. Научаваме за благословиите, които произлизат от спазването на Божиите заповеди. Придобиваме сигурно свидетелство за нашия Небесен Отец и нашия Спасител Исус Христос и за Тяхната любов към нас. Когато изучаването на Писанията се комбинира с нашите молитви, ние можем със сигурност да узнаем, че Евангелието на Исус Христос е истинно.

Както казва президент Гордън Б. Хинкли: „Нека Господ благослови всеки един от нас да се угощава с Неговите свети (слова) и да черпи от (тях) онази сила, онзи мир и онова познание, които „никой ум не може да схване“ (Филипяните 4:7)”¹⁰.

Като си спомняме да се молим и отделяме време, за да се обръщаме към Писанията, животът ни ще бъде безкрайно много по-благословен и тежестите ни ще се облекчат.

Позволете ми да споделя с вас една история, която илюстрира как нашият небесен Отец отговорил на молитвите и умоляванията на една жена и ѝ осигурил мира и уверението, от които тя толкова отчаяно се нуждаела.

Трудностите на Тифани започнали миналата година, когато имала гости в дома си за Деня на благодарността и след това отново за Коледа. Съпругът ѝ учел медицина и в момента бил във втората си година от клиничната си ординатура. Поради дългото работно време, той не можел да ѝ помага толкова, колкото и двамата биха искали, и така повечето от нещата за свършване през празниците, в допълнение към грижите за четирите им малки деца, се паднали на Тифани. Всичко това ѝ дошло много и точно тогава научила, че на скъп на нея човек са поставили диагнозата рак. Стресът и притесненията започнали ужасно да ѝ тежат и тя изпаднала в период на обезсърчение и депресия. Тя потърсила лекарска помощ, но нищо не се променило. Апетитът

бъдете вярващи, и всички неща ще работят заедно за ваше добро”⁴.

Когато молитвите ни се отправят към небесата, нека не забравяме словата, с които ни учи Спасителя. Когато Той се изправя пред съкрушителната агония на Гетсиманската градина и кръста, Той се моли на Отца: „Не Моята воля да бъде, а Твоята да бъде”⁵. Колкото и трудно да е понякога, ние също трябва да се доверим на Небесния ни Отец, че Той знае най-добре как и кога и по какъв начин да ни даде помощта, която търсим.

Обичам следните думи на един поет:

*Не знам чрез какви редки методи
но знам следното: Бог отговаря
на молитвата.*

*Знам, че Той е дал словото Си,
което ми казва, че молитвите
винаги са чути
и ще получат отговор, рано или
късно.*

*Затова се моля и спокойно чакам.
Не знам дали благословиите, кои-
то търся,
ще дойдат точно както бих искал,*

*но оставям молитвите си
само с Него,*

*Чиято воля е по-мъдра от моята,
уверен, че той ще удовлетвори
желанието ми
или ще изпрати още
по-благословен отговор”⁶.*

Разбира се, молитвата не е само за случаите, когато сме в беда. В Писанията непрекъснато ни се казва „всякога молете се”⁷ и да имаме молитва в сърцата си⁸. Думите на един любим и познат химн задават един въпрос, който всеки един от нас трябва да си задава ежедневно: „Молиш ли се ти?”⁹

Изучаването на Писанията, заедно с молитвата, ни помага да се справяме с нашия твърде често труден свят. Словата на истина и вдъхновение, които се намират в нашите стандартни Писания, са ценни притежания за мен. Никога не се уморявам да ги чета. Духовно се окуражавам винаги, когато изучавам Писанията. Тези свети слова на истина и любов дават насока на живота ми и ми показват пътя към вечното съвършенство.

й изчезнал и тя започнала да отслабва, нещо, което и без това слабата ѝ фигура не можела да си позволи. Тя търсела мир чрез Писанията и се молила за избавление от отчаянието, което я обхващало. Когато сякаш не идвали нито мир, нито помощ, тя започнала да се чувства изоставена от Бог. Нейното семейство и приятелите ѝ се молили за нея и отчаяно се опитвали да помогнат. Те ѝ носели любимите ѝ храни, в опит да запазят физическото ѝ здраве, но тя можела само да хапне по няколко хапки и след това не можела да продължи.

В един особено труден ден, една приятелка се опитала напразно да я изкуши с храни, които тя винаги била обичала. Когато нищо не проработило, приятелката казала: „Трябва да има *нещо*, което да ти се иска”.

Тифани се замислила за миг и казала: „Единственото нещо, което бих искала, е домашно изпечен хляб”.

Но такъв нямало.

Следващият следобед на звънеца на Тифани се звъннало. Съпругът ѝ в този момент бил вкъщи и отворил вратата. Когато се върнал, той носел един домашно изпечен хляб. Тифани била удивена, когато той ѝ казал, че го донесла една жена, на име Шери, която те съвсем бегло познавали. Тя била приятелка на Никол, сестрата на Тифани, която живеела в Денвър, щата Колорадо. Шери била представена на Тифани и съпруга ѝ преди няколко месеца, когато Никол и нейното семейство били на гости на Тифани за Деня на благодарността. Шери, която живеела в Омаха, била дошла до дома на Тифани, за да си поговори с Никол.

Сега, месеци по-късно, с ароматния хляб в ръцете си, Тифани се обадила на сестра си Никол, за да ѝ благодари, че изпратила Шери за тази милостива задача. Вместо това, тя узнала, че Никол нямала нищо общо с посещението и не знаела за него.

Когато Никол се свързала с приятелката си Шери, за да разбере какво я било накарало да донесе този хляб, всичко се изяснило. Това,

което научила, било вдъхновение за нея, за Тифани и за Шери – за мен също е вдъхновение.

В тази конкретна сутрин на доставката на хляба, Шери се почувствала подтикната да направи два хляба, а не един, както била планирала. Тя почувствала, че трябва да вземе със себе си в колата си втория хляб, макар че не знаела защо. След обяд при една приятелка, нейната едногодишна дъщеричка започнала да плаче и трябвало да бъде заведена вкъщи да си дремне. Шери се поколебала, когато имала ясното усещане, че трябва да занесе този допълнителен хляб на Тифани, сестрата на Никол, която живеела на 30 минути разстояние, в другия край на града и която тя едва познавала. Тя се опитала да премахне тази мисъл, искайки да заведе изключително уморената си дъщеря вкъщи и се чувствала глупаво да занесе един хляб на хора, които ѝ били почти

непознати. Обаче подтикът да отиде до дома на Тифани бил много силен, затова тя се вслушала в него.

Когато пристигнала, съпругът на Тифани отворил вратата. Шери му припомнила, че е приятелката на Никол, която те за кратко видели на Деня на благодарността, подала му хляба и си тръгнала.

И се случило така, че Господ изпратил почти непознат човек през целия град, за да занесе не само желания домашно изпечен хляб, но и едно ясно послание на любов към Тифани. Това, което се случило с нея, не може да бъде обяснено по друг начин. Тя имала спешна нужда да почувства, че не е сама, че Бог знае за нея и не я е изоставил. Този хляб – точно нещото, което желала – ѝ бил донесен от човек, която тя едва познавала, някой, който не знаел за нуждата ѝ, но който се бил вслушал в подтика на Духа и го последвал. За Тифани това станало

очевиден знак, че нейният Небесен Отец знаел за нуждите ѝ и я обичал достатъчно, че да изпрати помощ. Той откликнал на нейния зов за облекчение.

Скъпи мои сестри, вашият Небесен Отец ви обича – всяка една от вас. Тязи любов никога не се променя. Тя не се влияе от външния ви вид, от притежанията ви или от паричната сума, с която разполагате в банковата си сметка. Не се променя от талантите и способностите ви. Просто я има. Има я, когато сте тъжни или щастливи, обезсърчени или изпълнени с надежда. Божията любов я има за вас независимо от това дали чувствате, че заслужавате любов. Просто винаги я има.

Като търсим нашия Небесен Отец чрез искрени молитви и сериозно, отдадено изучаване на Писанията, свидетелствата ни ще станат силни и ще пуснат дълбок корен. Ще опознаем Божията любов към нас. Ще разбираме, че никога не вървим сами. Обещавам ви, че някой ден ще застанете настрана и ще погледнете към трудните си моменти и ще осъзнаете, че Той винаги е бил до вас. Това е било така при моята раздяла с вечната ми спътница – Франсис Бевърли Джонсън Монсън.

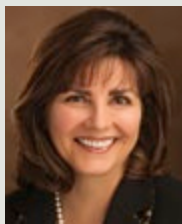
Оставям ви моята благословия. Оставям ви моята благодарност за всичкото добро, което вършите, и за живота, който водите. Да бъдете благословени с всеки добър дар е молитвата ми в името на нашия Спасител и Изкупител, именно Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

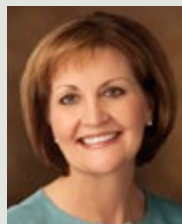
1. Матей 5:13–14.
2. Езра Тафт Бенсън, "Pray Always," *Tambuli*, юни 1990 г., стр. 4–5, 6.
3. Филипяните 4:6–7.
4. Учение и Завети 90:24.
5. Лука 22:42.
6. Eliza M. Nickok, "Prayer," в James Gilchrist Lawson, ред., *The Best Loved Religious Poems*, 1933 г., стр. 160.
7. Лука 21:36; вж. и 2 Нефи 32:9; 3 Нефи 18:15; Учение и Завети 10:5; 19:38; 20:33; 31:12; 61:39; 88:126; 93:49.
8. Вж. 3 Нефи 20:1.
9. "Молиш ли се ти?" *Химни*, № 87.
10. Гордън Б. Хинкли, "Feasting upon the Scriptures," *Tambuli*, юни 1986 г., стр. 4.

Общи президентства на помощните организации

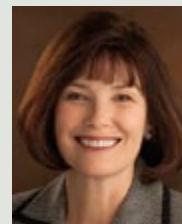
ОБЩЕСТВО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

Керъл М. Стивънс
Първа съветничка

Линда К. Бъртън
Президент

Линда Ш. Рийвз
Втора съветничка

МЛАДИ ЖЕНИ

Керъл Ф. Маконки
Първа съветничка

Бони Л. Оскарсън
Президент

Нийл Ф. Мерийт
Втора съветничка

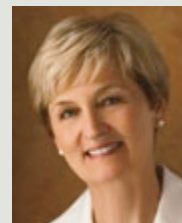
НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Джийн А. Стивънс
Първа съветничка

Розмъри М. Уиксъм
Президент

Шерил А. Есплин
Втора съветничка

МЛАДИ МЪЖЕ

Лари М. Гибсън
Първи съветник

Дейвид Л. Бек
Президент

Рандал Л. Рид
Втори съветник

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ

Дейвид М. Маконки
Първи съветник

Ръсел Т. Осгъторп
Президент

Матю О. Ричардсън
Втори съветник

Указател на материалите от конференцията

Следният списък с избрани преживявания от речи на общата конференция може да бъде ползван при лично изучаване, семейни домашни вечери и друго преподаване. Говорителите са посочени по азбучен ред, а номерът се отнася за първата страница на речта.

ГОВОРИТЕЛ	МАТЕРИАЛ
Нийл Л. Андерсън	(стр. 92) Една вярна бразилска майка, чийто съпруг ѝ забранил да посещава църква, изпраща децата си на църква.
М. Ръсел Балард	(стр. 43) Едно семейство се радва на мисионерски успех след като са приели присърце предизвикателството да ускорят делото на спасението.
Дейвид А. Беднар	(стр. 17) Семейството на Сюзан Беднар (която тогава е млада жена) е благословено поради спазването на закона за десетъка.
Жералд Косе	(стр. 49) Жералд Косе и семейството му намират живота в нов град по-лесен поради топлия прием от страна на светиите от последните дни.
Д. Тод Кристоферсън	(стр. 29) Ана Дейнс се присъединява към доброволческа група и помага на общността си да преодолее предрасъдците към светиите от последните дни.
Куентин Л. Кук	(стр. 88) Куентин Л. Кук и други адвокати във фирмата му решават да създадат работна среда, която е добра за семействата.
Едуард Дубе	(стр. 15) Майката на младия Едуард Дубе му казва да гледа напред, а не назад, докато работят заедно на полето.
Тимъти Дж. Дайс	(стр. 37) Кори тен Бум прощава на бивш нацистки войник, който е бил един от нейните пазачи в концентрационен лагер.
Хенри Б. Айринг	(стр. 58) Младият Хенри Б. Айринг е благословен, когато придружава епископа си на посещения при членове в нужда. (стр. 69) Милдред и Хенри Айринг стават единни в решението си да се преместят отново в Юта, близо до роднините ѝ.
Ранди Д. Фънк	(стр. 52) След като чува историята на Джозеф Смит на език, който не разбира, една проучвателка в Индия поисква да се кръсти.
Кевин С. Хамилтън	(стр. 99) Едно семейство започва да напуска Църквата поради решението си да се разходят в неделя, вместо да посетят събранието за причастие.
Джефри Р. Холанд	(стр. 40) Една сестра намира цел като майка, след като е тежко ранена в самолетна катастрофа.
Ричард Дж. Мейнз	(стр. 79) Прадядото на Ричард Дж. Мейнз претърпява смъртоносен сърдечен удар по време на мисията си.
Томас С. Монсън	(стр. 61) Един верен домашен учител е изпълнен с благодарност, когато някой, когото е посещавал с години, се присъединява към Църквата. (стр. 85) Томас С. Монсън дава свещеническа благословия на един възрастен брат, който вече не може да вижда и чува.
С. Гифърд Нийлсън	(стр. 33) Един колов президент е бронзирал износените обувки на имал успех мисионер.
Адриан Очоа	(стр. 102) Членове на семейството се радват, когато малкият Адриан Очоа и двама негови братовчеди се прибират вкъщи след силна буря.
Бони Л. Оскарсън	(стр. 76) Агнес Хоган отказва да позволи 16-годишната ѝ дъщеря да бъде осиновена от семейство, което не е от светиите от последните дни.
Бойд К. Пакър	(стр. 26) Бойд К. Пакър е посъветван да насърчи членовете на един проблемен кол да четат Писанията.
Л. Том Пери	(стр. 46) Л. Том Пери, когато е дете, заедно с други деца от Неделното училище за деца, се изкачва с учителя си до едно любимо място в един каньон.
Линда Ш. Рийвз	(стр. 118) Една жена, която напредва към кръщение, изминава пеша 3 км в калта, за да отиде на църква.
Юлисис Соарес	(стр. 9) Моузес Махлангу и други в Южна Африка седят до една църква и слушат богослужението през прозореца.
Керъл М. Стивънз	(стр. 12) Верни сестри в Хондурас получават свещенически благословии от църковните си ръководители. (стр. 115) Едно десетгодишно момче спазва завета си да скърби с другите, когато утешава овдовялата си прабаба.
Дитер Ф. Ухтдорф	(стр. 21) Един човек сънува сън, в който двойка светиите от последните дни обясняват възможности за служба в Църквата. (стр. 55) Дитер Ф. Ухтдорф пада по време на каране на ски и му е трудно да се изправи, докато внукът му не му помага.
Арнулфо Валензуела	(стр. 35) Една неактивна сестра се връща в църквата, след като чувства Светия Дух, докато пее химн с посещаващите си учителки.
Терънс М. Винсън	(стр. 104) Молитвата на един верен член на Църквата в Папуа, Нова Гвинея, получава отговор, когато дъжд изведнъж потушава един пожар, който застрашава посевите на селото.

Нарастването на броя на членовете и на мисионерите са обявени на общата конференция

Броят на членовете на Църквата достигна 15 милиона, обяви Президент Томас С. Монсън в първата сесия на 183-тата полугодишна обща конференция на 5 октомври 2013 г. Той също обяви, че откакто през октомври 2012 г. бе понижена възрастта за мисионерска служба, броят на служещите по света пълновременни мисионери е нараснал значително – от 58 500 на 80 333.

„Църквата продължава уверено да се разраства и да променя живота на все повече и повече хора всяка година”, каза президент Монсън. „Тя се разпространява по земята, докато мисионерската ни сила издирва хората, които търсят истината”.

Той насърчи членовете и мисионерите да работят заедно при споделянето на Евангелието. „Сега е времето членовете и мисионерите да се съберат, да работят заедно, да се трудят в Господното лозе, за да Му доведат души”, каза президент Монсън, който от 50 години служи като апостол.

По време на съботната следобедна сесия, трима членове на Първия кворум на седемдесетте – старейшини Джон Б. Диксън,

Пол Е. Коеликър и Ф. Майкъл Уотсън – бяха почетно освободени и получиха статут на почетни висши ръководители, а старейшина Кент Д. Уотсън от Втория кворум на седемдесетте също бе почетно освободен. Освен това, бяха подкрепени като областни седемдесетници: Хулио А. Ангуло, 45 г., от Богота, Колумбия; Питър Ф.

Евънс, 54 г., от Солт Лейк Сити, Юта, САЩ; и Генади Н. Подводов, 47 г., от Донецк, Украйна. Бе обявено, че Сесар Х. Хукър и Крейг Т. Райт са освободени като областни седемдесетници.

Милиони по целия свят гледаха или слушаха конференцията посредством телевизия, Интернет, радио и сателитни излъчвания. За пръв път съботната вечерна свещеническа сесия бе излъчена по телевизията и в реално време по Интернет. Над 100 000 души присъстваха на на 5 и 6 октомври на петте сесии в Конференцията в Солт Лейк Сити, Юта. Конференцията се предаде и посредством разнообразни медии на 95 езика и се излъчи в 197 страни и територии.

Президент Монсън приключи конференцията с един апел към членовете на Църквата да покажат поголяма милост един към друг и да „бъдат винаги ангажирани в делото Господно”. ■

ПРЕЗИДЕНТ МОНСЪН – АПОСТОЛ ОТ 50 ГОДИНИ

Полугодишната обща конференция през октомври 2013 г. отбеляза 50-тата годишнина на Президент Томас С. Монсън от призоваването му в Кворума на дванадесетте апостоли: той е подкрепен като апостол на 4 октомври 1963 г., когато е на 36 г. ■

Томас С. Монсън в Табернакъла на Храмовия площад през 1963 г., мигове преди да бъде подкрепен като висш ръководител.

В социалните медии са създадени страници за църковни ръководители

От Ерик Мърдок
LDS.org Новини и Събития

Църквата създаде официални страници за членове на Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли в социалните медии Фейсбук и Google +. Тези страници ще действат като официално присъствие в социалните медии за всеки един от висшите ръководители. Те ще ръководят поддръжката на страниците, която ще се извършва от тяхно име от Църквата.

Официалните акаунти във Фейсбук и Google + може да се намерят, като търсите в facebook.com/lds и plus.google.com. За да разберете дали даден сайт или страница в социална медия е официален, търсете емблемата на Църквата.

Хората, които следят тези страници, ще получават редовно новини

за служението на всеки един от висшите ръководители. „Църквата ще публикува линкове за речи, статии, видеоклипове и други подходящи материали от тяхно име”, каза Дейл Джоунс, говорител на Църквата.

Тези страници ще позволят на хората по-лесно да намират словата на живите пророци и „харесването” на страниците ще позволи съдържанието им да бъде във Фейсбук лентата за новините на харесалият ги, откъдето лесно може да бъде виждани и споделяни с другите.

Създаването на официални страници помага на членовете да знаят кои страници се поддържат от Църквата и защитава хората от фалшиви страници. ■

СНИЖКА ОТ НИКЪЛЪС КАРАСКО, ПРЕДОСТАВЕНА ОТ CHURCHNEWS

Храмови новини

Първа копка за първия храм в щата Кънектикът

Строежът на първия храм на светиите от последните дни в щата Кънектикът, САЩ, започна след церемониите по първата копка, които бяха водени от президент Томас С. Монсън в Хартфорд в събота, 17 август. Храмът Хартфорд Кънектикът ще бъде вторият в Ню Ингълънд (другият е в Бостън, щата Масачузетс) и един от 170-те храмове на светиите от последните дни по целия свят (действащи или на етап строеж или планиране).

Втори храм в Колорадо

На 24 август, събота, старейшина Роналд А. Расбанд от Президентството на седемдесетте председателства на церемониите по първата копка за втория храм в щата Колорадо, САЩ, храма Форт Колинс Колорадо. Другият храм е в Денвър, на 95 км южно от Форт Колинс. ■

Организиранни са колове в Рим и Париж

Старейшина Далин Х. Оукс и старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли организираха втория кол в Рим, Италия и третия кол в района на Париж, Франция, по време на посещението си през септември 2013 г., което включи и събрания в Лийдс и Манчестър, Англия и Мадрид, Испания. В Рим се строи храм, а скоро ще бъде построен храм и в Париж.

„Църквата е жива и е добре и напредва впечатляващо в Европа”, каза старейшина Оукс. Старейшина Балард каза на европейските членове, че Църквата трябва да „забележи, че Господ ускорява делото Си по спасението и че всички трябва да се включим в него”. ■

Учения за нашето време

От октомври 2013 до март 2014 г. уроците в Мелхиседековото свещеничество и Обществото за взаимопомощ в четвъртите недели трябва да се изготвят от една или повече речи, изнесени на общата конференция през октомври 2013 г. През април 2014 г. може да се избират речи или от конференцията през октомври 2013 г. или април 2014 г. Президентите на кол и окръг могат да изберат коя реч следва да бъде използвана в техните области или могат да възложат тази отговорност на епископите или президентите на клон.

Научете повече като разгледате статията „Учения на нашето време” в *Лиахона* от май 2013 г. ■

Рандал Л. Рид

*Нов втори съветник в
Общото президентство
на Младите мъже*

Тъй като е син на строител, Рандал Л. Рид рано научава колко е важно да се свърши дадена задача по правилния начин. В няколко случая младият Рандал приключвал дадена задача, но баща му, Леон Рид, заявявал: „Още не си приключил”.

Тази възискателност оставила трайно впечатление върху мъжа, който сега служи като втори съветник в Общото президентство на Младите мъже. И досега той понякога чува тежките, но любящи думи на баща си, когато извършва професионалните, семейните и църковните си задължения: „Не си приключил, направи го правилно”.

Брат Рид казва, че работната етика на семейството му е благословия в живота му. Такава са и учителите и свещеническите ръководители, които понякога са го побутвали по пътеката на Евангелието. За разлика от много от съучениците си от гимназията, които приели мисионерски призвания на 19 г., Рандал избрал да се запише в колеж и да се присъедини към армията. След това си намерил работа като рентгенов лаборант, докато продължавал с ученето си в Университета на Юта. Няколко мъдри мъже били достатъчно смели да му кажат, че мястото му е на мисионерското поле. Той последвал напътствието им и подал молбата си за мисия. Скоро след това той споделял Евангелието в мисия Мексико Север. „Не мога да си представя какъв би бил живота ми, ако не бях отслужил мисия”, казва той.

Той се завръща вкъщи, продължава с образованието си и през 1975 г. се жени за Тамина Рорк в храма Солт Лейк. Семейство Рид отглеждат четири деца, докато брат Рид развива професионалната си кариера в областта на недвижимите имоти и други бизнес дела.

Любовта му към мисионерската работа продължава. Той служи като президент на мисия Еквадор Гуаякил Север от 2005 до 2008 г. и отново вижда промяната, която може да донесе една пълновременна мисия в живота на млад мъж или млада жена.

Брат Рид служи като член на общия борд на Младите мъже, когато е призван в Общото президентство на Младите мъже през май 2013 г. ■

© МАЙКЪЛ Т. МАЛМ. ПРЕДОСТАВЕНО ОТ ILLUME GALLERY OF FINE ART. ДА НЕ СЕ КОПИРА

Сърце, изпълнено с мир, от Майкъл Т. Малм

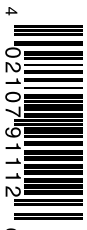
„И духът дава светлина на всеки човек, който идва на света; и Духът просветлява всеки човек по света, който се вслушва в гласа на Духа” (У. и З. 84:46).

„Нека винаги се стремим да бъдем близо до нашия Небесен Отец“ каза президент Томас С. Монсън по време на неделната сутрешна сесия на 183-та полугодишна обща конференция на Църквата. „За да направим това, ние трябва да Му се молим и да Го слушаме всеки ден. Ние действително се нуждаем от него всеки час, в добри и лоши времена. Нека помним винаги обещанието Му: „Няма да отстъпя от тебе, нито ще те оставя“.

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ

BULGARIAN

4

02107911216

6

10791 Nov 13